

Ὁ ἍΓΙΟΣ ΜΗΝΗΤΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΕΤΟΣ ΛΣΤ' • ΤΕΥΧΟΣ 297 • ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 2026

«Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ὁ ἐν Σέρραις ἀθλήσας»

Περιοδική έκδοση τοῦ
Ἐπικοινωνιακοῦ καὶ Μορφωτικοῦ Ἰδρύματος
«Ὁ Ἅγ. Νικήτας ὁ Νέος»,
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης,
προνοία καὶ ἐπιμελεία
τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

ΕΠΙΜΒΛΗΤΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ

Αλέξανδρος Αναγνωστόπουλος,
Γραμματεὺς Ἱ. Μητροπόλεως
Σερρῶν καὶ Νιγρίτης

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Αρχιμ. Νικήτας Χαλέμης
Πρωτ. Χριστόδουλος Καμπερίδης
Παναγιώτης Σκαλτσῆς
Φιλοκτῆμων Φάκας
Χαράλαμπος Βουρουτζίδης

Διανέμεται δωρεάν.
Συνδρομές προαιρετικές.

Ἐπιστολές καὶ ἐμβάσματα:
Ἱερά Μητρόπολις
Σερρῶν & Νιγρίτης
Κύπρου 10, 621 22 ΣΕΡΡΕΣ
Τηλ. 2321 0 68 100
Fax 2321 0 68 119

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀπόψεις τοῦ ἀρθρογράφου, γιά τίς ὁποῖες
καί φέρει ὁ ἴδιος τήν εὐθύνη.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

σελ.

- Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπί τῷ Ἁγίῳ Πάσχα 2026 03
- Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἑρμηνεία εἰς τὸν Κανόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. 05
- Μεγάλου Φωτίου, Εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. 08
- Ἁγίου Ἐπιφανίου Κύπρου, Λόγος εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν. 10
- Παναγ. Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Κατηχητήριος Λόγος ἐπί τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. 11
- Πατριαρχική καὶ Συνοδική Ἐγκύκλιος ἐπί τῷ ἑορτασμῷ τῆς 1400ῆς ἐπετείου τῆς ὀρθοστάδην ψαλμωδῆσεως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Βασιλευούσης ἐκ τῆς πολιορκίας τῶν Ἀβάρων καὶ τῶν Περσῶν. 13
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, Πνευματικὴ Διδαχὴ ἐπί τῇ εἰσόδῳ εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Τεσσαρακοστήν. 16
- Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, Πνευματικὴ Διδαχὴ ἐπί τῇ λαμπροφύρῳ Ἀναστάσει τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. 18
- Παν. Σκαλτσῆ, Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων. 21
- Κων. Χολέβα, Ἐπίσκοπος Ραγῶν Ἰωσήφ. Ὁ ἐμψυχωτῆς τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων. 25
- Ἰωάν. Αἰθιανοῦ, Παγκόσμια Ἡμέρα Ἑλληνικῆς Γλώσσας. 27
- Ἄντ. Αὐγερινοῦ, Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς «φάρος» ἀνθρωπισμοῦ, εἰρήνης καὶ ἀλληλεγγύης. 30
- Φιλ. Φάκα, Ἡ αὐτογνωσία ὡς προϋπόθεσις γιὰ τὴν βίωσιν τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος. 33
- Ἐκκλησιαστικὲς Εἰδήσεις καὶ Χρονικά 36

Παναγιωτάτου Οίκουμενικού Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, Πατριαρχική Ἀπόδειξις ἐπὶ τῷ Ἀγίῳ Πάσχα 2026

Τιμώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καὶ εὐλογημένα τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Φθάσαντες ἐν νηστεία, προσευχῇ καὶ κατανύξει τὴν λαμπροφόρον καὶ πανέορτον ἡμέραν τοῦ Ἀγίου Πάσχα, ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν τὴν κοσμοσωτήριον Ἔγερσιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία σηματοδοτεῖ τὴν περιφανῆ νίκην τῆς ζωῆς ἐπὶ τοῦ θανάτου, καινοποιεῖ τὴν κτίσιν πᾶσαν καὶ διανοίγει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ὁδὸν τῆς θεώσεως κατὰ χάριν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ διασώζει τὴν πασχάλιον ἐμπειρίαν εἰς τὴν λειτουργικὴν ζωὴν, εἰς τοὺς ἄθλους τῶν Ἀγίων καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως, εἰς τὴν ἐσχατολογικὴν ὁρμὴν τοῦ μοναχισμοῦ, εἰς τὴν ἐξαγγελίαν τοῦ Εὐαγγελίου «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», εἰς τὴν θεολογίαν καὶ τὴν δοξολογικὴν τέχνην, εἰς τὴν καλὴν μαρτυρίαν τῶν πιστῶν ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τὸν πολιτισμὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλληλεγγύης, εἰς τὴν ἀμετακίνητον βεβαιότητα ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἔχει τὸν τελευταῖον λόγον ἐν τῇ ἱστορίᾳ.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου βιοῦται ὡς χριστοδώρητος ἐλευθερία, ἡ ὁποία ἐμπνέει, τροφοδοτεῖ καὶ ἐνισχύει τὰς δημιουργικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν δι' «ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὐφημα»¹, ὑπενθυμίζουσα εἰς πάντας ἡμᾶς ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἀνάστασιν εἶναι ἀδιαρρήκτως συνδεδεμένη μετὰ τὸν Σταυρόν. Ἡ σταυροαναστάσιμος εὐφροσύνη ἔσωζε τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ταυτίσεις μετὰ τὸ πνεῦμα τοῦ

κόσμου τούτου, καὶ ἐν ταυτῷ τὸν προεφύλαττεν ἀπὸ τὴν ἄγονον κλειστότητα καὶ μίαν πνευματικότητα ἄνευ δυναμισμού καὶ ἐλπιδοφόρου πνοῆς. Ἡ ζωὴ τῶν πιστῶν, ἐν Χριστῷ σταυρωθέντι καὶ ἀναστάντι δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ἀκυρῶνει καὶ σήμερον ὅλα τὰ ἀνοίκεια ἀφηγήματα περὶ τοῦ χριστιανικοῦ ἠθους ὡς «ἠθικῆς τῶν ἀδυνάτων», τῆς δῆθεν ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τῆς ταπεινοφροσύνης, τῆς συγχωρητικότητος, τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης, τοῦ ἀσκητισμοῦ, τοῦ Κυριακοῦ «ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ἀντιστῆναι τῷ πονηρῷ»² καὶ ἄλλων ἀρχῶν καὶ στάσεων, αἱ ὁποῖαι ἀνήκουν εἰς τὸν πυρῆνα τῆς ταυτότητός μας. Οὐδὲν ἀναληθέστερον αὐτῆς τῆς προσεγγίσεως τοῦ ἠθους τῆς Χριστιανοσύνης, τῆς «οὐ ζητούσης τὰ ἑαυτῆς» θυσιαστικῆς ἀγάπης, τῆς συνυφασμένης μετὰ γενναιότητα, θάρρος καὶ ὑπαρκτικὴν αὐθεντικότητα. Τὸ Πάσχα εἶναι ὕμνος εἰς αὐτὴν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν «δι' ἀγάπης ἐνεργουμένην»³ πίστιν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἰδικὸν μας κατόρθωμα, ἀλλὰ χάρις καὶ ἄνωθεν δωρεὰ καὶ βιοῦται εἰς τὰ ἅγια μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἰς τὸ «μυστήριον» τῆς διακονίας τοῦ πλησίον. Ὅντως, «ἢ εἰς Θεὸν ἀγάπη, τοῦ εἰς ἄνθρωπον μίσους παντελῶς οὐκ ἀνέχεται»⁴.

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, τὸ «ἅλας τῆς γῆς», τὸ «φῶς τοῦ κόσμου», ἡ πόλις, «ἢ ἐπάνω ὄρους κειμένη», ὁ λύχνος, ὁ «ἐπὶ τὴν λυχνίαν»⁵, δίδει ἐμπράκτως ἐν τῷ κόσμῳ ἐνώπιον τῶν σημείων τῶν καιρῶν τὴν μαρτυρίαν περὶ τῆς ἐλθούσης χάριτος καὶ «τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος»⁶. Ὁ λόγος

¹ Φιλίπ. δ', 8. • ² Ματθ. ε', 39. • ³ Γαλ. ε', 6. • ⁴ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια περὶ ἀγάπης, PG 90, 964.

⁵ Ματθ. ε', 13-15. • ⁶ Α' Πέτρ. γ', 15.

τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Αναστάσεως ἤχει σήμερον ὡς Εὐαγγέλιον εἰρήνης, καταλλαγῆς καί δικαιοσύνης. Ὁ πόλεμος, τό μῖσος καί ἡ ἀδικία ἀντιστρατεύονται τάς θεμελιώδεις χριστιανικάς ἀρχάς, διά τήν πραγμάτωσιν καί ἐδραίωσιν τῶν ὁποίων προσεύχεται καί ἐργάζεται καθ' ἡμέραν ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Ἐν τῷ φωτί τῆς Αναστάσεως, δεόμεθα τοῦ Κυρίου ὑπέρ τῶν θυμάτων τῆς πολεμικῆς βίας, τῶν ὄρφανῶν, τῶν θρηνοῦσῶν τά τέκνα τῶν μητέρων, ὑπέρ πάντων ὧσων φέρουν εἰς τό σῶμα καί τήν ψυχήν τῶν τά ἐνεργήματα τῆς ἀνθρωπίνης σκληρότητος καί ἀναληγῆς. Τό «Χριστός Ανέστη» εἶναι ἄρνησις καί καταδίκη τῆς βίας καί τοῦ φόβου καί πρόσκλησις εἰς βίον εἰρηνικόν. Ὁ πόλεμος παράγει ὀδυρμόν καί θάνατον· ἡ Ανάστασις νικά τόν θάνατον καί χαρίζεται ἀφθαρσίαν.

Ἐνώπιον τῶν καθημερινῶν εἰκόνων τῆς βαρβαρότητος τοῦ πολέμου, ἡ Ἐκκλησία διακηρύσσει γεγονυῖα τῆ φωνῆ τήν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου τοῦ κάθε συγκεκριμένου ἀνθρώπου ὅπου γῆς, καί τό χρέος τοῦ ἀπολύτου σεβασμοῦ τῆς, καί καλεῖ ὅπως «γνωρίσωμεν ἡμῶν τό ἀξίωμα, τιμήσωμεν τό ἀρχέτυπον, γνῶμεν τοῦ μυστηρίου τήν δύναμιν καί ὑπέρ τίνος Χριστός ἀπέθανε»⁷. Ἡ Ανάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι ἀποκατάστασις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν προαιώνιον κλίσιν του. Ὡς «ἀπαρχή ἄλλης βιοτῆς αἰωνίου» θεραπεύει τάς ἀλλοτριωτικές σχέσεις καί ἐγκαθιδρύει τήν εἰρήνην «τήν ὑπερέχουσαν πάντα νοῦν»⁸, ἡ ὁποία ἐμπερικλείει τήν ἐγκόσμιον καταλλαγῆν καί εἰρήνευσιν.

Θεοκινήτως ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνο-

δος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τήν συμπλήρωσιν δεκαετίας ἀπό τῆς συγκλήσεως τῆς ὁποίας τιμῶμεν ἐφέτος, ὑπεγράμμισε τό καθῆκον τῆς Ἐκκλησίας «νά ἐπικροτῆ πᾶν ὅ,τι ἐξυπηρετεῖ πράγματι τήν εἰρήνην (Ρωμ. ιδ', 9) καί ἀνοίγει τήν ὁδόν πρός τήν δικαιοσύνην, τήν ἀδελφότητα, τήν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καί τήν ἀμοιβαίαν ἀγάπην μεταξύ ὄλων τῶν τέκνων τοῦ ἐνός οὐρανοῦ Πατρός, ὡς καί μεταξύ ὄλων τῶν λαῶν τῶν ἀποτελούντων τήν ἐνιαίαν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν»⁹.

Τό Ἅγιον Πάσχα εἶναι ὀλόκληρος ὁ πνευματικός πολιτισμός μας, ὁ πυρήν τῆς εὐσεβείας μας. Ἡ Ανάστασις τοῦ Κυρίου εἶναι καί ἡ ἰδική μας Ανάστασις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, προτύπως δέ καί πρόγευσις τῆς «κοινῆς τῶν ἀνθρώπων ἀναστάσεως» καί τῆς ἀνακαινίσεως ὀλοκλήρου τῆς δημιουργίας. Κατηγασμένοι ὑπό τοῦ ὑπερλάμπρου φωτός τοῦ προσώπου τοῦ Αναστάντος Χριστοῦ καί δοξάζοντες ἐν ψαλμοῖς καί ὕμνοις καί ᾠδαῖς πνευματικαῖς τό ὑπεράγιον ὄνομα Αὐτοῦ, τοῦ Ἄρχοντος τῆς εἰρήνης, τοῦ ὄντος μεθ' ἡμῶν «πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος»¹⁰, εὐχόμεθα «Καλήν Ανάστασιν», πλήρη θείων δωρημάτων ὀλόκληρον τήν πασχάλιον περίοδον καί πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν, ἀναφωνοῦντες τό κοσμοχαρμόσυνον «Χριστός Ανέστη! Ἀληθῶς Ανέστη ὁ Κύριος!».

Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα ,βκς'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

Βαρθολομαῖος

διάπτυρος πρός Χριστόν Αναστάντα

εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

⁷ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Λόγος Α', Εἰς τό Ἅγιον Πάσχα καί εἰς τήν βραδυτήτα, PG 35, 397.

⁸ Φιλίπ. δ', 7.

⁹ Ἡ ἀποστολή τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τόν σύγχρονον κόσμον, Γ', 5.

¹⁰ Ματθ. κη', 20.

Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, Ἑρμηνεία εἰς τὸν Κανόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ

Ωδὴ α'. Ἦχος δ'. ὁ Εἰρμός.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ, καὶ ὀφθήσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος ταύτης τὴν Σύλληψιν.

Ἑρμηνεία

Ἀπὸ δύο ρητὰ τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ ἐρανίζεται ὁ μουσοῦργός τὸν παρόντα Εἰρμόν ἐκεῖνος γὰρ λέγει «Τὸ στόμα μου ἤνοιξα, καὶ εἴλκυσαν πνεῦμα» (Ψάλ. ρη' 131)· καὶ πάλιν, «Ἐξηρεύξατο ἡ καρδιά μου λόγον ἀγαθὸν λέγω ἐγὼ τὰ ἔργα μου τῷ Βασιλεῖ» (Ψάλ. μδ' 2). Μιμούμενος λοιπὸν τὸν Δαβὶδ ὁ Ἱερὸς Μελωδός, οὕτω λέγει· ἐγὼ ὁ Ἀσματογράφος θέλω ἀνοίξει τὸ στόμα μου, καὶ θέλει γεμῶσει αὐτὸ ἀπὸ Πνεῦμα. Ποιὸν δὲ στόμα ὀνομάζει; Τὸ τῆς ψυχῆς δηλαδὴ καὶ τῆς διανοίας, κατὰ τὸν Θεοδώρητον καὶ Βασίλειον καὶ Νύσσης Γρηγόριον λέ-

γοντας· «Δύναται εἶναι ψυχῆς στόμα ἡ διανοητικὴ αὐτῆς δύναμις, ἡ διανοούμενη, προφέρει τὸν ἐν διανοίᾳ λόγον». Ἐπειδὴ λοιπὸν, λέγει, ἐγὼ ἐκλείσασα μὲν τὴν διάνοιάν μου ἀπὸ τοῦς πονηροῦς λογισμοῦς, ἤνοιξα δὲ αὐτὴν εἰς τοῦς καλοῦς καὶ ἀγαθοῦς, κατὰ τὸν Εὐθύμιον, διὰ τοῦτο ἐγέμωσεν αὐτὸ ἀπὸ Πνεῦμα σοφίας καὶ συνέσεως.

Καθὼς δὲ τὸ μυροδόχον ἀγγεῖον, ἂν μὲν εἶναι στενόστομον, ὀλίγον δέχεται καὶ τὸ εἰς αὐτὸ ἐγχεόμενον μύρον· ἂν δὲ εἶναι πλατύστομον, δέχεται καὶ περισσότερον μύρον οὕτω καὶ ὁ ἄνθρωπος, ἂν ἔχη στενὸν τὸ στόμα τῆς διανοίας του, ὀλιγωτέραν δέχεται τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ἂν δὲ ἔχη αὐτὸ ἀνοικτὸν καὶ πλατύ, περισσότεραν

δέχεται τὴν χάριν ὅθεν εἶπεν ἀλλαχοῦ ὁ Δαβὶδ «Πλάτυνον τὸ στόμα σου, καὶ πληρώσω αὐτὸ» (Ψάλ. π' 11)· καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος εἶπεν «Ὅσον ἂν τὸ

στόμα τῆς διανοίας ἀνοίξωσι, τοσοῦτον ἐλκύσουσι». Ὅθεν γλαφυρόν εἶναι τὸ ὁμοίωμα ὅπου φέρει εἰς τοῦτο σοφὸς Νεῖλος λέγων, «Ὅταν τὸ στόμα τῆς διανοίας ἀνοίξωμεν, ἐπιφοιτήσασα τοῦ Κυρίου ἢ χάρις, τροφήν ἐπιδίδωσι, καθάπερ χελιδὼν νεοσσῶ τινι κεχηνότι». Ὡστε ἂν ἡμεῖς δὲν κοπιᾶσωμεν νὰ ἀνοίξωμεν πρῶτον μὲ τὴν προαίρεσίν μας τὸ νοερὸν στόμα τῆς διανοίας μας, δὲν δίδεται εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος· ὅθεν εἶπε καὶ ὁ Πηλουσιώτης Ἰσιδώρος (ἐπιστολή σοα' Ἀφροδισίω Πρεσβυτέρω): «Ἐπειδὴ γέγραφας δι' ἣν αἰτίαν οὐ πᾶσιν ἡ θεία ἐφίπταται χάρις, ἴσθι, ὦ θαυμάσιε, ὅτι ἐπειδὴ τὴν προαίρεσιν ἐξετάζουσα πρῶτον, οὕτως ἐπιφοιτᾷ· εἰ γὰρ καὶ χάρις ἐστίν, οὐχ ἀπλῶς ἐκχεῖται, ἀλλὰ τὰ μέτρα παρὰ τῶν δεχόμενων λαμβάνουσα, τοσοῦτον ἐπιφορεῖ, ὅσον ἂν εὖρη σκευὸς πίστεως αὐτὴ προσενεχθὲν εἰ γὰρ μὴ τὰ παρ' ἡμῶν πρῶτον ἐζήτει, πᾶσιν ἂν ἐπέπτη· ἐπειδὴ δὲ τὴν προαίρεσιν ἐξετάζει, καὶ οὕτω παραγίνεται, τοῖς μὲν ἐπιφοιτᾷ καὶ παραμένει· τῶν δὲ ἀποφοιτᾷ· οἷς δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν καθίεται».

Ἐπάγει δὲ ἀκολουθῶς ὁ Μελωδὸς ὅτι ἐγὼ θέλω ἐρεύξομαι λόγον ἀγαθὸν καὶ σωτήριον: ἦτοι τὸν ὕμνον καὶ ἄσματικὸν Κανόνα εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων Χριστοῦ. Ἐρεύξομαι δὲ εἶπε, διὰ νὰ φανέρωσῃ ὅτι, καθὼς τὸ ρέψιμον, καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τινὰς, ἀναβαίνει κάτωθεν ἐκ τοῦ στομάχου, καὶ ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, οὕτω θέλει ἀναπέμψῃ πρὸς τὴν Θεοτόκον κάτωθεν ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ τὸν ἄσματικὸν τοῦτον Κανόνα. Ὅρα δὲ σοφὴν τάξιν ὅπου μεταχειρίζεται ὁ ἔνθεος ὕμνογράφος ἐν τῷ Εἰρμῶ τούτῳ· πρῶτον λέγει ὅτι θέλει ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς διανοίας του, δεύτερον, ὅτι θέλει γεμῶσῃ αὐτὸ ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καὶ τρίτον, ὅτι ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος θέλει ἐρεύξεται λόγον εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ. Ἐρανίσθη δὲ τὴν τάξιν ταύτην ἀπὸ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον οὕτω λέγοντα· «Χρὴ τοίνυν πνευματικῆς ἀκολουθίας ὑπολαμβάνειν, τῇ δι' ἔργων φιλοσοφία καθᾶραι πρότερον ἑαυτὸν, εἶτα τὸ στόμα τῆς διανοίας ἀνοίξαντα ἐλκύσαι Πνεῦμα, εἶτα ἐξερεύξασθαι λόγον ἀγαθόν, καὶ λαλεῖν Θεοῦ σοφίαν τελείαν ἐν τοῖς τελείοις».

Ἐπιφέρει δὲ ἐπομένως ὁ Ποιητὴς ὅτι διὰ τοῦ ἄσματικοῦ τούτου Κανόνος θέλει φανῆ ὅτι πανηγυρίζει λαμπρῶς, καὶ ὅτι ᾄδει χαροποιῶς τὴν τῆς Θεοτόκου ἀπόρρητον σύλληψιν, ἧς ἡ ἑορτὴ ἑορτάζεται σήμερον. Διχῶς δὲ λαμβάνεται ἡ σύλληψις, ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς· ἐνεργητικῶς μὲν, καθὼς νοεῖται τώρα ἐδῶ· καθότι ἡ Θεοτόκος συνέλαβεν ἀσπόρως καὶ διὰ Πνεύματος Ἁγίου τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ· παθητικῶς δέ, ὡς ὅταν λέγωμεν, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καθὸ ἄνθρωπος συνελήφθη ἀσπρήτως ἐν τῇ ἀσπόρῳ τῆς Παρθένου

καθάπερ χελιδῶν νεοσσῶ τινι κεχρηνό-
 τι». Ὡστε ἂν ἡμεῖς δὲν κοπιάσωμεν νὰ
 ἀνοίξωμεν πρῶτον μὲ τὴν προαίρεσιν
 μας τὸ νοερὸν στόμα τῆς διανοίας μας,
 δὲν δίδεται εἰς ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου
 Πνεύματος· ὅθεν εἶπε καὶ ὁ Πηλουσιώ-
 της Ἰσίδωρος (ἐπιστολή σοα' Ἀφροδισίω
 Πρεσβυτέρω): «Ἐπειδὴ γέγραφας δι' ἣν
 αἰτίαν οὐ πᾶσιν ἡ θεία ἐφίπταται χάρις,
 ἴσθι, ὦ θαυμάσιε, ὅτι ἐπειδὴ τὴν προαί-
 ρεσιν ἐξετάζουσα πρῶτον, οὕτως ἐπι-
 φοιτᾷ· εἰ γὰρ καὶ χάρις ἐστίν, οὐχ ἀπλῶς
 ἐκχεῖται, ἀλλὰ τὰ μέτρα παρὰ τῶν δε-
 χόμενων λαμβάνουσα, τοσοῦτον ἐπι-
 ρεῖ, ὅσον ἂν εὖρη σκευὸς πίστεως αὐτὴ
 προσενεχθὲν εἰ γὰρ μὴ τὰ παρ' ἡμῶν
 πρῶτον ἐζήτει, πᾶσιν ἂν ἐπέπτη· ἐπειδὴ
 δὲ τὴν προαίρεσιν ἐξετάζει, καὶ οὕτω
 παραγίνεται, τοῖς μὲν ἐπιφοιτᾷ καὶ
 παραμένει· τῶν δὲ ἀποφοιτᾷ· οἷς δὲ οὐδὲ
 τὴν ἀρχὴν καθιέται».

Ἐπάγει δὲ ἀκολουθῶς ὁ Μελωδὸς ὅτι
 ἐγὼ θέλω ἐρεῦξομαι λόγον ἀγαθὸν καὶ
 σωτήριο: ἦτοι τὸν ὕμνον καὶ ἀσματικὸν
 Κανόνα εἰς τὴν Μητέρα τοῦ Βασιλέως
 τῶν Βασιλέων Χριστοῦ. Ἐρεῦξομαι δὲ
 εἶπε, διὰ νὰ φανέρωσιν ὅτι, καθὼς τὸ
 ρέψιμον, καὶ χωρὶς νὰ θέλη τινὰς, ἀνα-
 βαίνει κάτωθεν ἐκ τοῦ στομάχου, καὶ
 ἐκβαίνει ἀπὸ τὸ στόμα, οὕτω θέλει
 ἀναπέμψει πρὸς τὴν Θεοτόκον κάτωθεν
 ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ τὸν ἀσματικὸν
 τοῦτον Κανόνα. Ὅρα δὲ σοφὴν τάξιν
 ὅπου μεταχειρίζεται ὁ ἔνθεος ὕμνογράφος
 ἐν τῷ Εἰρμῶ τούτῳ· πρῶτον λέγει ὅτι
 θέλει ἀνοίξει τὸ στόμα τῆς διανοίας του,
 δεύτερον, ὅτι θέλει γεμῶσει αὐτὸ ἀπὸ
 τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, καὶ τρίτον, ὅτι
 ἐκ τῆς χάριτος τοῦ Πνεύματος θέλει
 ἐρεῦξεται λόγον εἰς τὴν Μητέρα τοῦ
 Βασιλέως Χριστοῦ. Ἐρανίσθη δὲ τὴν
 τάξιν ταύτην ἀπὸ τὸν Θεολόγον Γρηγό-

ριον οὕτω λέγοντα· «Χρὴ τοίνυν πνευ-
 ματικῆς ἀκολουθίας ὑπολαμβάνειν, τῇ
 δι' ἔργων φιλοσοφία καθᾶραι πρότερον
 ἑαυτὸν, εἶτα τὸ στόμα τῆς διανοίας ἀνοί-
 ξαντα ἐλκύσαι Πνεῦμα, εἶτα ἐξερεύξασ-
 θαι λόγον ἀγαθόν, καὶ λαλεῖν Θεοῦ σο-
 φίαν τελείαν ἐν τοῖς τελείοις».

Ἐπιφέρει δὲ ἐπομένως ὁ Ποιητὴς ὅτι
 διὰ τοῦ ἀσματικοῦ τούτου Κανόνος
 θέλει φανῆ ὅτι πανηγυρίζει λαμπρῶς,
 καὶ ὅτι ἄδει χαροποιῶς τὴν τῆς Θεοτό-
 κου ἀπόρρητον σύλληψιν, ἧς ἡ ἑορτὴ
 ἐορτάζεται σήμερον. Διχῶς δὲ λαμβάνε-
 ται ἡ σύλληψις, ἐνεργητικῶς καὶ παθη-
 τικῶς· ἐνεργητικῶς μὲν, καθὼς νοεῖται
 τώρα ἐδῶ· καθότι ἡ Θεοτόκος συνέ-
 λαβεν ἀσπόρως καὶ διὰ Πνεύματος
 Ἁγίου τὸν Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ·
 παθητικῶς δέ, ὡς ὅταν λέγωμεν, ὁ Υἱὸς
 τοῦ Θεοῦ καθὸ ἄνθρωπος συνελήφθη
 ἀρρήτως ἐν τῇ ἀσπόρῳ τῆς Παρθένου
 κοιλία. Ἄσω δὲ εἶπε, καὶ οὐχὶ ψαλῶ ἡ
 ἄλλοτι ρῆμα, διὰ νὰ φανέρωσιν ὅτι εἶναι
 ἡ παρούσα πρώτη Ὠδὴ, τῆς ὁποίας
 χαρακτηριστικὸν λόγιον εἶναι τὸ «Ἄσω-
 μεν τῷ Κυρίῳ· ἐνδόξως γὰρ δεδόξα-
 σται».

Μεγάλου Φωτίου,
ὁμιλία λεχθεῖσα
εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν
τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.

Φαιδρὰ τῆς παρούσης ἡμέρας καθέστηκεν ἡ πανήγυρις καὶ λαμπρὰν τὴν χαρὰν τοῖς πέρασιν ἀποφέρεται! Χαρὰν χορηγεῖ, λύπην παλαιὰν διαλύουσαν· χαρὰν χορηγεῖ, κοσμικὴν ἀρὰν ἐξορίζουσαν καὶ τοῦ πεπτωκότος πάλαι τὴν ἔγερσιν ἐγκαινίζουσαν καὶ πᾶσιν ἡμῖν τὴν σωτηρίαν ὑπογράφουσαν. Ἄγγελος Παρθένω προσομιλεῖ, καὶ τοῦ ὄφρεως καταργεῖται ὁ ψιθυρισμὸς καὶ τῆς ἐπιβουλῆς ἀποπέμπεται ἡ προσβολή. Ἄγγελος Παρθένω προσομιλεῖ, καὶ ἡ τῆς Εὐδας ἀπάτη ἐξασθενεῖ καὶ ἡ κατάκριτος φύσις ἀνωτέρα τῆς δίκης, ὡς καὶ πρὸ δίκης ὀρωμένη, παραδείσου κτήσιν ὡς κλῆρον καταπλουτεῖ. Αὐτὸς τῆ Παρθένω συλλαλεῖ, καὶ ὁ Ἀδὰμ τὴν ἐλευθερίαν ἀρραβωνίζεται καὶ ὁ ἀρχέκακος ὄφις τὴν κατὰ τοῦ γένους ἡμῶν τυραννίδα ἀναρπάζεται καὶ τοῦ κράτους διακρούεται καὶ μανθάνειν νῦν ὡς μάτην κατὰ τῆς πλάσεως ἐξωπλίστατο: ἀσθενεῖ γάρ τὰ καθ' ἡμῶν μηχανήματα, ἀσώματος φύσεως ἀγγελοφοροῦσης τὸ κατὰ τῆς ἁμαρτίας ἀνίκητον τρόπαιον! Χριστοῦ γὰρ σταυρὸς καὶ πάθος ἐκούσιον, θανάτου καὶ ἁμαρτίας εἰς νίκος κατάποσις, πρὸς δὲ καὶ πάθος διὰ σαρκώσεως

εὐαγγέλια δὲ νῦν ὁ ἄγγελος φέρει τῆς σαρκώσεως, οἷς ἐπαγαλλόμεθα σήμερον καὶ ὧν τὴν πανήγυριν ἐορτάζομεν...

Ἦρθε γεμάτη φαιδρότητα ἡ πανήγυρη τῆς ἡμέρας αὐτῆς καὶ στέλνει λαμπρὴ τὴ χαρὰ στὰ πέρατα. Δίνει χαρὰ πού διαλύει τὴν παλαιὰ λύπη. Δίνει χαρὰ πού ἐξορίζει τὴν κατάρρα τοῦ κόσμου, πού ἐγκαινιάζει τὴν ἔγερση ἐκείνου πού ἔπεσε παλαιὰ καὶ ὑπογράφει τὴ σωτηρία ὅλων μας. Ἄγγελος συνομιλεῖ μὲ τὴν Παρθένο καὶ καταργεῖται τὸ ψιθύρισμα τοῦ φιδιοῦ, ἀποπέμπεται ἡ ἐπίθεση τῆς ἐπιβουλῆς. Ἄγγελος συνομιλεῖ μὲ τὴν Παρθένο καὶ ἡ ἐξαπάτηση τῆς Εὐας χάνει τὴ δύναμή της καὶ ἡ καταδικασμένη φύση ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν τιμωρία της, παρουσιαζόμενη ὅπως ἦταν πρὶν τιμωρηθεῖ, καταπλουτῶντας μὲ τὴν κληρονομία τοῦ παραδείσου. Ἐκεῖνος συνομιλεῖ μὲ τὴν Παρθένο καὶ ὁ Ἀδὰμ παίρνει τὸν ἀρραβῶνα τῆς ἐλευθερίας, ἐνῶ τὸ ἀρχέκακο φίδι χάνει τὴν τυραννία κατὰ τοῦ γένους μας, ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία, καὶ μαθαίνει τώρα ὅτι μάταια ἐξοπλίσθηκε κατὰ τοῦ πλάσματος τοῦ Θεοῦ. Γιατί ἐξασθενοῦν τὰ ἐναντίον μας μηχανορραφήματά του, ἐπειδὴ ἀσώματη φύση φέρνει μὲ τὸ ἄγγελμά της τὸ ἀνίκητο τρόπαιο κατὰ τῆς ἁμαρτίας. Γιατί ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἐκούσιο πάθος του εἶναι νίκη καὶ κατάποση τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἁμαρτίας καὶ μαζὶ καὶ πάθος μέσῳ τῆς σάρκωσης. Τὴ χαρμόσυνη ἀγγελία τῆς σάρκωσης φέρνει σήμερα ὁ ἄγγελος, μὲ τὰ ὅποια σήμερα γεμίζομε ἀπὸ ἀγαλλίαση καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐορτάζομε τὴν πανήγυρη...

ΑΓΙΟΥ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ

Λόγος εἰς τὴν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἀνάστασιν

Ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ὁ τριήμερος ἀνέτειλε σήμερα κι' ὀλόκληρη ἐφώτισε τὴν πλάση. Ὁ τριήμερος καὶ προαιώνιος Χριστός, τό τσαμπί τοῦ σταφυλιοῦ, βλάστησε καὶ τόν κόσμο πλημμύρισε ἀπό χαρά. Τὴν ἀβασίλευτην αὐγή ἄς δοῦμε. Πρὶν ἔρθῃ ἡ αὐγή, ἄς τὴ δοῦμε σήμερα καὶ ἀπ' τὴ φωτοπλημμύρα ἄς γεμίσομε ἀπό χαρά. Τίς πόρτες τοῦ Ἄδη ἀνοίγει ὁ Χριστός καὶ οἱ νεκροὶ σηκώθηκαν σὰ νά κοιμοῦνταν. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού ἀνασταίνει τοὺς πεσμένους καὶ ἀνάστησε μαζί Του τόν Ἀδάμ. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, Αὐτός πού ἀνασταίνει ὅλους καὶ ἐλευθέρωσε τὴν Εὐὰ ἀπ' τὴν κατάρα. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός πού Αὐτός μόνος ἀνασταίνει καὶ χαροποίησε τόν ἀκατάστατο πρῶτα κόσμο, σέ ὅλα τό ρυθμό καὶ τὴν τάξη ἐγκαθιστώντας. Σηκώθηκε ὁ Κύριος, ὅπως αὐτός πού κοιμᾶται, καὶ τοὺς ἐχθροὺς Του ὅλους τοὺς χτύπησε καὶ τοὺς ντρόπιασε. Ἀναστήθηκε κι' εἶναι ἡ χαρά τό δῶρο Του σ' ὅλη τὴν κτίση. Ἀναστήθηκε κι' ἀνοίξε τοῦ Ἄδη ἡ φυλακὴ. Ἀναστήθηκε καὶ τὴ φθορὰ τῆς φύσης σέ ἀφθαρσία τὴ μετέλλαξε. Ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, κι' ἀποκατάστησε τόν Ἀδάμ στὴν παλιά δόξα τῆς ἀθανασίας.

**Κατηχητήριος Λόγος τῆς Α.Θ.Π.
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου
κ. Βαρθολομαίου
ἐπί τῇ ἐνάρξει τῆς Ἁγίας
καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.**

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Τεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Ἐμπλεοὶ ἱεράς συγκινήσεως, εἰσερχόμεθα καί ἐφέτος, Θεία εὐδοκία, εἰς τὴν Ἁγίαν καί Μεγάλην Τεσσαρακοστήν, εἰς τό στάδιον τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, τόν καιρόν τῆς νηστείας καί τῆς μετανοίας, τῆς ταπεινώσεως καί τῆς προσευχῆς, τῆς πνευματικῆς ἐγρηγόρσεως καί τῆς φιλαδελφίας, μέ τά ὄμματα τῆς καρδίας ἐστραμμένα πρός τόν ζωηφόρον Σταυρόν τοῦ Κυρίου, τόν ὀδηγοῦντα πάντας ἡμᾶς πρός τό Ἅγιον Πάσχα, τό διανοίγον τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου. Ἡ ἀρχομένη εὐλογημένη περίοδος εἶναι εὐκαιρία διὰ νά συνειδητοποιήσωμεν ἐκ νέου τὴν ἀληθινὰ τῆς κατὰ Χριστόν ἀσκήσεως καί τὴν ἀρρηκτον σύνδεσίν τῆς μέ τὴν εὐχαριστιακὴν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἰς ὅλας τὰς ἐκφάνσεις καί διαστάσεις τῆς καταυγάζεται ἀπὸ τό φῶς καί τὴν χαρὰν τῆς Ἀναστάσεως. Τό πνεῦμα τοῦ ἀσκητισμοῦ οὐδόλως ἀποτελεῖ παρείσακτον στοιχεῖον εἰς τόν Χριστιανισμόν, οὔτε εἶναι ἀποτέλεσμα ἐπιρροῆς ἐξωεκκλησιαστικῶν δυαλιστικῶν ἰδεολογημάτων.

Ἀσκησις εἶναι μία ἄλλη λέξις διὰ τόν χαρακτηρισμόν τῆς χριστιανικῆς ὑπάρξεως, συνδέουσα αὐτήν μέ τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Θεῖαν πρόνοιαν, μέ τὴν ἀνεξάντλητον πνευματικὴν εὐφροσύνην τῆς ἀφιερωμένης εἰς τόν Χριστόν ζωῆς, μέ τὴν αὐθυπέρβασιν καί τὴν αὐτοπροσφορὰν, τὴν φιλάνθρω-

πον ἀγάπην, τόν σεβασμόν πρός τὴν κτίσιν πᾶσαν. Ἡ ἀσκησις δέν εἶναι ὑπόθεσις αὐτοβούλων ἐπιλογῶν καί ὑποκειμενικῶν ἰδιαιτεροτήτων, ἀλλὰ ὑποταγὴ εἰς τόν κανόνα καί τὴν «καθολικὴν πείραν» τῆς Ἐκκλησίας. Ἀποτελεῖ, ὡς ἔχει λεχθῆ, «ἐκκλησιαστικόν», ὄχι «ἀτομικόν», γεγονός. Ἡ ἐν Ἐκκλησίᾳ ζωὴ εἶναι ἀδιαίρετος. Μετάνοια, προσευχὴ, ταπεινοφροσύνη, συγχωρητικότητα, νηστεία, ἔργα εὐποιΐας, εἶναι ἀλληλένδετα καί ἀλληλοπεριχωρούμενα. Δέν ὑπάρχει εἰς τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν ἀσκησις ὡς αὐτοσκοπός, ἡ ὁποία πάντοτε ὀδηγεῖ εἰς ὑπερεκτίμησιν τῆς ἀτομικῆς προσπαθείας καί τροφοδοτεῖ τάσεις αὐτοδικαιώσεως.

Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστὴ εἶναι ὁ κατάλληλος χρόνος διὰ τὴν βίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς τόπου καί τρόπου ἀποκαλύψεως τῶν δωρεῶν τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πάντοτε ὡς πρόγευσις τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὡς τοῦ ἀκρογωνιαίου λίθου τῆς πίστεως ἡμῶν καί τοῦ ὀλοφώτου ὀρίζοντος τῆς «ἐν ἡμῖν ἐλπίδος». Θεοκινήτως ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ κατὰ τό Σάββατον τῆς Τυροφάγου τὴν πανίερρον μνήμην τῶν ἐν ἀσκήσει λαμπάντων Ἁγίων ἀνδρῶν καί γυναικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶναι οἱ ἀρωγοὶ καί συνοδοιπόροι τῶν πιστῶν εἰς τόν δόλιχον τῆς ἀσκήσεως. **Εἰς τό στάδιον τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων ἔχομεν εὐδοκοῦντα τόν ἐν Τριάδι Θεόν, σκέπην τὴν Παναγίαν Θεομήτορα καί Μητέρα πάντων ἡμῶν, καί πρεσβυτάς τοὺς Ἁγίους καί τοὺς μάρτυρας τῆς πίστεως.** Ὁ ὑγιῆς χριστιανικός ἀσκητισμός εἶναι συμμετοχὴ τοῦ ὅλου ἀνθρώπου, ὡς πνευματικῆς, ψυχικῆς καί σωματικῆς ἐνότητος, εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ἄνευ ὑποτιμήσεως τῆς

ύλης καί τοῦ σώματος καί ἄνευ μανιχαΐζουσης συρρικνώσεως τῆς πνευματικότητος. Ὡς ἔχει γραφή, ἡ χριστιανική ἀσκησις εἶναι ἐν τέλει «ἀγώνας ὄχι κατά ἀλλά ὑπέρ τοῦ σώματος», συμφώνως καί πρὸς τὸ τοῦ Γερωντικοῦ: «Ἡμεῖς οὐκ ἐδιδάχθημεν σωματοκτόνοι, ἀλλὰ παθοκτόνοι».

Ατυχῶς καί ἀστόχως, ὁ χριστιανικός ἀσκητισμός ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ συγχρόνους διανοητὰς ὡς ἄρνησις τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς καί ὡς περιστολή τῆς ἀνθρωπίνης δημιουργικότητος. Οὐδέν ἀναληθέστερον τούτου! Ἡ ἀσκησις, ὡς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ ἔχειν καί τὴν προσκόλλησιν εἰς τὴν κατοχὴν πραγμάτων καί, κατ' ἐξοχὴν, ὡς ἀπελευθέρωσις ἀπὸ τὸ ἐγὼ, ἀπὸ τὸ «ζητεῖν τὰ ἑαυτοῦ», ἀπὸ τὸ «ἔχειν τοῦ εἶναι μας», εἶναι πηγὴ καί ἐκφρασις γνησίας ἐλευθερίας. Τί ἀληθέστερον ἀπὸ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τῆς εἰρκτῆς τοῦ «ἀτομικοῦ δικαίωματος» καί ἀπὸ τὴν ἀνοικτοσύνην καί τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν «καλὴν ἀλλοίωσιν» καί τὴν σταθερότητα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ; Τί δημιουργικώτερον τῆς νηστείας, ὅταν αὐτὴ εἶναι ὀλιστικὴ στάσις ζωῆς καί ἐκφράζῃ τὸ ἀσκητικὸν καί εὐχαριστιακὸν πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν εἶναι «κοινὸν ἄθλημα» καί ὄχι ἀτομικὸν ἀγώνισμα; Τί ὑπαρξιακῶς συγκλονιστικώτερον ἀπὸ τὴν μετάνοιαν, τὴν ἐσωτερικὴν μεταστροφὴν, ὡς ζωτικὴν κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἀληθειαν, τὴν ἐκ νέου ἀνακάλυψιν τῆς δυνάμεως τῆς Θείας Χάριτος, τοῦ βάθους τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς ἐλπίδος ζωῆς αἰωνίου; Εἶναι ἐντυπωσιακὸν τὸ γεγονός ὅτι, ὅταν ἀντικατεστάθῃ ὁ πρωτοχριστιανικός χαρακτήρ τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ὡς περιόδου

προετοιμασίας διὰ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα εἰς τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν τῆς Ἀναστάσεως, ἀπὸ τὸ «ἦθος τῆς μετανοίας», παρέμεινεν ἡ βίωσις αὐτῆς ὡς «δευτέρου βαπτίσματος».

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ περίοδος τῆς νηστείας καί τῆς μετανοίας δέν εἶναι σκυθρωπή. Ἡ ὑμνολογία μας ὁμιλεῖ διὰ τὸ «ἔαρ τῆς νηστείας» καί ἡ Θεολογία ἀποκαλεῖ τὴν Μεγάλην Τεσσαρακοστήν «πνευματικὴν ἀνοιξιν» καί «περίοδον χαρᾶς καί φωτός». Ὅλα αὐτὰ ἀποκτοῦν ἰδιαιτέραν ἐπικαιρότητα καί ἀξίαν ἐνώπιον τῆς συγχρόνου ἀνθρωπολογικῆς συγχύσεως καί τῶν, πολιτισμικῆς προελεύσεως, νέων ἀλλοτριώσεων. Μέ αὐτὰ τὰ αἰσθήματα καί τὰς σκέψεις, ὑπενθυμίζοντες τοῖς ἐν ἀπάσῃ τῇ δεσποτεῖα Κυρίου τέκνοις τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας ὅτι, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου θά κορυφωθοῦν οἱ ἐορτασμοὶ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 1400 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 626, ὅτε, πρὸς ἐκφρασιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὴν Θεοτόκον διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ ἐπικίνδυνον πολιορκίαν, ἐψάλη «ὀρθοστάδην» εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Βλαχερνῶν ὁ Ἀκάθιστος Ὑμνος, εὐχόμεθα πρὸς πάντας ὑμᾶς εὐδρομον τὸ στάδιον τῆς νηστείας, ἐν ἀσκήσει καί ὑπομονῇ, ἐν εὐχαριστίᾳ καί δοξολογίᾳ.

Εἶθε, ἀληθεύοντες ἐν ἀγάπῃ καί ἀγιαζόμενοι ἐν Κυρίῳ, νά βαδίσωμεν τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν πεπληρωμένην χαρὰν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως Αὐτοῦ.

Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, βικς'

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
Βαρθολομαῖος
διάπυρος πρὸς Θεόν
εὐχέτης πάντων ὑμῶν

**ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΙΚΗ Ἐγκύκλιος
ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς 1400ῆς ἐπετείου
τῆς ὀρθοδόξου ψαλμωδῆσεως τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου
διὰ τὴν διάσωσιν τῆς Βασιλευούσης
ἐκ τῆς πολιορκίας τῶν Ἀράβων καὶ τῶν Περόων**

«Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια, ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν, εὐχαριστήρια ἀναγράφω Σοι ἡ Πόλις Σου, Θεοτόκε!»

Ἐφέτος συμπληροῦνται χίλια τετρακόσια ἔτη ἀφ' ὅτου, εἰς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, ἐψάλη ἐπισήμως ἐπ' ἐκκλησίας, καὶ μάλιστα ὀρθίων ἱσταμένων πάντων τῶν πιστῶν, τὸ σήμερον παγκοίως γνωστὸν ὡς ὁ «Ἀκάθιστος Ὑμνος» Κοντάκιον, ποίημα ὑψήγορον καὶ διθυραμβικόν, ἀναφερόμενον, ἱστορικῶς καὶ θεολογικῶς, μὲ μοναδικὸν πλοῦτον καλλιτείας, εἰς τὴν Ἐνσαρκον Θεϊαν Οἰκονομίαν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν μοναδικὴν συμβολὴν τῆς Παναχράντου Θεομήτορος.

Οἱ προσευχόμενοι πιστοὶ διὰ τοῦ Κοντακίου τούτου χαιρετίζουν εὐσεβῶς τὴν Παναγίαν μὲ ἀλλεπαλλήλους ἐπαναλήψεις τῆς πρώτης πρὸς τὴν Κεχαριτωμένην προσφωνήσεως τοῦ εὐαγγελιζομένου τὴν χάριν καὶ τὴν χαρὰν Ἀρχαγγέλου Γαβριὴλ, τῆς λέξεως «Χαῖρε», δι' ἧς φανεροῦται τὸ «ἀπ' αἰῶνος μυστήριον» καὶ συγκροτεῖται τῆς «σωτηρίας ἡμῶν τὸ κεφάλαιον». Ἡ εἰς τὸν Ὑμνον τοῦτον ἐπανάληψις τοῦ «Χαῖρε» ἐπὶ ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρας φορὰς

πρὸς τὴν Παμμακάριστον Παρθένον, ἔχει προδήλως μυστικὴν ἔννοιαν. Παραπέμπει εἰς τὰς ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρας χιλιάδας τῶν ἀγνῶν ἐκείνων Ἀγίων τῆς Ἀποκαλύψεως, τῶν ἀδόντων ἐν κιθάρα τὴν «καινὴν ᾠδὴν» ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ «ἀκολουθοῦντων τῷ Ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγη». Ἀγνεύων ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ κατὰ τε τὸ ἦθος καὶ τὸ δόγμα, ἀφωσιωμένος ἕως ἐσχάτου εἰς τὸν σαρκωθέντα Θεὸν Λόγον, καὶ ἠνωμένος ἀρρήκτως μετ' Αὐτοῦ, ὑμνεῖ τὴν σωτηριώδη Θεϊαν Οἰκονομίαν καὶ ταυτοχρόνως χαιρετίζει ἐν ᾠδαῖς ἁσμάτων μουσουργικῶν τὴν Ὑπερένδοξον Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ Μητέρα τῆς Ἐκκλησίας, τὴν κραταιὰν προστασίαν αὐτῆς καὶ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματός της!

Ἡ Εἰσαγωγή τοῦ Κοντακίου, τὸ Προοίμιόν του, ἦτο ἐξ ἀρχῆς τὸ γνωστὸν «Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς λαβὼν ἐν γνώσει...», τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Θεοτόκου, ὅπερ φανεροὶ ὅτι ὁ ὅλος ὕμνος προσιδιάζει εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν ἑορτήν, τῆς ὁποίας καὶ σήμερον ἀκόμη ἡ ὅλη Ἀκολουθία τῶν «Χαιρετισμῶν» ἀ-

ποτελεῖ ὠραῖον καὶ καλλιανθῆ προεόρτιον καὶ μεθέορτον στέφανον. Ἐν τῇ πορείᾳ, καθιερώθη νέος εἰσαγωγικὸς ὕμνος, τὸ «Τῇ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια», προκειμένου νὰ ἐκφρασθῆ ἡ εὐγνώμων τοῦ λαοῦ εὐχαριστία πρὸς Ἐκείνην, «δι' ἧς ἐγείρονται τρόπαια», «δι' ἧς ἐχθροὶ καταπίπτουσι!»

Ἡ σωτηρία τῆς Πόλεως καὶ τῆς ὅλης Αὐτοκρατορίας ἐκ τῆς δεινῆς ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς Ἀβάρων καὶ Περσῶν, ἀπουσιάζοντος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἡρακλείου μετὰ τοῦ στρατοῦ, ἀγωνιζομένου μακρὰν διὰ τὴν ἐπανάκτησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀπεδόθη δικαίως εἰς τὴν κραταιὰν προστασίαν καὶ βοήθειαν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, εἰς τὴν Ὅποιαν ὁ κτίτωρ Ἰσαπόστολος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας εἶχεν εὐσεβάστως ἀφιερῶσει τὴν Νέαν Ρώμην. Δεχομένη ἡ Θεομήτωρ τὴν ἀπὸ καρδίας ἀδιάλειπτον καὶ ἀγωνιώδη δέησιν κλήρου καὶ λαοῦ, ὄχι μόνον ἀνεπτέρωσε τὸ

φρόνημα τῶν ὀλίγων ὑπερασπιστῶν, ἀλλὰ καὶ μέγα θαῦμα εἰργάσατο, τὴν διὰ συστροφῆς θυελλωδῶν ἀνέμων ὀλοκληρωτικὴν καταστροφὴν τοῦ στόλου τῶν πολιορκητῶν, κατόπιν τῆς

ὁποίας ἐκείνοι ἐτράπησαν εἰς ἄτακτον φυγὴν καὶ οὕτως ἐσώθη ἡ Πόλις. Αἰσιοχρέως, λοιπόν, «ὡς λυτρωθεῖσα τῶν δεινῶν», ἡ Θεοτοκὸς ἀνέγραψε τὰ νικητήρια εἰς τὴν Παναγίαν, τὴν ὁποίαν ἔκτοτε ὠνόμασεν «Ὑπερμαχὸν Στρατηγόν» τῆς, καὶ ὡς τοιαύτην πάλιν καὶ πολλάκις ἐπεκαλέσθη κατὰ τὴν πολυκύμαντον τοῦ Γένους ἱστορίαν καὶ ἔλαβεν ἐκάστοτε γλυκεῖαν πείραν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς κραταιᾶς Σκέπης Τῆς!

Ὁ ἱστορικὸς Ναὸς τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου κατὰ παράδοσιν παλαιὰν ἐτελεῖτο ἐβ-

δομαδιαίως ἱερὰ Ἀγρυπνία πρὸς τιμὴν τῆς Θεομήτορος, συχνάκις καὶ μετὰ Αὐτοκρατορικὴν παρουσίαν, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 7ης Αὐγούστου 626 ἐδέχθη τὰ συρρεύσαντα πλήθη τοῦ διασωθέντος

θεόφρονος λαοῦ, ἐν συγκινήσει πολλῇ καὶ μετὰ δακρῶν εὐγνωμοσύνης «ἀπονεμόντα Αὐτῇ τὴν προσκύνησιν» καὶ ψάλλοντα τὸ Κοντάκιον μὲ τὸ νέον πλέον προοίμιον, ὡς ἐποφειλομένην εὐχαριστίαν καὶ χρεωστικὴν δοξολογίαν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν «τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος τὴν ἔχουσαν», κατὰ τὴν μούσαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου Κρήτης, τὴν Ἐλευθερώτριαν καὶ Σώτειρα τῆς Πόλεως καὶ τοῦ ὅλου κράτους!

Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος», τὸ περίλαμπρον ἀριστοτέχνημα τοῦτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιήσεως, ἀσύγκριτον μνημεῖον τοῦ ἕλληνοσ λόγου καὶ χρυσοπλοκάτατον τέχνημα θεοπνεύστου Θεολογίας, κατέστη ὁ πλέον δημοφιλὴς ὕμνος τῆς λειτουργικῆς ἡμῶν ζωῆς, ἐντρύφημα γλυκύτατον τῶν Χριστιανῶν. Ἐχει μεταφρασθῆ πρὸ πολλοῦ εἰς πολλὰς γλώσσας. Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς τὸν ραψωδοῦν ἐν κατανύξει. Οἱ Μοναχοὶ τὸν ἀπαγγέλου καθημερινῶς, οἱ δὲ πιστοὶ πολλάκις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους. Θεολόγοι ἀναλύουν τὰς ὑψηλὰς δογματικὰς του ἀναβάσεις. Φιλολογοῦντες καὶ λογοτεχνοῦντες καταδύονται εἰς τοὺς ὠραίους βυθοὺς τῆς ἐκφραστικῆς του κομψότητος καὶ τοῦ ποιητικοῦ του μεγαλείου. Ποιηταὶ καὶ ζωγράφοι ἐμπνέονται ἀπὸ τὰς φωτεινὰς λυρικὰς του ἐκφράσεις. Ἁγιογράφοι ἱστοροῦν ὠραίας εἰκόνας ἐκ τῶν πολυπληθῶν τοῦ περιεχομένου του. Οἱ μύσται τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς τὸν ἐπενδύουν μὲ περίτεχνα ἱερὰ μελίσματα. Ἀλλὰ ὁ «Ἀκάθιστος Ὕμνος» πάντοτε εἶναι θεοπρεπὴς προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας! Φωνὴ τῆς εὐσεβοῦσης τῶν Χριστιανῶν καρδίας! Δοξολογία ἐν ταύ-

τῷ καὶ εὐχαριστία καὶ δέησις καὶ ἰκεσία πρὸς τὸν «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντα ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ ἐνανθρωπήσαντα», καὶ παρᾶλλῶς πρὸς τὴν ἔχουσαν Μητρικὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίαν καὶ πολλαχῶς καὶ πολυτρόπως πάντοτε τὴν κραταιὰν Αὐτῆς βοήθειαν καὶ σκέπην दाψιλεύουσιν εἰς τὸ εὐσεβὲς Γένος τῶν Ὁρθοδόξων.

Ὁ Ἀκάθιστος Ὕμνος καλεῖ κάθε πιστὸν νὰ γρηγορῇ καὶ νὰ παραμένῃ ὀρθὸς καὶ εὐσταλής, ἐν ταπεινώσει καὶ προσευχῇ, ἐνώπιον τῶν μεγάλων προκλήσεων τῆς ἐποχῆς μας, εἰς τὰς δυστήνους ἡμέρας τῶν πολλῶν ἀναταράξεων καὶ πολεμικῶν συρράξεων, τὰς ὁποίας διέρχεται κατ' αὐτὰς ἡ ἀνθρωπότης. Ἄς δεηθῶμεν ἐκτενῶς, ὅπως ἡ Μήτηρ τῆς «Εἰρήνης τοῦ Θεοῦ», φιλοτιμουμένη ἐκ τῆς ἀπὸ μέρους ὄλων τῶν πιστῶν καὶ ἐν κατανύξει καὶ εὐλαβείᾳ προσευχητικῆς ἀποδόσεως τοῦ «Ἀκαθίστου Ὕμνου» Τῆς, ἐνεργήσῃ καὶ αὐθις ὡς «ὑπέρομαχος Στρατηγός» παντὸς ἀδικουμένου καὶ κινδυνεύοντος, καὶ ὡς Σκέπη κραταιὰ τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, βραβεύουσα εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος τὴν ἀληθῆ καὶ «πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν» Εἰρήνην τοῦ Υἱοῦ Τῆς!

**Ἐν ἔτει σωτηρίῳ, βκς', κατὰ μῆνα
Μάρτιον (κζ') Ἐπινεμήσεως Γ'
Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
Βαρθολομαῖος ἐν Χριστῷ εὐχέτης.**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΕΙΣΟΔΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗΝ ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΣΤΗΝ

Πρός τούς εὐσεβεῖς χριστιανούς τῆς
Τεραῖς Μητροπόλεώς μας.

«**Μεάνοια ἐστὶ ἀνάκλησις βαπτί-
σματος. Μεάνοια ἐστὶ συνθήκη πρὸς
Θεὸν δευτέρου βίου. Μεάνοια ἐστὶ
ταπεινώσεως ἀγορασθῆς... Μετά-
νοια ἐστὶ θυγάτηρ ἐλπίδος
καὶ ἄρνησις ἀνελπιδί-
ας... Μεάνοια ἐστὶ συ-
νειδότος καθαρι-
σμός.** (Ἁγίου Ἰωάν-
νου τῆς Κλίμακος,
λόγος περὶ μετανόι-
ας).

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελ-
φοί,

Ἡ εὐλογημένη περίοδος
τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσα-
ρακοστῆς εἶναι ὁ εὐπρόσδεκτος ἀπὸ
τόν Κύριό μας καιρός τοῦ ἐκκλησιαστι-
κοῦ ἔτους κατὰ τόν ὅποιον ἡ φιλόστοργος
μητέρα μας Ἁγία Ἐκκλησία μᾶς
προτοιμάζει πνευματικῶς μέ τά ἱερά ἀ-
ναγνώσματα ἀπό τήν Παλαιά καί τήν
Καινή Διαθήκη, μέ τίς ἰδιαίτερες κατα-
νυκτικές ἱερές ἀκολουθίες, τήν ψυχω-
φελῆ νηστεία καί τήν θεοφιλή ἐλεημο-
σύνη, ὥστε «ψυχαῖς καθαραῖς καί
ἀρρυπώτοις χεῖλεσι» νά φθάσουμε καί
νά προσκυνήσουμε «τόν δι' ἡμᾶς τούς
ἀνθρώπους καί διά τήν ἡμετέραν σωτη-
ρίαν... σταυρωθέντα, παθόντα, ταφέ-
ντα καί Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν» Κύριον

καί Σωτήρα τοῦ κόσμου, Ἰησοῦν
Χριστόν. Ἡ εὐλογημένη αὐτή περίοδος
εἶναι ὁ κατεξοχὴν καιρός τῆς μετανόιας,
τῆς πνευματικῆς περισυλλογῆς, τοῦ
ἀναστοχασμοῦ, τῆς ὑποποιοῦ ταπει-
νώσεως, τῆς κατανύξεως, τῆς προσευ-
χῆς, τῆς νηστείας, τοῦ ἐντόνου πνευ-
ματικοῦ ἀγῶνος, τῆς καθάρσε-
ως καί τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ἡ πνευματική μας ἀνα-
γέννηση δέν μπορεῖ νά
γίνει πραγματικότητα
χωρίς τήν συναίσθηση
τῆς ἀτελείας μας, τήν
εἰλικρινῆ μεάνοια,
τήν καθαρά ἐξομολό-
γησή μας, τήν ἐνσυνεί-
δητη ἀπομάκρυνσή μας
ἀπό τήν χώρα τῆς ἁμαρτίας
καί τήν ἐπιστροφή μας στόν

Οἶκο τοῦ οὐρανίου Πατέρα μας. Παρά-
δειγμα μιᾶς τέτοιας συμπεριφορᾶς,
μεταξύ πολλῶν ἄλλων, εἶναι καί ὁ προ-
φήτης καί βασιλεὺς Δαυίδ. Ὅταν ἀμά-
ρτησε, αἰσθάνθηκε τό βάθος τῆς πτώ-
σεώς του. Καί ὁ θρῆνος τῆς ψυχῆς του
ἐγινε καρδιακή προσευχή, ὁ περίφημος
50ός ψαλμός, ὁ ψαλμός τῆς μετανόιας.
Σέ αὐτόν, μέ καρδιά συντετριμμένη καί
ταπεινώση ζητᾶ συγχώρηση καί τό
ἄμετρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἀπλῶς μία
ἐκφραση συμπαθείας. Εἶναι ἡ ἀπέραντη
θάλασσα τῆς θείας ἀγάπης. Εἶναι «πλή-
θος οἰκτιρμῶν», πέλαγος ἀγαθότητος.

Στήν τραυματισμένη από τὰ πυροφόρα βέλη τῆς ἁμαρτίας, ἀλλά μετανοημένη ἀνθρώπινη ψυχή, κατεβαίνει ἀπό τό θρόνο τοῦ Θεοῦ μιά μυστική οὐράνια χάρη καί παράκληση. Αὐτή ἡ θεία Χάρη, μέσα ἀπό τό ἅγιο μυστήριο τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως, θεραπεύει τήν πληγή, σβήνει τήν ἐνοχή, χαρίζει υἰεία καί χαρά, ἐξαλείφει τὰ πταίσματα, ἀποδίδει στόν ἄνθρωπο χαρισματικῶς τήν δυνατότητα τῆς μετοχῆς του, ὡς υἱός καί κληρονόμος, στήν οὐράνιο χαρά τοῦ παραδείσου, στό ζωηφόρο δεῖπνο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Πολύ χαρακτηριστικά ὁ θεῖος εὐαγγελιστής καί Απόστολος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀναφέρει στήν πρώτη του ἐπιστολή: «Ἀγαπητά μου παιδιά, σᾶς τὰ γράφω αὐτά γιά νά μήν πέσετε ποτέ σέ ἁμαρτία. Ἄν ὁμως κανεῖς ἁμαρτήσῃ ἀπό ἀδυναμία, δέν πρέπει νά ἀπελπισθεῖ. **Ἔχουμε μεσίτη καί συνήγορο κοντά στόν Πατέρα τόν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, τόν δίκαιον καί ἀπολύτως ἀναμάρτητον.** Καί αὐτός ὁ Ἰησοῦς εἶναι τό θῦμα πού θυσιάστηκε, ὥστε μέ τό αἷμα του νά ἐξιλεωθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ γιά τίς ἁμαρτίες μας. Καί ὄχι μόνο γιά τίς δικές μας, ἀλλά καί γιά τίς ἁμαρτίες ὅλου τοῦ κόσμου».

Οἱ θεόπνευστες αὐτές διαβεβαιώσεις τοῦ μαθητοῦ τῆς ἀγάπης, δίνουν στήν ψυχή τοῦ ἁμαρτωλοῦ φῶς, ἐλπίδα, χαρά. Γι' αὐτό καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος βροντοφωνεῖ: **«Κανένας ἄς μήν ἀπελπίζεται γιά τή σωτηρία του, ὅσο ἁμαρτωλός κι ἂν εἶναι.** Εἶσαι ἄρπαγας καί κλέπτης; Σκέψου τόν τελώνη. Ἐπεσες σέ ἠθικές παρεκτροπές; Πάρε ὡς παράδειγμα τήν πόρνη γυναίκα. Ἀντιστρατεύεσαι στό νόμο τοῦ Θεοῦ;

Σκέψου τόν Παῦλο, πού ἀπό ἀπειθῆς στό θέλημα τοῦ Θεοῦ, μετενόησε καί ἐγινε Απόστολος. Ἀμάρτησες; Μύριες φορές μετανόησε. **Μέ τὰ φάρμακα τῆς Ἐκκλησίας ἐπαλείφοντας συνεχῶς τίς πληγές, θά καταστεῖλεις τίς φωτιές τῶν παθῶν».**

Γιά τήν ἁγία Μητέρα μας Ἐκκλησία ἡ περίοδος τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς εἶναι περίοδος μετανοίας, πνευματικοῦ ἀγῶνος, χαρμολύπης, ἐλπίδος, θεραπείας, θείας παρηγορίας, περίοδος πού ὀδηγεῖ σέ μία νέα ζωή, τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μετάνοια εἶναι ἓνα μεγαλειώδες γεγονός πού ἱεραουργεῖται στά ἐγκατα τῆς ὑπάρξεώς μας. Τό ἀποτέλεσμα τῆς μετανοίας εἶναι ἡ ἄφεσις, ἡ θεραπεία, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνευσις, ἡ δικαιοσύνη.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Τήν Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, πού ξεκινᾷ ἀπό σήμερα μέ τόν κατανυκτικό Ἑσπερινό, εὐχομαι νά τήν διέλθουμε ὅλοι μας μέ χαρά, ὑψηλό φρόνημα, υἰεία πνευματική καί σωματική. Ὁ φιλόανθρωπος Κύριος καί Δεσπότης τῆς ζωῆς μας, ἡ ἐνυπόστατη ζωή, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ὁδός πού ὀδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στόν Θεό, εὐχομαι νά εἶναι δίπλα μας σέ αὐτή τήν σωτήρια καί ψυχοφελῆ πορεία μας, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε στό τέλος τῆς νά προσκυνήσουμε ὅλοι μας τὰ ἅγια καί σωτήρια Πάθη καί τήν ἐνδοξη Ἀνάστασή Του.

Εὐλογημένη καί σωτήρια Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Διάπυρος εὐχέτης ὄλων σας πρὸς τόν Κύριον

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ ΕΠΙ ΤΗ ΛΑΜΠΡΟΦΩΡΩ ΑΝΑΣΤΑΣΕΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια. Ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἣ ἔστερέωται». (Κανὼν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ὠδή γ').

Αγαπητοί μου ἀδελφοί,
Μᾶς ἀξίωσε καὶ πάλιν, ὁ φιλόανθρωπος Θεός, μέ αισθήματα πνευματικῆς ἀνατάσεως νά φθάσουμε μέ καθαρές ἀπό τόν εὐλογημένο ἀγώνα τῆς τεσσαρακονθήμερης νηστείας τίς αισθήσεις, στήν κόρυφαία καὶ εὐλογημένη αὐτή νύχτα τῆς ἁγίας πίστεώς μας καὶ νά ἐορτάσουμε τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ πανένδοξη καὶ λαμπροφόρος Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐορτή τῆς ἁγίας Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας μας, καθὼς «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς, τῆς αἰωνίου τὴν ἀπαρχήν». Ἡ ἐφετεινὴ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας ὁμως ἐορτάζεται μέσα σέ ἓνα κλίμα ἀγωνίας καὶ ἀβεβαιότητος, πού πλήττουν ὁλόκληρον τόν κόσμον καὶ τίς ἀντοχές τῆς κοινωνίας μας. Αὐτὴ ἡ θλιβερὴ πραγματικότητα εἶναι ἡ ἀναπόδραστη συνέπεια πρωτίστως τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς παρακμῆς τῆς κοινωνίας μας, πού ἐπιλέγει νά πορευέται, μέσα σέ μία παρα-

ζάλῃ, ἀπιστίας, ἐγωϊσμοῦ καὶ αὐτοαναφορικότητος. Τά πιεστικά προβλήματα φανερώνουν μέ τόν τραγικότερον τρόπο τὴν ἐγγενῆ ἀπροθυμία τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου νά ἐργασθεῖ γιὰ ἓναν καλύτερον κόσμον, βασισμένο στίς ἀξίες τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀρετῆς, τῆς συνέπειας, τῆς εἰρήνης, τῆς ἐνσυναίσθησης, τῆς συγχωρητικότητος, τῆς ἐγκαρτέρησης. Ἀξίες θεμελιώδεις πού νοσηματοδοτοῦνται ἀθηντικῶς ἀπό τόν Σταυρό, τὴν λυτρωτικὴ θυσία καὶ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας. Ἡ πνευματικὴ φτώχεια, ἡ οικονομικὴ κρίση, οἱ πόλεμοι, οἱ γεωπολιτικὲς ἀνακατατάξεις, ἡ παραβατικότητα, ἡ αὐξανόμενη βία, ἡ ἀπαξίωση ἀξιών καὶ θεσμῶν, ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθετικότητα στίς σχέσεις ἀνθρώπων, κοινωνιῶν καὶ ἐθνῶν καὶ ἄλλα φαινόμενα παρακμιακῆς συμπεριφορᾶς, κλονίζουν τὸ ἀνθρώπινο οἰκοδόμημα. Οἱ νουνεχεῖς ἀνθρωποδίκαια διερωτῶνται. Πού βαδίζει ὁ κόσμος μας; Ὑπάρχει ἄραγε ἐλπίδα; Ἡ ἀπάντησις τὴν δίδει μέ τὴν Ἀνάστα-

σή Του ὁ Κύριός μας. Ναί, ὑπάρχει ἐλπίδα! Ὅχι ὡς μία ἀφηρημένη εὐχή, οὔτε πάλι ὡς ἔκφραση τῆς ἀνάγκης τοῦ ἀνθρώπου νά ἐπιβιώσει, ἀλλά ὡς πρόσωπο, ὡς μία χειροπιαστή βεβαιότητα. Ὁ Λυτρωτής καί Σωτήρας τοῦ κόσμου, ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν μέ τήν δική Του δύναμιν, ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός! Αὐτός εἶναι ἡ ἐνυπόστατη καί μόνη ἐλπίδα μας, «ὁ ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν» (Α' Πετρ. 1, 3). Βιώνοντας μέ πίστη στήν ζωή μας καί μέ τήν ζωή μας τό ἀναστάσιμο λυτρωτικό γεγονός, οἱ συνθήκες τοῦ ἐπί γῆς βίου μας ἀποκτοῦν μία σταυροαναστάσιμη ἐλπιδοφόρο προοπτική. Ἡ σκληρή πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας μέσα στόν σύγχρονο κόσμο, οἱ πολλές καί πιεστικές μέριμνες τῆς ζωῆς, οἱ πειρασμοί καί οἱ θλίψεις, δέν θά πρέπει νά μᾶς ἀπελπίζουν. Στόν πόλεμο τοῦ Διαβόλου, στίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς ὁ ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἀντιπαραβάλλει τήν ἐμπιστοσύνη του στόν Ἀναστάντα Κύριο. Αὐτό τό γεγονός γεννᾷ τήν ἐλπίδα, χαλυβδώνει τήν ὑπομονή καί τήν καρτερία, ἐμπνέει τό ἀγωνιστικό φρόνημα, πλαταίνει τούς ὀρίζοντες, ἰσχυροποιεῖ τίς ἀντοχές, διανοίγει προοπτικές ζωῆς αἰωνίου.

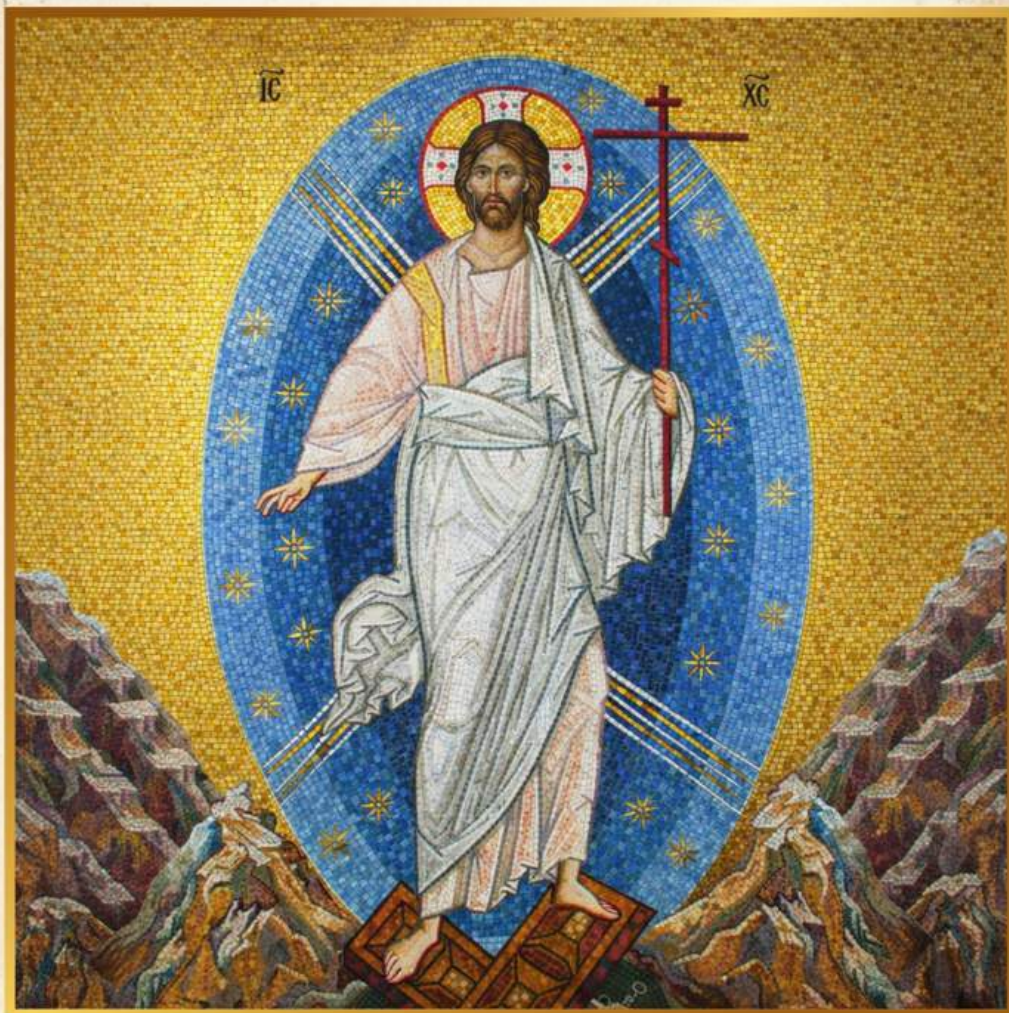
Ὁ Ἀναστάς Κύριος μᾶς ἐλευθερώνει ὄχι μόνον ἀπό τόν φόβο τοῦ θανάτου, ἀλλά μᾶς θωρακίζει καί μᾶς ἐμψυχώνει στόν ἀγώνα μας κατά τῆς ἁμαρτίας, πού γεννᾷ τόν θάνατο. Κανείς λοιπόν ἐφεξῆς, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, νά μήν φοβᾶται τίποτε, ὅσο εἶναι μαζί μέ τόν Ἀναστημένο Χριστό. Πρὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἦταν πράγματι «φοβερός ὁ θάνατος γιά τόν ἄνθρωπο». Μετά τήν

Ἀνάστασιν ὁμως γίνεται «φοβερός ὁ ἄνθρωπος γιά τόν θάνατο», καθὼς ὁ ἄνθρωπος ἐνδύεται πλέον τήν πανοπλία τοῦ Θεοῦ, τήν αἰώνιον ζωήν, ἐνδύεται μυστικῶς τόν ἴδιο τόν Χριστό, τόν νικητή τοῦ θανάτου!

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος τῆς πίστεώς μας, πάνω στόν ὁποῖο θεμελιώνεται ἡ Ἐκκλησία μας καί ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Χωρίς τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ «κενή ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. 15, 14). Ἡ πίστη μας στήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ φωτίζει, ἰσχυροποιεῖ, νοσηματοδοτεῖ, ὁμορφαίνει καί δίνει προοπτική στήν ζωή καί τόν ἀγώνα μας. Γι' αὐτό καί ἡ ἁγία ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, δύο χιλιάδες χρόνια τώρα, καλεῖ ὅλους μας νά γίνουμε κοινωνοί τῆς Ἀναστάσεως καί νά γνωρίσουμε βιωματικῶς τόν Κύριο «καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ» (Φιλ. 3, 10), πού χαρίζεται, ὡς δυνατότητα ἐπιλογῆς ζωῆς καί σωτηρίας σέ ὅλους μας.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,

Ὁ Θεός τῆς εἰρήνης (Ρωμ. 15, 33), ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, μᾶς χάρισε μέ τό θεῖον Πάθος καί τήν πανένδοξη Ἀνάστασιν Του καί τήν πάντα «νοῦν ὑπερέχουσαν εἰρήνην» (Φιλ. 4, 7). Ὁ ἀναστάς Κύριος ἀπεκατέστησε τήν κοινωνία μας μέ τόν Θεόν καί Πατέρα μας, ἔφερε τήν πραγματική εἰρήνη στήν καρδιά καί συνολικῶς στήν ζωήν μας. Εὐχομαι πατρικῶς ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας νά γίνει τό προσωπικό μας ἅγιον Πάσχα, τό πέρασμα τοῦ καθενός μας στήν ἀγιότητα, τήν ἀγάπη, τήν χαρά, τήν εὐλογία, τήν

ζωή καί τελικῶς στὸν ἴδιο τὸν Χριστό, τὸ αἰώνιο καί μυστικό μας Πάσχα. Πολύ θὰ ὠφεληθοῦμε σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα μας ἐνθυμούμενοι τί ἔλεγε ὁ σύγχρονος ἅγιος Ιουστίνος Πόποβιτς γιὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ: «Σέ τέσσερις μόνο λέξεις συγκεφαλαιοῦνται καὶ τὰ τέσσερα Εὐαγγέλια τοῦ Χριστοῦ. ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ! ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ! Σέ κάθε μία λέξη ἀπὸ αὐτές εὐρίσκεται ἓνα Εὐαγγέλιο καὶ στὰ τέσσερα Εὐαγγέλια εὐρίσκεται τὸ νόημα ὅλων τῶν κόσμων τοῦ Θεοῦ, τῶν ὁρατῶν καὶ τῶν ἀορατῶν»!

Ἦδε χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ ἐνδόξως ἐκ νεκρῶν Ἀναστάντος Κυρίου Ἰ-

ησοῦ εὐχομαι καὶ προσεύχομαι νὰ σκεπάζουν καὶ νὰ ἀγιάζουν ὅλους σας, ἀδελφοί καὶ τέκνα ἐν Κυρίῳ.

**ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ –
ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!**

**ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ,
ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΑ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ**

Διάπτυρος πρὸς τὸν Ἀναστάντα
Κύριον εὐχέτης σας
**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
† Ο ΣΕΡΡΩΝ ΚΑΙ ΝΙΓΡΙΤΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΟΣ**

Ἡ Θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων

Τοῦ Παναγιώτη Ἱ. Σκαλτσῆ, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Ἡ θεία Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων εἶναι ἡ Λειτουργία πού τελεῖται «ἐν ταῖς τοῦ πένθους ἡμέραις»¹, τίς καθημερινές ἡμέρες, τίς λεγόμενες ἄμνημες (=δεν ἐορτάζεται ἅγιος), τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Κυρίως ὅμως τελεῖται τίς Τετάρτες καί Παρασκευές αὐτῆς τῆς περιόδου, διότι ὡς συνδεόμενες μέ τό πάθος τοῦ Κυρίου εἶναι αὐ-

στηρότερες ἡμέρες νηστείας. «Τετράδα δέ καί Παρασκευήν προσέταξεν ἡμῖν νηστεύειν, τήν μέν διά τήν προδοσίαν, τήν δέ διά τό πάθος»².

α). Ἡ ὀνομασία Προηγιασμένη ὀφείλεται στό ὅτι τά Τίμια Δώρα (=ὁ ἄρτος καί ὁ οἶνος) ἔχουν ἁγιασθεῖ στήν πλήρη καί τελεία Λειτουργία τοῦ Σαββάτου ἢ τῆς Κυριακῆς πού προηγήθηκε. «Καί γάρ

¹ Συμεών Θεσσαλονίκης, Αποκρίσεις πρὸς τόν Πενταπόλεως Γαβριήλ, ΝΕ', ΡG 155, 904Α.

² Διαταγαί τῶν Ἁγίων Αποστόλων V, 14, Sources Chrétiennes 329, 258. Βλ. καί Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΓ', ΡG 155, 900Β.

τετελεσμένα εἰσι τὰ μυστήρια καί αὐτό τό σῶμα καί αἷμα τοῦ Χριστοῦ»³. Κρατεῖται ἄρτος τετελειωμένος (=καθαγιασμένος) «ἱερουργηθεῖς καί ἀνυψωθεῖς καί ἠνωμένος τῷ θεῷ αἵματι»⁴ (ὁ ἄρτος εἶναι ἐμβαπτισμένος μέ αἷμα). Κατά τήν προπαρασκευή τῶν Τιμίων Δώρων πού γίνεται στήν Πρόθεση τήν ὥρα πού ψάλλονται «Τά πρός Κύριον» (IH' Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου), ὁ ἱερέας εἰσάγει στό ποτήριο, χωρίς ἄλλη εὐχή, οἶνο καί ὕδωρ. «ἵνα μελισθέντος τοῦ θεοῦ ἄρτου καί κατά τόν τύπον ἐν αὐτῷ εἰσαχθείσης τῆς ἄνω μερίδος, ἀγιασθῶσι τῇ μετοχῇ τά ἐν τῷ ποτηρίῳ καί κατά τήν ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τάξιν, ἔκ τε τοῦ ἄρτου κοινωνήση καί τοῦ ποτηρίου ὁ ἱερέας, μεταδώση τε καί τοῖς χρεῖαν ἔχουσι μετασχεῖν, εἴτε ἱερωμένοις ἐντός κατά τό ἔθος, εἴτε λαϊκοῖς διά τῆς λαβίδος»⁵. Ἡ μετάληψη, πρῶτον τοῦ λειτουργοῦ καί τῶν ἄλλων ἱερέων ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Βήματος καί ἐν συνεχείᾳ τῶν πιστῶν ἐκτός αὐτοῦ, γίνεται μετά τήν Κυριακή Προσευχή («Πάτερ ἡμῶν») καί τήν κεφαλοκλισία, ἀφοῦ πραγματοποιηθεῖ ὁ μελισμός τοῦ ἁγίου ἄρτου καί ἡ ἔνωσή του μέ τόν οἶνο.

Ὅπως γίνεται κατανοητό, ἀπό τή Λειτουργία τῶν Προηγιασμένων Δώρων ἐλλείπει τό τμήμα τῆς Ἀναφορᾶς τῆς πλήρους θείας Λειτουργίας, ὅπου γίνεται ὁ καθαγιασμός τῶν Τιμίων Δώρων. Γι' αὐτό, ἡ Προηγιασμένη θεωρεῖ-

ται ἀτελής Λειτουργία, τελούμενη μέ κατανυκτικό τρόπο, «συνεσκιασμένως καί πενθηρῶς, διό καί μυστικωτέρα εἰς πᾶν ἢ τελετή γίνεται»⁶, χωρίς ἀσφαλῶς νά μειώνεται ὁ ἀναστάσιμος χαρακτήρας τῆς θείας Εὐχαριστίας. Τά Τίμια Δῶρα εἶναι καθαγιασμένα (=τετελεσμένα) καί παρατίθενται πρός κοινωνία στό πλαίσιο τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ. Καί τοῦτο διότι ἡ νηστεία κατά τίς ἄμνημες (=μή ἐορτάσιμες) ἡμέρες τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς (ἀπό Δευτέρα ἕως καί Παρασκευῆ) διαρκεῖ ἕως τήν ἐνάτην ὥραν πού συμβολίζει τό θάνατο τοῦ Κυρίου, καθόσον αὐτή τήν ὥρα ἐπάνω στό Σταυρό ὁ Χριστός εἶπε τό «τετέλεσται»⁷. Ἡ ἐνάτη, λοιπόν, ὥρα καί ὁ Ἑσπερινός πού ἀκολουθεῖ ἀποσώζουν «τόν ὄρον τῆς νηστείας, ἅπαξ πρός ἐσπέραν ἐσθίειν τετυπωμένου»⁸.

β). Ἡ λειτουργική αὐτή πράξη, ἐνταγμένη στό πνεῦμα καί τό κλίμα τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, εἶναι παράδοση γνωστή ἀπό τόν 7ο αἰ. Στό Πασχάλιον Χρονικόν (μέσα 7ου αἰ.) γίνεται λόγος γιά τὰ Προηγιασμένα Δῶρα πού, στό πλαίσιο τοῦ Ἑσπερινοῦ, εἰσάγονται «εἰς τό θυσιαστήριον ἀπό τοῦ σκευοφυλακίου μετά τό εἰπεῖν τόν ἱερέα "Κατά τήν δωρεάν τοῦ Χριστοῦ σου" (πρόκειται γιά τήν ἐκφώνηση τῆς Β' εὐχῆς τῶν πιστῶν)». Πολλές λειτουργικές λεπτομέρειες τό ἐν λόγω κείμενο δέν μᾶς παραδίδει. Μνημονεύει μόνο τόν ψαλλόμενο

³ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΖ', ΡG 155, 909C.

⁴ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΖ', ΡG 155, 909C.

⁵ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΖ', ΡG 155, 909C.

⁶ Θεοδώρου Στουδίτου (ἀποδιδόμενο), Ἑρμηνεία τῆς θείας Λειτουργίας τῶν Προηγιασμένων, ΡG 99, 1688A.

⁷ Ἰω. 19,30: «Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τετέλεσται καί κλίνας τήν κεφαλὴν παρέδωκε τό πνεῦμα». Πρβλ. Ματθ. 27,50 . Μάρκ. 15,37. Λουκ. 23, 46.

⁸ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΕ', ΡG 155, 904B.

κατά τήν Προηγιασμένη Χερουβικό Ὕμνο «Νῦν αἱ δυνάμεις ...», ὁ ὁποῖος ψαλλόταν «καί ἐν ἄλλαις ἡμέραις, ὡς ἂν προηγιασμένα γίνηται». ⁹ Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ Προηγιασμένη τήν ἐποχή ἐκείνη ἐτελεῖτο καί σέ ἄλλες ἡμέρες, εἴτε ὅλες τίς καθημερινές τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ὅπως μέ σαφήνεια σημειώνεται σέ Κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (692) ¹⁰, εἴτε καί ὅλες τίς Τετάρτες καί Παρασκευές τοῦ ἔτους, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Νικηφόρος Κωνσταντινουπόλεως. ¹¹ Τελικά, ὅπως ἤδη ἀναφέρθηκε, ἐπικράτησε νά τελεῖται μόνο τῆ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ, καθόσον «αὕτη παρά τὰς ἄλλας μόνῃ πρώτη ἐστὶ καί ἐξαιρέτος καί τοῦ Κυρίου νηστεία». ¹² Κατά τόν ἅγιον Συμεών, ἡ Προηγιασμένη ἐτελεῖτο τίς πέντε ἡμέρες κάθε ἐβδομάδας τῶν Νηστειῶν, ἀλλά καί Τετάρτη καί Παρασκευή τῆς Τυροφάγου, ὅπως ἐπίσης καί τῆ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. ¹³ Σε μεταγενέστερο χρόνο ἕως καί σήμερα ἡ Τετάρτη καί ἡ Παρασκευή τῆς Τυροφάγου καί ἡ Μεγάλῃ Παρασκευῇ εἶναι ἡμέρες ἀλειούργητες (χωρίς πλήρη Λειτουργία καί χωρίς Προηγιασμένη) ἀπό ἐπίδραση τῆς Ἱεροσολυμιτικῆς παράδοσης.

Ὁ ἅγιος Συμεών Θεσσαλονίκης (15ος αἰ.), ἀναφερόμενος στήν παράδοση τῆς Προηγιασμένης Λειτουργίας, σημειώνει ὅτι αὕτη εἶναι παλαιά «ἐκ τῶν διαδόχων

τῶν Ἀποστόλων, ὡς καί αἱ εὐχαὶ μαρτυροῦσι καί ἡ παράδοσις αὕτη ἀρχαία οὔσα, καί ἀληθῶς τῶν Ἀποστόλων εἶναι ταύτην τήν παράδοσιν, ἐξ ἀρχῆς γεγεννημένη δι' αὐτήν τήν νηστείαν». ¹⁴ Οἱ πληροφορίες αὐτές δέν ἔρχονται σέ ἀντίθεση μέ ὅσα ἀναφέρθηκαν περὶ τῆς λειτουργικῆς συγκρότησης τῆς Προηγιασμένης (Ἐσπερινός μέ θεία Κοινωνία) ἀπό τόν 7ο αἰ. Μᾶς βοηθοῦν ὁμως νά ἀναζητήσουμε τήν προδρομική μορφή καί τὰ εὐχαριστιακά πρότυπα αὐτῆς τῆς Λειτουργίας.

Οἱ παράγοντες στοὺς ὁποίους στηρίχθηκε ἡ Ἐκκλησία, προκειμένου νά διαμορφώσει τήν Προηγιασμένη εἶναι δύο. Πρῶτον τό παλαιότατον ἔθος τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως ὄχι μόνο ἀπό τοὺς μοναχοὺς, ἀλλά καί ἀπό τοὺς ἀπλοὺς χριστιανούς, καί δεύτερον ἡ λόγῳ τῆς νηστείας ἀπαγόρευση τέλεσης πλήρους θείας Λειτουργίας κατά τίς καθημερινές (ἄμνημες ἡμέρες) τῆς Μεγάλῃς Τεσσαρακοστῆς.

Ὅσον ἀφορᾷ τόν πρῶτο λόγο γνωρίζουμε ὅτι, σύμφωνα μέ τίς πηγές, **οἱ χριστιανοὶ ἀπό τήν ἀποστολική ἀκόμη ἐποχή κοινωνοῦσαν καθημερινά . «καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντες τε κατ' οἶκον ἄρτον».** ¹⁵ Ἀλλά καί ἀργότερα, ὅταν δέν ὑπῆρχε δυνατότητα τέλεσης θείας Λειτουργίας, κρατοῦσαν ἅγιο

⁹ PG 92, 989B.

¹⁰ Κανὼν 52 τῆς ἐν Τρούλλῳ Συνόδου. Ράλλη – Ποτλῆ, Σύνταγμα τῶν θείων καί ἱερῶν Κανόνων, τ.2, σ. 427: «Ἐν πάσαις ταῖς τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς τῶν νηστειῶν ἡμέραις, παρεκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς καί τῆς ἀγίας τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἡμέρας».

¹¹ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, Λειτουργία Προηγιασμένων Δώρων [Κείμενα Λειτουργικῆς -8], Θεσσαλονίκη 1978, σ. 8.

¹² Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904C.

¹³ Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904D.

¹⁴ Συμεών Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΕ', PG 155, 904A.

¹⁵ Πράξ. 2, 46.

ἄρτο προκειμένου νά κοινωνοῦν κατ' ἰδίαν ἐντός τῆς ἑβδομάδος. «Ἐγένετο δηλαδή ἀνάλογόν τι πρὸς τὴν διατήρησιν καί μετάληψιν τοῦ ἀντιδώρου ὑπὸ τῶν πιστῶν σήμερον»¹⁶. Τό ἴδιο ἴσχυε καί γιά τούς ἐρημίτες μοναχούς. Διατηροῦσαν καί αὐτοί καθαγιασμένο ἄρτο ἀπὸ τῆς Λειτουργίας τῆς Κυριακῆς καί κοινωνοῦσαν κατ' ἰδίαν στήν ἔρημο, εἴτε κάθε ἡμέρα, εἴτε τουλάχιστον Τετάρτη, Παρασκευή, Σάββατο καί Κυριακή, σύμφωνα μέ τό Μέγα Βασίλειο. «Πάντες οἱ κατὰ τάς ἐρήμους μονάζοντες, ἔνθα μή ἔστιν ἱερεὺς, κοινωνίαν οἴκοι κατέχοντες, ἀφ' ἑαυτῶν μεταλαμβάνουσιν». ¹⁷ Ἔτσι, προέκυψε ἡ Ἀκολουθία τῶν Τυπικῶν, ἡ ὁποία ὑπάρχει στό Ὁρολόγιο (λειτουργικό βιβλίο). Ἡ θεία μετάληψη γινόταν σέ συγκεκριμένο λειτουργικό πλαίσιο, μέ εὐχαριστιακοῦ περιεχομένου στοιχεῖα, εἰς τύπον τῆς θείας Λειτουργίας.¹⁸

Αὐτή λοιπόν τὴν ἀρχαία παράδοση τῆς διατήρησης καθαγιασμένων Τιμίων Δώρων κράτησε ἡ Ἐκκλησία ὡς λειτουργικό πρότυπο, προκειμένου νά ὑπερβεῖ τὴ δυσκολία συμμετοχῆς στὴ θεία Εὐχαριστία πού δημιουργοῦσε ἡ σύμφωνα μέ Κανόνες τῆς ἐν Λαοδικεῖα Συνόδου (περὶ τό 363) ἀπαγόρευση ἀφ' ἑνός τῆς

τέλεσης τῆς θείας Λειτουργίας κατὰ τὴ Μεγάλη Τεσσαρακοστή, ἐκτός Σαββάτου καί Κυριακῆς (Κανὼν μθ'), καί ἀφ' ἑτέρου τοῦ μὴ ἑορτασμοῦ μνημῶν μαρτύρων κατὰ τὴν ἰδίαν πάλιν περίοδο τῆς νηστείας καί τῆς μετανοίας (Κανὼν να'). Μέ τὴ λύση πού δόθηκε, νά προσφέρεται ἡ θεία μετάληψη στό πλαίσιο τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, γιά τούς λόγους πού ἐξηγήθηκαν, δίδεται ἡ δυνατότητα στοὺς πιστοὺς νά κοινωνοῦν ἀκόμη καί στήν πλέον αὐστηρή – πένθιμη περίοδο τοῦ λειτουργικοῦ ἔτους, αὐτὴ τῶν Νηστειῶν. «Ἡ θεία Εὐχαριστία – γράφει ὁ π. Ἀλέξανδρος Σμέμαν – σάν μυστήριον καί πανηγυρισμὸς τῆς Βασιλείας, σάν γιορτὴ τῆς Ἐκκλησίας, δέν συμβιβάζεται μέ τὴ νηστεία καί δέν τελεῖται στὴ διάρκεια τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ἀλλὰ σάν χάρις καί δύναμις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ πού ἐνεργεῖ στόν κόσμον, σάν προμηθευτὴς τῆς “οὐσιαστικῆς τροφῆς” μας καί τῶν ὄπλων γιά τὸν πνευματικὸ ἀγώνα μας, βρίσκεται στήν καρδιά τῆς νηστείας, εἶναι σὲ ἀλήθεια τό μάννα ἐξ οὐρανοῦ πού μᾶς διατηρεῖ ζωντανούς στό ταξίδι μας μέσα στήν ἔρημο τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς».¹⁹

¹⁶ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 6

¹⁷ Μεγάλου Βασιλείου, Ἐπιστολή 93, PG 32, 484.

¹⁸ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, Λειτουργία Προηγιασμένων Δώρων [Κείμενα Λειτουργικῆς-8], Θεσσαλονίκη 1978, σ. 8.

¹² Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904C.

¹³ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΣΤ', PG 155, 904D.

¹⁴ Συμεῶν Θεσσαλονίκης, ὁ.π., ΝΕ', PG 155, 904A.

¹⁵ Πράξ. 2, 46.

¹⁶ Ἰωάννου Μ. Φουντούλη, ὁ.π., σ. 6

¹⁷ Μεγάλου Βασιλείου, Ἐπιστολή 93, PG 32, 484.

¹⁸ Βλ. Παναγιώτη Ι. Σκαλτσῆ, Ἡ θεία Λατρεία. Ἱστορική, Θεολογική καί Τελετουργικὴ Αναφορὰ [Λειτουργικά καί Ὑμνολογικά Παράλλαλα-15], ἐκδ. Κυριακίδη, Θεσσαλονίκη 2024, σσ. 333-339.

¹⁹ Alexander Schmemmann, Μεγάλη Σαρακοστή. Πορεία πρὸς τό Πάσχα, ἐκδ. Ακρίτας, Αθήνα 1981, σ. 57.

Κων. Χολέβας, Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ. Ὁ ἐμψυχωτὴς τῶν Ἐλεύθερων Πολιορκημένων

Ὁ ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ (1776-1826) ὑπῆρξε μάρτυρας τῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821. Εἶχε σημαντικό ρόλο στὴ δεύτερη πολιορκία τοῦ Μεσολογγίου, ὅταν ἡ πόλη ἦταν περικυκλωμένη ἀπὸ τὶς τουρκοαιγυπτιακὲς δυνάμεις τοῦ Κιουταχῆ καὶ τοῦ Ἰμπραήμ. Γεννήθηκε τὸ 1776 στὴν Τσαρίτσανη Ἐλασσόνας. Τὰ πρῶτα γράμματα τὰ διδάσκειται ἀπὸ τὸν ἱερέα των Τρικάλων Πολυζῶη. Γίνεται μαθητὴς τοῦ δασκάλου τοῦ Γένους ἱεροδιακόνου Γρηγορίου Κωνσταντὰ καὶ στὴν Τσαρίτσανη τοῦ Κωνσταντίνου Κούμα. Σὲ ἡλικία 22 ἐτῶν, τὸ 1798,

χειροτονεῖται ἐφημέριος στὴν Τσαρίτσανη. Γεμᾶτος ἀρετῆς, ἀπὸ κείνες ποὺ κοσμοῦν τοὺς ἀξιους ἐπισκόπους «νηφάλιος, σώφρων, φιλόφρων, σοφός, διδακτικός, μὴ πάροινος, μὴ πλήκτης, μὴ αἰσχροκερδής, ἀλλ' ἐπιεικής, ἀφιλάργυρος, ἀντεχόμενος τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ἦ», ὅπως γράφει ὁ βιογράφος τοῦ Ν. Αφεντάκης, ἀνέβηκε στὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα τοῦ ἐπισκόπου.

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τελευταίας πολιορκίας τοῦ Μεσολογγίου ἀπὸ τοὺς Τουρκοαιγυπτίους ἀνέλαβε αὐτὸς νὰ

ἐμψυχώνει τοὺς μαχητές, διότι ὁ Μητροπολίτης Ἄρτης Πορφύριος μετέβη ὡς ἐκλεγμένος σύμβουλος στήν Γ' Ἐθνοσυνέλευση. (Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ Μεσολόγγι ὑπήγετο ἐκκλησιαστικῶς στὴ Μητρόπολη Ἄρτης). Ὁ Ἰωσήφ τὰ Χριστούγεννα τοῦ 1825, ἀμέσως μετὰ τὴ Θεία Λειτουργία, κάλεσε ὅλους τοὺς Χριστιανούς νὰ ἐργασθοῦν χειρωνακτικὰ καὶ νὰ ἐπιδιορθώσουν τὰ τεῖχη ἀπὸ τὸν βομβαρδισμό. Στὴν ἐργασία πρῶτος αὐτὸς ἔδωσε τὸ παράδειγμα.

Ὁ Ἐπίσκοπος Ἰωσήφ στήριζε ἠθικὰ τοὺς λίγους, οἱ ὁποῖοι ἀντιμετώπιζαν μὲ θάρρος τοὺς πολλούς. Μὲ μεγάλη καρτερία καὶ γενναιότητα κρατώντας στὰ χέρια του τὸν Τίμιο Σταυρὸ τρέχει «μὲ τὴ ρακώδη ἐνδυμασίαν του, ἐμψυχώνει καὶ παρήγορων ἅπασαν τὴν ἐν Μεσολογγίῳ φρουράν, καὶ ἐν γένει τοὺς ἐν ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ διαμένοντας». Ὁ δὲ Μάγερ ἔγραψε γιὰ τὴ δράση τοῦ αὐτῆς στίς 19 Δεκεμβρίου τοῦ 1825 στὰ Ἑλληνικὰ χρονικά ὅτι «**Ἀπὸ τὸ ρακένδυτο πετραχήλι του κρέμονται οἱ ψυχές ὄλων τῶν πολιορκημένων**». Τὸ κύριο πνευματικὸ ἐφόδιο τῶν Ἐλευθέρων Πολιορκημένων ἦταν ἡ Θεία Κοινωνία, τὴν ὁποία μετέδιδε τακτικὰ ὁ Ἐπίσκοπος μαζί μὲ τοὺς ἱερεῖς, τονώνοντας τὸ ἠθικὸ τῶν ἀγωνιστῶν καὶ τῶν ἀμάχων. Καὶ μόνο ὅταν ἡ δρεπάνη τοῦ λιμοῦ καὶ τῶν νόσων ἐθέριζε νυχτόημερα τοὺς κλεισμένους καὶ μόνον ὅταν, ὅπως γράφει ὁ Τρικούπης, «οἱ πολιορκούμενοι ρακοφοροῦντες, τετραηλισμένοι, ἀύχμηροὶ καὶ ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς κακουχίας κατασκελετευμένοι, δισδιάγνωστοι καὶ φασματώδεις... ἐπιπταν κατὰ γῆς λιποθυμοῦντες, ἀσθενεῖς καὶ τραυματαίαι, ἐστεροῦντο πάσης θεραπείας, πτώ-

ματα ἔκειντο ἐν τοῖς ὁδοῖς καὶ οἱ ζῶντες ἀνάπνεαν τὴν ἀποφοράν των» καὶ κάθε ἐλπίδα βοηθείας χάθηκε, ἦρθε ἡ ὥρα τῶν μεγάλων ἀποφάσεων.

Ὁ Ρωγῶν Ἰωσήφ ὑπαγόρευσε τὸ Σχέδιο τῆς Ἐξόδου στὸν Δυτικομακεδόνα πολεμιστὴ Νικόλαο Κασσομούλη, ὁ ὁποῖος ἔζησε καὶ τὸ διέσωσε. Τὸ κείμενο ἀρχίζει μὲ τὴν ἐπίκληση στὴν Ἁγία Τριάδα. Κατὰ τὴν Ἐξοδο πολλοὶ σκοτώθηκαν, λίγοι διέφυγαν. Ὁ Δεσπότης κλείσθηκε στὸν Ἀνεμόμυλο καὶ ὅταν ἔμπαιναν οἱ εἰσβολεῖς ἔβαλε φωτιά καὶ ἀνατινάχθηκε. Οἱ στρατιῶτες τοῦ Ἱμπραήμ καὶ τοῦ Κιουταχὴ τὸν βρῆκαν ἡμιθανῆ καὶ βαριά τραυματισμένο καὶ τὸν βασάνισαν μέχρι θανάτου. Κάποιες πηγές ἀναφέρουν ὅτι τελικὰ τὸν ἀπαγχόνισαν.

Ἐφέτος τὸ Μεσολόγγι ἐορτάζει τὰ 200 χρόνια ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ Ἐξοδο, κορυφαῖο καὶ συνάμα τραγικὸ γεγονός πὺ καθόρισε τὴν πορεία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Οἱ πολιορκημένοι ὑπερασπιστὲς τῆς πόλης, Ἕλληνες καὶ Φιλέλληνες, προτίμησαν νὰ μὴν παραδοθοῦν, ἀλλὰ νὰ ἐπιχειρήσουν ἡρωικὴ ἔξοδο ἀπὸ τὰ τεῖχη πὺ κατέληξε σὲ γενικευμένη σφαγή. Αὐτὴ ἡ δραματικὴ ἐξέλιξη, γεγονός μὲ τεράστιο ἀντίκτυπο τόσο στὴν Ἑλλάδα ὅσο καὶ στὴν Εὐρώπη, προκάλεσε παγκόσμια συγκίνηση. Σήμερα, ἡ ἔξοδος ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὁρόσημα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης, τὸ ὁποῖο ἐξακολουθεῖ νὰ συγκλονίζει. Ὁ δε Ἐθνομάρτυς Ἐπίσκοπος Ρωγῶν Ἰωσήφ συμβολίζει τὰ ματωμένα ράσα πὺ πρωταγωνίστησαν στὴ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Ἐπανάστασι. Αἰωνία ἡ μνήμη του!

Παγκόσμια Ήμέρα Ἑλληνικῆς Γλώσσας

Τοῦ Ἰωάννη Ἀθιανοῦ, Ὑποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ. ἐ.ἀ.

Ἡ 9η Φεβρουαρίου ἔχει ἀνακηρυχθεῖ ὡς παγκόσμια ἡμέρα ἑλληνικῆς γλώσσας, ἡμέρα μνήμης τοῦ θανάτου τοῦ ἔθνικοῦ μας ποιητῆ, Διονυσίου Σολωμοῦ (1798-1857). Φέτος ἡ ἡμέρα αὐτὴ γιορτάσθηκε μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα, καθὼς ἀποτελεῖ τὸν πρῶτο ἐπίσημο ἑορτασμό της, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς UNESCO. Τὸ Ὑπουργεῖο Ἐξωτερικῶν διοργάνωσε μίᾳ ἐμβληματικῆ ἐκδήλωση στὴν κατὰ μεσητὴ ἀπὸ κόσμῳ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη τῆς Ἑλλάδος, στὸ Κέντρο Πολιτισμοῦ Ἰδρυμα Σταῦρος Νιάρχος, παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, οἱ ὅποιοι ἀπηύθυναν καὶ σχετικὸ χαιρετισμὸ, ἀναφερόμενοι στὴ διαχρονικὴ προσφορὰ καὶ τὴν σημασίᾳ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας στὸν παγκόσμιον πολιτισμὸ. Ἀνάλογες

τιμητικὲς ἐκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν ἀπὸ τὶς ἑλληνικὲς Πρεσβεῖες στὴ Ν. ὸρκη (ἔδρα ΟΗΕ), τὸ Παρίσι (ἔδρα UNESCO) καὶ ἄλλες εὐρωπαϊκὲς πρωτεύουσες, καθὼς καὶ τὴν Κωνσταντινούπολη, ἀναδεικνύοντας τὴν οἰκουμενικότητα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσας. Ἐπίσης, στὰ ἑλληνικὰ Πανεπιστήμια, Σχολεῖα, Τοπικὴ Ἀυτοδιοίκηση καὶ ΕΡΤ, ἔλαβαν χώρα ὀμιλίες, διαλέξεις καὶ ἀναρτήσεις στὶς σχολικὲς ἰστοσελίδες.

Γιορτάζεται παγκοσμίως ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, ἡ «πανέμορφη κόρη τοῦ Ἑλληνος Λόγου» καὶ «Μητέρα» τῶν γλωσσῶν τοῦ Δυτικοῦ κόσμου. Ἡ γλώσσα τῆς ἐλεύθερης σκέψης καὶ ἔκφρασης, τῆς νόησης καὶ τῆς διάνοησης. Ὀμιλεῖται καὶ γράφεται γιὰ τοῦλάχιστον 3.500 χρόνια καὶ ἀναμφισβήτητα εἶναι ἀπὸ τὶς

ἀρχαιότερες ζωντανές γλώσσες στὸν κόσμο, χρησιμοποιώντας τὸ ἴδιο σύστημα γραφῆς, τὸ ἑλληνικὸ ἀλφάβητο, σταθμὸ στὴν ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Παρὰ τὶς κακοποιήσεις πού δέχτηκε στὸ διάβα τῆς πορείας της, διατήρησε τὴν προσωπικότητά της καὶ ἔχει τὸ προνόμιο νὰ ἐξελισσεται, νὰ συνθέτει καὶ νὰ προσαρμόζεται ἀνάλογα μὲ τὶς ἐκάστοτε πολιτικὲς καὶ κοινωνικὲς καταστάσεις. Σύμφωνα μὲ τὸν διακεκριμένο καθηγητὴ Γλωσσολογίας, Γεώργιο Μπαμπινιώτη, «ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει περίπου 100.000 λέξεις καὶ ἂν υπολογίσουμε ἓνα μέσο ὄρο 3 σημασιῶν σὲ κάθε λέξη, προκύπτουν 300.000 σημασίες».

Εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων, ἡ γλῶσσα πού κράτησε ἀλώβητη τὴ ρίζα καὶ τὸ οὐσιαστικὸ νόημα τοῦ συνόλου τῶν λέξεών της. Κατηγορηματικὸς εἶναι ὁ Ὀδυσσεύς Ἑλύτης: «Εἴμαστε οἱ μόνοι σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη πού ἔχουμε τὸ προνόμιο νὰ λέμε τὸν οὐρανὸ "οὐρανὸ" καὶ τὴ θάλασσα "θάλασσα", ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Πλάτωνας πρὶν 2.500 χρόνια. Ἐπικοινωνοῦμε κάθε στιγμή μιλώντας μὲ τὶς ρίζες μας. Τὶς ρίζες μας πού βρίσκουμε ἐκεῖ: στὰ Ἀρχαῖα». Εἶναι ἡ γλῶσσα τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων, τῶν μεγάλων φιλοσόφων, τῶν τραγικῶν ποιητῶν, τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ συνόλου τῶν Ἐπιστημῶν, πού κατὰ τὴν περίοδο τῶν Κλασικῶν χρόνων ἔφτασαν στὸ ἀπόγειο τῆς δόξας καὶ τῆς ἀκμῆς τους. Ἡ γλῶσσα τοῦ μέτρου, τῶν μουσικῶν φθόγγων καὶ τῆς μελωδίας, μὲ τὸν Γεώργιο Σεφέρη νὰ ἐπισημαίνει: «Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού μίλησε ὁ Ὅμηρος ὡς σήμερα, μιλοῦμε, ἀνασαίνουμε καὶ τραγουδοῦμε

τὴν ἴδια γλῶσσα». Ἡ γλῶσσα πού μίλησε μὲ τὸν ἑναστρὸ οὐρανὸ καὶ θαύμασε τὴν ἀρμονία καὶ τὴν τελειότητα τοῦ Σύμπαντος, χαρίζοντας στοὺς ἀστερισμούς, πλανῆτες καὶ δορυφόρους τους, ὀνόματα θεῶν, θεοτήτων καὶ ἡρώων ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία καὶ παράδοση. Ἡ γλῶσσα τῆς πολιτιστικῆς μας κληρονομιάς μὲ τὶς ἀνεκτίμητες ἀξίας ἀρχαιότητες, πολλές τῶν ὁποίων ληλατήθηκαν καὶ ἐκλάπησαν γιὰ νὰ κοσμοῦν σήμερα ξένα Μουσεῖα.

Ἔναι ἡ Ἀλεξανδρινὴ ἢ Ἑλληνιστικὴ κοινὴ, ὡς φυσιολογικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς διαλέκτου, ἡ ὁποία θὰ διαδοθεῖ εὐρέως στὸν γνωστὸ τότε κόσμο πού κατακτῆθηκε ἀπὸ τὸν Μ. Ἀλέξανδρο καὶ θὰ γίνῃ ἡ πρώτη διεθνὴς γλῶσσα, πού θὰ ὁμιλεῖται ἔξω ἀπὸ τὰ ὅρια τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου: Μεσόγειος, Μέση Ἀνατολή, Αἴγυπτος, Κεντρικὴ Ἀσία, μέχρι τὶς Ἰνδίες. Εἶναι ἡ γλῶσσα πού ἤρθε σὲ ἐπαφὴ μὲ ἄλλους πολιτισμοὺς καὶ ἔπαιξε καθοριστικὸ ρόλο στὴ δημιουργία καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Ἑλληνορωμαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ γλῶσσα πού δὲν ἐξύμνησε μόνο τὴν ἀρχαία ἑλληνικὴ μυθολογία, ἀλλὰ συνέβαλε καταλυτικὰ στὴν εὐρεία διάδοση τῆς χριστιανικῆς κοσμοθεωρίας. Ἡ γλῶσσα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῆς Ἱερᾶς Παράδοσης, τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς, τῆς ὕμνογραφίας... τῆς ἀγιογραφίας. Ἡ γλῶσσα πού ὁ Ἀπόστολος τῶν ἔθνῶν, Παῦλος, ἔγραψε τὶς ἐπιστολές του καὶ οἱ «Ἐβδομήκοντα» μετέφρασαν τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Εἶναι ἡ Βυζαντινὴ γλῶσσα, γνωστὴ καὶ ὡς Μεσαιωνικὴ ἑλληνικὴ, ἡ ἐξέλιξη τῆς Ἑλληνιστικῆς κοινῆς. Θὰ ταυτισθεῖ μὲ

τὴν πορεία τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους (330-1453) καὶ θὰ ἀποτελέσει τὴ γέφυρα μεταξὺ τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς νέας Ἑλληνικῆς. Τὸν 7ο αἰῶνα θὰ ἐπικρατήσῃ τῆς Λατινικῆς καὶ θὰ καθιερωθῇ ὡς ἡ μόνη ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ Βυζαντίου, ἡ δὲ ἀπλοποιημένη δημοτικὴ γλῶσσα θὰ συνεχίσει νὰ εἶναι ἡ καθομιλουμένη, πὺν σταδιακὰ θὰ ἀποτελέσει τὸν πρόδρομο τῆς νεοελληνικῆς γλῶσσας.

Γιορτάζεται ἡ παγκόσμια ἀκτινοβολία τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, πὺν ἀφειδῶς μπόλιασε τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου μὲ τὶς θεμελιώδεις ἀρχὲς καὶ ἀξίες τῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας, τῆς ἰσότητος καὶ τοῦ κράτους δικαίου, θέτοντας τὶς βάσεις τοῦ Δυτικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ ἀναγνώριση αὐτῆς τῆς προσφορᾶς ἔρχεται ἀπὸ ἐξέχουσες προσωπικότητες τῶν γραμμάτων, τῆς τέχνης καὶ τῆς παγκοσμίου διανόησης, πὺν κατὰ καιροὺς ἐκφράστηκαν μὲ τὰ πιὸ θερμὰ λόγια γιὰ τὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμὸ, ὅπως:

-Κικέρων (106-43 π.Χ.), ἐπιφανέστερος Ρωμαῖος ρήτορας: «Ἐὰν οἱ θεοὶ μιλοῦν, τότε σίγουρα χρησιμοποιοῦν τὴ γλῶσσα τῶν Ἑλλήνων».

-Οράτιος (65-8 π.Χ.), κορυφαῖος Ρωμαῖος ποιητῆς: «Ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ γεννήθηκε εὐνοημένη μὲ μίαν γλῶσσα εὐχη, γεμάτη μουσικότητα».

-Γκαίτε (1749-1832), ὁ μεγαλύτερος ποιητῆς καὶ πεζογράφος τῆς Γερμανίας, διακεκριμένος φιλόσοφος, θεολόγος καὶ μέγας φιλέλληνας: «Ἄκουσα στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης τὸ Εὐαγγέλιο σὲ ὅλες τὶς γλῶσσες. Ἡ ἑλληνικὴ ἀντήχησε ἄστρο λαμπερὸ μέσα στὴ νύχτα».

-Ἐλεν Κέλλερ (1880-1968), διάσημη τυ-

φλὴ Ἀμερικανίδα συγγραφέας: «Ἄν τὸ βιολὶ εἶναι τὸ τελειότερο μουσικὸ ὄργανο, τότε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι τὸ βιολὶ τοῦ ἀνθρωπίνου στοχασμοῦ».

-Ζακλὶν ντέ Ρομιγὺ (1913-2010), Γαλλίδα διανοούμενη, κλασικὴ φιλόλογος, συγγραφέας. Μεγάλῃ ἑλληνίστρια, πρέσβειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Σ' αὐτὴν ἀνήκει ἡ φράση: «Ἄν ἡ Ἑλλάδα ζητοῦσε πίσω ὅλες τὶς λέξεις τῆς πὺν ἔχουμε δανειστεῖ, ὁ Δυτικὸς πολιτισμὸς θὰ κατέρρεε».

Γιορτάζεται ἡ οἰκουμενικότητα τῆς ἑλληνικῆς γλῶσσας, ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, σὲ ὅλες τὶς φάσεις τῆς ἱστορίας τῆς καὶ τὶς μορφές τῆς. Ὡστόσο, μὲ τὸν νόμο 309/1976 ἡ Δημοτικὴ ἔγινε ἡ μόνη ἐπίσημη γλῶσσα τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τερματίζοντας τὸ μακροχρόνιο γλωσσικὸ ζήτημα. Σήμερα ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα εἶναι ἡ ἐπίσημη γλῶσσα τῆς Κύπρου καὶ μίαν ἀπὸ τὶς ἐπίσημες γλῶσσες τῆς (ΕΕ), ἐνῶ ἔχει ἀναγνωριστεῖ ὡς μειονοτικὴ στὶς χώρες Ἀλβανία, Ἀρμενία, Ἰταλία, Οὐγγαρία, Ρουμανία καὶ Τουρκία. Ὁμιλεῖται καὶ γράφεται, ὡς μητρικὴ, ἀπὸ 14 ἑκατομμύρια ἄτομα περίπου καὶ ἐκτιμᾶται ὅτι ὁ συνολικὸς ἀριθμὸς τῶν ἀνθρώπων πὺν ὀμιλοῦν παγκοσμίως τὰ ἑλληνικά, ὡς πρώτη ἢ δεύτερη γλῶσσα, ἀνέρχεται στὰ 25 ἑκατομμύρια. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀνήκει στὴν παγκόσμια πολιτιστικὴ κληρονομία, εἶναι ἡ ταυτότητά μας, ἡ ἱστορία μας, ἡ ἐθνικὴ μας ὑπόσταση. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν περιβάλλουμε μὲ τὸν πρέποντα σεβασμὸ, χωρὶς λεκτικὲς ἢ γραπτὲς ἀκρότητες. Ἡ διαφύλαξη καὶ ἡ θωράκισή τῆς ἀποτελεῖ χρέος ὅλων τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς «Φάρος» ἀνθρωπισμοῦ, εἰρήνης καὶ ἀλληλεγγύης.

Τοῦ Ἀντωνίου Αὐγερινοῦ, Προέδρου τοῦ Ε.Ε.Σ.

Οἱ διαρκῶς ἐπιταχυνόμενοι ρυθμοὶ διαβίωσης τῆς Ἀνθρώπινης κοινότητας, μὲ ἀλλεπάλληλες μεταβολές καὶ τροποποιήσεις διαμορφώνουν συνθήκες πού καθιστοῦν ἀπαραίτητη τὴν ἐπαγρύπνηση καὶ τὴν πλήρη ἐτοιμότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ (Ε.Ε.Σ). Ἡ παρουσία μας ὀφείλει νὰ καλύψει τὴν ἀπόσταση πού βρίσκεται ἀνάμεσα στὶς σταθερές ἀρχές μας καὶ τὶς ἀνθρώπινες ἀνάγκες. Ἐμπνεόμαστε δεοντολογικὰ ἀπὸ μιὰ ἰδέα καὶ ἓνα ὄραμα, νὰ μετουσιώσουμε σὲ πράξη, τὴν παρουσία τοῦ ΕΕΣ στὸ προσκήνιο, ἐνισχύοντας τὴν ἱστορικὴ του διαδρομὴ καὶ τὴν προοπτικὴ του στὴν τρέχουσα δεινὴ διεθνή συγκυρία. Μιὰ γραμμικὴ διαδικασία μετάδοσης γνώσεων καὶ τεχνογνωσίας, μὲ στόχο τὴν ἐκπαίδευση καὶ ἀνάπτυξη τῶν δεξιοτήτων τῶν ἐθελοντῶν καὶ τῶν ὑπαλλήλων ἀποκαλύπτει μὲ ἀφοπλιστικὴ εἰλικρίνεια καὶ ἀναλυτικὴ εὐκρίνεια τὸ Ἐρυθροσταυρικὸ ὄπλοστάσιο. Ἡ ἐξατομίκευση γνώσης μέσα ἀπὸ προγράμματα ἐπιμόρφωσης καὶ ἐξειδίκευσης ἀξιοποιεῖ τὴν ἐμπειρία, τὸν σχεδι-

ασμὸ καὶ τὴν ὀργάνωση, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ μετουσιώσουν τὶς γνώσεις καὶ τὶς ἐμπειρίες τους στὸ πεδίο.

Ἄμεση Ἀνταπόκριση σὲ Κρίσεις

Ἡ Ἑλλάδα τὰ τελευταῖα χρόνια ἀντιμετώπισε πληθώρα προκλήσεων, ὅπως φυσικὲς καταστροφές, ὑγειονομικὲς κρίσεις καὶ κοινωνικὲς δυσκολίες. Σὲ ὅλες αὐτὲς τὶς περιστάσεις, ὁ Ε.Ε.Σ. ἀνταποκρίθηκε ἔγκαιρα καὶ ἀποτελεσματικά. Ἀπὸ τὶς πλημμύρες καὶ τὶς πυρκαγιές, ἕως τὴν πανδημία τοῦ COVID-19, οἱ ἐθελοντὲς καὶ τὸ προσωπικὸ τοῦ Ε.Ε.Σ βρέθηκαν ἀμέσως στὴν πρώτη γραμμὴ γιὰ νὰ προσφέρουν παντὸς εἶδους βοήθεια στοὺς πληγέντες. Μεταξὺ τῶν βασικῶν δράσεων τοῦ Ὄργανισμοῦ εἶναι ἡ ὑποστήριξη εὐάλωτων ομάδων σὲ περιπτώσεις ἔκτακτης ἀνάγκης, συνδράμοντας στὴν ἀντιμετώπιση τῶν κρίσεων, παρέχοντας παράλληλα ἀνθρωπιστικὴ ὑποστήριξη στοὺς πληγέντες μὲ διανομὴ τροφίμων μακροῦς διάρκειας καὶ ἐμφιαλωμένων νερῶν, καθὼς καὶ ψυχολογικὴ

στήριξη - υποστήριξη όσων βιώνουν τις συνέπειες τραυματικών καταστάσεων. Παράλληλα, οί ειδικά εκπαιδευμένοι έθελοντές Σαμαρείτες-Διασώστες και τὸ εξειδικευμένο Νοσηλευτικὸ προσωπικὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. παρεμβαίνουν ταχύτατα σὲ έκτακτες καταστάσεις πὸν προκύπτουν σὲ πολίτες, σώζοντας ζωές με τὴ χρήση ἐξοπλισμοῦ αἰχμῆς (ἀπινιδωτές κ.α.).

Ἐνίσχυση τῆς Ὑγείας καὶ τῆς Πρόληψης

Ἡ προώθηση τῆς ὑγείας ἀποτελεῖ ἐπίσης κεντρικὸ ἄξονα τοῦ ἔργου μας. Ὁ Ε.Ε.Σ. ὀργανώνει ἐκστρατείες πρόληψης γιὰ τὴ βελτίωση τῆς δημόσιας ὑγείας, ὑλοποιώντας συνεχεῖς δράσεις προαγωγῆς ὑγείας (καρκίνος τοῦ μαστοῦ, σακχαρώδης διαβήτης κ.α.) σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα, δίνοντας ἔμφαση σὲ περιοχές ὅπου οἱ πολίτες ἔχουν περιορισμένη πρόσβαση σὲ ὑγειονομικὲς μονάδες. Ἐπίσης, ιδιαίτερη ἔμφαση δίνεται στὴ φροντίδα τῶν ἡλικιωμένων, τῶν ἀσθενῶν με χρόνια προβλήματα ὑγείας, τῶν ἀστέγων, τῶν ἐγκύων καὶ τῶν παιδιῶν, ἀπανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιπλέον, ὁ ΕΕΣ ὑλοποιεῖ προγράμματα ἐκπαίδευσης πρώτων βοηθειῶν σὲ πολίτες, ὀργανισμοὺς, φορεῖς, ἑταιρεῖες κ.α. Ὅποιος γνωρίζει Πρῶτες Βοήθειες μπορεῖ νὰ παρέμβει ἄμεσα σὲ περιπτώ-

σεις τραυματισμοῦ, καρδιακῆς ἀνακοπῆς ἢ ἄλλου ἀτυχήματος καὶ νὰ σώσει ζωές. Οἱ εκπαιδεύσεις αὐτές ἀποτελοῦν ὑψιστὴ ἀνθρωπιστικὴ προσφορὰ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία.

Ἀνθρωπιστικὴ δράση καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ

Ὡς μέλος τῆς Διεθνοῦς Ὀμοσπονδίας Συλλόγων Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου (ΔΟΕΣ), ὁ ΕΕΣ συμμετέχει ἐνεργὰ σὲ διεθνεῖς ἀνθρωπιστικὲς ἀποστολές. Οἱ ἔθελοντές καὶ τὸ νοσηλευτικὸ προσωπικὸ μας ἔχουν ταξιδέψει σὲ περιοχές πὸν πλήττονται ἀπὸ συγκρούσεις, πολέμους καὶ φυσικὲς καταστροφές, προσφέροντας πρωτοβάθμια ὑγειονομικὴ βοήθεια καὶ εἶδη πρώτης ἀνάγκης στοὺς πληγέντες. Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τὴν Οὐκρανία, τὴν Τουρκία καὶ τὴν Συρία ἕως τὴν Παλαιστίνη, ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἀποδεικνύει με πράξεις ὅτι ἡ ἀνθρωπιά καὶ ἡ ἀλληλεγγύη δὲν γνωρίζουν σύνορα. Σὲ συνεργασία με τὴν ΔΟΕΣ ἄλλους Ἐθνικοὺς Συλλόγους Ἐρυθροῦ Σταυροῦ & Ἐρυθρᾶς Ἡμισελήνου, ἐπιδιώκουμε νὰ οἰκοδομήσουμε ἓνα καλύτερο μέλλον γιὰ τοὺς συνανθρώπους μας πὸν βρίσκονται σὲ ἀνάγκη, προσφέροντας τοὺς τα μέσα νὰ ἐπιβιώσουν καὶ νὰ ἀνακάμψουν ἀπὸ τὶς δυσκολίες.

Ο κινητήριος μοχλός του Ε.Ε.Σ.

Όλα τὰ παραπάνω δὲν θὰ μπορούσαν νὰ υλοποιηθοῦν χωρὶς τὴ συμβολὴ τῶν χιλιάδων ἑθελοντῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴ καὶ τὸν κινητήριό μοχλὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἄνθρωποι ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλλάδας προσφέρουν τὸν χρόνο, τὶς γνώσεις καὶ τὴν ἐνέργειά τους γιὰ νὰ κάνουν τὴ διαφορὰ στὶς ζωὲς τῶν συνανθρώπων τους. Ἐπενδύουμε διαρκῶς στὴν ἐκπαίδευση καὶ τὴν ἐνίσχυση τῶν ἑθελοντῶν μας, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀξία καὶ τὴ συμβολὴ τους στὴν υλοποίηση τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ μας ἔργου. Ἡ σημασία τοῦ ἑθελοντισμοῦ στὴ σύγχρονη κοινωνία τοῦ ἀτομισμοῦ καὶ τῆς κατανάλωσης ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστη μορφή κοινωνικῆς εὐαισθησίας καὶ προσφορᾶς καὶ ἀποκτᾶ ὀλοένα καὶ μεγαλύτερη σημασία καθὼς ἐκφράζει τὴν κοινωνικὴ εὐθύνη τοῦ ἐνεργοῦ πολίτη ἔναντι τῶν συνανθρώπων του. Οἱ δράσεις ἑθελοντισμοῦ καὶ ἡ αὔξηση τῆς συμμετοχῆς τῶν νέων σὲ αὐτὲς ἀποτελοῦν ἕνα οὐσιαστικὸ βῆμα τῆς μετάβασης τῆς κοινωνίας σὲ κοινωνία ὑπεύθυνων πολιτῶν ὅπου οἱ πολῖτες ἀπὸ ἀπλοῖ χρήστες ἢ κριτὲς τῶν δρώμενων γίνονται ὑπεύθυνοι καὶ συνειδητοποιημένοι πολῖτες ποὺ συμμετέχουν ἐνεργᾶ στὴ διαμόρφωση ἑνὸς ποιοτικοῦ μέλλοντος γιὰ τοὺς ἴδιους καὶ τὶς ἐπόμενες γενιές. Θέλουμε καὶ ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ

ἑθελοντὲς ποὺ θὰ διακρίνονται ἀπὸ ὑπευθυνότητα, εὐγένεια, σεβασμὸ, ὁμαδικότητα καὶ συλλογικότητα. Παρακαλῶ θερμὰ τὶς νέες καὶ τοὺς νέους μας νὰ γίνουν ἑθελοντὲς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ νὰ συμπορευθοῦμε ὅλοι μαζὶ στὸν ὠραῖο δρόμο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τοῦ ἑθελοντισμοῦ.

Ἡ συνέπεια, ἡ σταθερότητα καὶ ἡ συνοχὴ περιλαμβάνουν μιὰ στέρεα καὶ δομημένη μεθοδολογία, ἡ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἀξιοποίηση καὶ ἐξέλιξη τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς παρακαταθήκης μακριὰ ἀπὸ αὐτιστικὲς πρακτικὲς τοῦ παρελθόντος. Μὲ δημιουργικὸ πάθος καὶ ἀφοσίωση, μὲ στάση συμπαράστασης καὶ πράξεις ὑποστήριξης, ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς ἐκφράζει μιὰ ὁμοιογένεια πεποιθήσεων καὶ ἀξιῶν ἐφαρμόζοντας νέες βιωματικὲς, μεθοδικὲς καὶ ρομαντικὲς πρακτικὲς. Τὰ ἰσχυρὰ λοιπὸν ποιοτικὰ χαρακτηριστικά, οἱ δὲ αὐτοὶ μέσῳ τῶν ὁποίων ἐξελίσσονται οἱ ἀμετακίνητες ἀνθρωπολογικὲς σταθερές, μέσα ἀπὸ ἐπιβαλλόμενες διαδρομὲς, φωτίζουν τοὺς τρόπους μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς καλεῖται νὰ ἐπιτελέσει ὑπέγγυο ρόλο ἀποτελῶντας μιὰ ἀπὸ τὶς ἰσχυρότερες ἐγγυήσεις γιὰ μιὰ ἐπιταχυνόμενη ἀνοδικὴ καὶ μακρόσυρτη πορεία μείζονος σπουδαιότητας.

Η Αυτόγνωσία

Ὡς προϋπόθεσις γιὰ τὴν βίωσιν τῆς ὀρθοδόξου πνευματικότητος

Τοῦ Φιλοκλήμονος Χ. Φάκα

Ὅταν λέμε αὐτογνωσία, ἐννοοῦμε τὴν ἰκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νὰ γνωρίζῃ ὅσο περισσότερο μπορεῖ τὸν ἑαυτό του. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ διεισδύσῃ στὰ κατάβαθα τῆς υπάρξεώς του καὶ νὰ γνωρίσῃ τὶς σκέψεις του, τοὺς λογισμοὺς του καὶ τὰ συναισθήματά του, τὶς πράξεις του, τὸ τί εἶπε καὶ δὲν εἶπε, γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστος, ὅπως διακηρύσσει ὁ κορυφαῖος Γάλλος διανοούμενος Ἀλέξης Καρρέλ μὲ τὸ περιβόητο σύγγραμμά του: ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸς ὁ ἄγνωστος. «Τὶς οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τῶ ἐν αὐτῶ» (Α' Κορ. 2, 11), διερωτᾶται ὁ Απόστολος Παῦλος καὶ ὁ ἴδιος ἀπαντᾷ, μόνον ὁ ἄνθρωπος ἀπ' ὅλην τὴν δημιουργία ἔχει τὸ προνόμιο νὰ ἐλέγχει καὶ νὰ ἐλέγχεται, νὰ κρίνει τὸν ἑαυτό του καὶ τὸν κόσμον στὸν πνευματικὸ του κατὰ τὴν ἱερά ἐξομολόγησή του ἢ ἔστω στὸν ψυχίατρο καὶ τὸν ψυχαναλυτὴ του.

Τὸ πρῶτο χρονολογικὸ κείμενο ποῦ ἀναφέρεται στὴν αὐτογνωσία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λεγόμενα ποιητικὰ βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ποῦ ἔχει τίτλο Ἰώβ. Σ' αὐτὸ ἀναγράφεται ὅτι ὁ Ἰώβ, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν δέκατο πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα, θεωροῦνταν ἀπὸ τὸν Θεὸ ὡς ἄνθρωπος εὐσεβῆς καὶ σταθερὸς στὴν πίστη του στὸ Θεό. Ἀντίθετα ὁ σατανᾶς θεωροῦσε τὸν Ἰώβ ὑποκριτὴ καὶ ἔμπορο τῆς εὐσέβειας. Ὁ Θεὸς, γιὰ νὰ ἀποδειχθεῖ ἡ σταθερότητα τοῦ Ἰώβ στὴν πίστη του, ἐπιτρέπει στὸν σατανᾶ νὰ ὑποβάλῃ τὸν Ἰώβ σὲ ὀρισμένες δοκιμα-

σίες: τὴν ἀπώλεια τῆς τεράστιας περιουσίας του, τοῦ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ του, τὴν θανάτωση τῶν δέκα παιδιῶν του καὶ τὴν προσβολὴ τῆς ὑγείας ἀπὸ βαρῦτατη ἀσθένεια ἐξαιτίας τῆς ὁποίας ὑποχρεώθηκε νὰ ζεῖ ἡμίγυμνος πάνω σὲ βρομερὸ ἀπὸ κοπριά σωρό.

Στὴν θλιβερὴ αὐτὴ κατάσταση εὐρισκόμενος ὁ Ἰώβ δέχεται τὴν ἐπίσκεψη τριῶν φίλων του, οἱ ὁποῖοι διατείνονται ὅτι τὸν ἐπισκέπτονται γιὰ νὰ τὸν συμπαρᾶσθαι, νὰ τὸν παρηγορήσουν. Ἡ ἰκανότητα ὁμως γιὰ συμπαράσταση καὶ παρηγοριὰ σ' ἓναν πονεμένο καὶ πάσχοντα συνάνθρωπό μας δὲν εἶναι εὐκολὴ ὑπόθεση. Εἶναι χάρισμα. Γιατί, καμιά φορὰ, μὲ ἄστοχες καὶ ἀψυχολόγητες ἐρωτήσεις πρὸς τὸν πάσχοντα συνάνθρωπό μας, ποῦ εἶναι μαχαίρι στὸ κόκαλο, δὲν τὸν παρηγοροῦμε, ἀλλὰ ἐπαυξάνουμε τὸν πόνο του. Κάτι τέτοιο συνέβη καὶ μὲ τοὺς ἐπισκέπτες τοῦ Ἰώβ. Ἐξέλαβαν τὸν Ἰώβ ὡς διαπράξαντα μεγάλη ἁμαρτία, γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τὸν τιμώρησε νὰ ὑποστῆ τὶς θλιβερὲς δοκιμασίες, ποῦ ὑφίστατο. Ἔτσι ἐξελάμβαναν τότε, τὸν 10 ο π.Χ. αἰῶνα, τὸν Θεό, ὡς ἓνα σκληρὸ καὶ ἀνάληγτο τιμωρό. Χρειάστηκε νὰ περάσουν δέκα αἰῶνες γιὰ νὰ ἔλθῃ ὁ ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον καὶ νὰ διακηρύξει ὅτι ὁ Θεὸς «ἀγάπη ἐστίν» (Α' Ἰω. 4, 8).

Ὁ ἓνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐπισκέπτες, ὁ Ἐλιφάζ, συνιστᾷ στὸν Ἰώβ: «σύ δε γνῶθι σεαυτῶ». Εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ Ἰώβ διεπραξε κάποιον μεγάλο ἁμάρτημα, γι' αὐτὸ τιμωρεῖται τόσο σκληρὰ ἀπὸ τὸν

Θεό. Προσπάθησε λοιπόν, νά γνωρίσεις καλά τόν ἑαυτό σου, νά διαπιστώσεις τήν ἁμαρτία πού διέπραξες, νά ζητήσεις συγχώρηση ἀπό τόν Θεό γιά νά ἀπαλλαγεῖς ἀπό τίς δοκιμασίες σου. Ὁ Ἰώβ ὁμῶς ἐπέμεινε στήν ἀθωότητά του. Τελικά δικαιώθηκε. Ἀνέκτησε τήν περιουσία του, τό ὑπηρετικό προσωπικό του, ἀπέκτησε νέους ἀπογόνους, διά τῶν ὁποίων περάτωσε τήν ἐπίγεια βιοτή του πανευτυχῆς.

Τό δεύτερο χρονολογικά κείμενο, στό ὁποῖο γίνεται λόγος γιά τήν αὐτογνωσία τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἕνα ἄλλο βιβλίό τῆς τῆς Π. Διαθήκης, τό Δευτερονόμιο. Σ' αὐτό ἀναγράφεται ὅτι ὁ Θεός δίνει ἐντολή στόν Μωυσῆ νά προσέχει τόν ἑαυτό του, ἀναμέτρησε σωστά τίς ἱκανότητές σου, τίς εὐθύνες πού ἀναλαμβάνεις, προκειμένου νά ὀδηγήσεις τούς συμπατριῶτες σου Ἰσραηλινούς μέ ἀσφάλεια καί σιγουριά ἀπό τή γῆ τῆς Αἰγύπτου στήν γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Στήν Ἑλλάδα, τόν 5ο π.Χ. αἰῶνα, τόν γνωστό ὡς χρυσό αἰῶνα τοῦ Περικλῆ, ἡ φράση «γνώθι σαυτῶ», πού ἀποδίδεται ἐδῶ στόν ὑπέρτατο τῶν φιλοσόφων, τόν Σωκράτη» δέσποζε στήν προμετωπίδα τοῦ μαντείου τῶν Δελφῶν. Ὁ Σωκράτης βέβαια πέραν τῆς αὐτογνωσίας τοῦ ἀνθρώπου συνιστοῦσε καί «τό κατ' ἀρετήν ζῆν», τῆς ἀρετῆς ἐννοουμένης «ὡς τῆς σταθερᾶς ἕξεως τοῦ βούλεσθαι καί πράττειν τό ἀγαθόν». Κορυφαία ἀρετή θεωροῦσε τή σοφία, τήν ὁποία ἐξελάμβανε ὄχι μόνον ὡς πολυμαθία καί πολυγνωσία, ἀλλά καί ὡς ἱκανότητα τοῦ ἀνθρώπου νά διεισδύει στήν βαθύτερη οὐσία τῶν ὄντων. Μέ τήν σοφία ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νά γνωρίζει γνωρίζει τί εἶναι καλό καί τί κακό. Ὅποτε φυσιολογικά φερόμενος θά πράττει τό καλό καί θά ἀποφεύγει τό

κακό. Γι' αὐτό καί διακηρύσσει: «Οὐδεὶς ἐκῶν κακός». Κανένας, μέ τήν θέλησή του, δέν εἶναι κακός.

Τόν 4ον π.Χ. αἰῶνα ὁ Ἀριστοτέλης θά διατυπώσει τή ρήση «πάντες οἱ ἄνθρωποι φύσει τοῦ εἰδέναι ὀρέγονται». Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀπό φυσικοῦ τους εἶναι διαμορφωμένοι ἔτσι, ὥστε νά ἐπιθυμοῦν ἔντονα τήν ἀπόκτηση γνώσεων, περιλαμβάνοντας προφανῶς σ' αὐτές καί τήν αὐτογνωσία. Θεωροῦσε κορυφαία ἀρετή ὄχι τήν σοφία, ὅπως οἱ Σωκράτης καί Πλάτων, ἀλλά τήν μεσότητα, τήν ἀποφυγή μέ ἄλλα λόγια τῶν ἀκροτήτων καί τήν τήρηση τοῦ μέτρου κατά τό «πᾶν μέτρον ἄριστον». Ἐνας πρακτικός τρόπος διά τήν αὐτογνωσίαν εἶναι νά γνωρίσουμε μέ ἄλλα λόγια τόν ἑαυτό μας, εἶναι νά κάνουμε κάθε βράδυ τόν ἔλεγχο τῆς συμπεριφορᾶς τήν συγκεκριμένη ἡμέρα. Λέγει σχετικά ὁ Πυθαγόρας, φιλόσοφος καί μαθηματικός κατά τόν 6ο π.Χ. αἰῶνα, «πρὶν παραδώσετε τούς ὀφθαλμούς σας στόν γλυκό ὕπνο ἐξετάσητε τά ἔργα τῆς ἡμέρας αὐτοερωτόμενοι: πού ξέφυγα ἀπό τό σωστό, τί ἔπραξα, τί ἦταν νά κάνω καί δέν τό ἔκανα»; Καί ὁ Μέγας Βασίλειος στό ἔργο του «Πρόσεχε σεαυτῶ», συνιστᾷ ἐπίμονα τόν αὐτοέλεγχο, ἰδιαίτερα γιά παραπτώματα πού δέν φαίνονται καί εἶναι ἄγνωστα, ἐπαναλαμβάνοντας τόν ψαλμικό στίχο: «ἄνθρωπος ἐν τιμῇ ὧν οὐ συνῆκε, παρασυνεβλήθη τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις καί ὡμοιώθη αὐτοῖς» (Ψαλμ. 49, 13). Ἀπό ὅσα ἀναγράφονται μέχρις ἐδῶ στό ἄρθρο αὐτό συνάγεται ἀβίαστα τό συμπέρασμα, ὅτι γιά τήν ἀναγκαιότητα τῆς αὐτογνωσίας μας. Ὅσοσο ἀναφύονται συχνά ἐμπόδια, πού παρακωλύουν τήν προσπάθειά μας γιά τήν πραγματοποίησή της. Τά συνηθέστερα

από αυτά κατά την ταπεινή μας γνώμη είναι:

1ον. Η υπερβολική αγάπη αποκλειστικά και μόνον στον έαυτό μας και ή πλήρης αδιαφορία για τους συνανθρώπους μας. Η αγάπη βέβαια για τον έαυτό μας είναι έπιτρεπτή και έπιβεβλημένη και αποτελεί προϋπόθεση δια την αγάπη προς τον πλησίον μας, σύμφωνα μέ την θεϊκή έντολή «αγαπήσεις τον πλησίον σου ώς σεαυτόν». Όταν όμως περιορίζεται αποκλειστικά και μόνον στον έαυτόν μας, τότε υπάρχει πρόβλημα. Ο λαός μας χαρακτηρίζει άτομιστές και συμφεροντολόγους όσους νοιάζονται μόνον για τον έαυτό τους.

2ον. Η ύποδούλωση του ανθρώπου σε κάποιο πάθος, όπως είναι ο αλκοολισμός, ή χαρτοπαιξία, τά ναρκωτικά, ο πανσεξουαλισμός. Πώς νά μιλήσεις σε έναν μεθυσμένο, ναρκωμανή, χαρτοπαίκτη για αυτογνωσία;

3ον. Ο αγωνιώδης τρόπος έπιλύσεως των προβλημάτων της καθημερινότητας. Ο Κύριος μακαρίζει στην επί του Όρους όμιλία Του τους πραείς, τους ήπιους, τους ήρεμους στή συμπεριφορά τους ανθρώπους.

4ον. Ο δυσμενής σχολιασμός του ήθους και της συμπεριφοράς των συνανθρώπων μας. Ο Κύριος επί του Όρους όμιλία Του λέγει: «μή κρίνετε, ίνα μη κριθήτε». Μην κρίνετε τους άλλους μέ κατακριτική διάθεση. Και ο άγιος Έφραίμ ο Σύρος γράφει: «Δώρησαί μοι, Κύριε, του όραν τά έμά πταιίσματα και μη κατακρίνειν τον άδελφόν μου».

5ον. Η άποδοχή από μέρους μας έπαίνων και κολκείας συνανθρώπων μας για τά ύποτιθέμενα ή και πραγματικά προσόντα μας και ή κατηγορηματική

άντίδρασή μας όταν έπισημαίνουν κάποιο έλάττωμά μας.

6ον. Η έσφαλμένη ένασχόληση μέ την έπιστήμη. Μερικοί διατείνονται ότι υπάρχει αντίθεση μεταξύ πίστεως στήν ύπαρξιν του Θεού και έπιστήμης. Υπάρχουν βέβαια άθεοι έπιστήμονες, υπάρχει όμως και καταπληκτική πληθώρα κορυφαίων έπιστημόνων που είναι βαθύτατα πιστοί. Δέν είναι σκόπιμον έδω νά κατονομάσουμε μερικούς από αυτούς. Θα αναφερθοϋμε έπιλεκτικά σε έναν μόνο έκπρόσωπο των θετικών έπιστημών, που έζησε τον περασμένο αιώνα, τον Φον Μπράουν, Αμερικανόν Γερμανικής καταγωγής, που ανακάλυψε τους πυραύλους τύπου «Κρόνος», μέ τους όποιους έξετοξεύονταν τά διαστημόπλοια στο διάστημα. Όταν λοιπόν έκτοξεύθηκε τό διαστημόπλοιο που προοριζόταν για προσελήνωσιν, από τό άκρωτήριο Κανάβεραλ, τότε πλήθος έπιστημόνων, δημοσιογράφων και άλλων παρακολουθοϋσε από γιγαντοοθόνη μέ κομμένη την ανάσα τό έγχείρημα της προσελήνωσης. Και όταν τό έγχείρημα στέφθηκε από πλήρη έπιτυχίαν και τό διαστημόπλοιο προσεληνώθηκε, τότε όλος εκείνος ο κόσμος ξέσπασε σε χειροκροτήματα και ζητωκραυγές. Την ίδια στιγμή δύο δημοσιογράφοι άναζητούσαν τον Φόν Μπράουν. Τόν βρήκαν σε μία γωνιά τεράστιας αίθουσας γονατιστό νά προσεύχεται. Κί όταν τον έρώτησαν τί έχει νά δηλώση μετά την καταπληκτική έπιστημονική και τεχνολογική εκείνη έπιτυχία του, ο Φον Μπράουν άπήντησε: «Σήμερον άνοιξαμε ένα παράθυρον προς τό σύμπαν για νά άναγνωρίσουμε τά μεγαλεία του Θεού».

Σερρῶν Θεολόγος: «Ἡ ἅγια Ὁρθοδοξία μας εἶναι ὁ πολυτιμότερος πνευματικὸς καὶ ἔθνικός μας πλοῦτος!»

Πρώτη Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν τῆς ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, γνωστὴ καὶ ὡς τῆς «Ὁρθοδοξίας», ἡ κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίτα συνεκλεκτὴ τίμησε ἱεροπρεπῶς τοὺς ἱεροὺς ἀγῶνες τῶν σεπτῶν καὶ ἁγίων ὑπερασπιστῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως καὶ τὴν νίκη τῆς Ἐκκλησίας μας κατὰ τῶν αἰρετικῶν εἰκονομάχων, ἡ ὁποία ἐπισφραγίσθηκε λαμπρῶς μετὰ τὴν ἀναστήλωση τῶν ἱερῶν εἰκόνων (843 μ.Χ.), διὰ τῶν ὁποίων διδάσκεται καὶ φανερῶνεται τὸ μυστήριον τῆς θ. Ἐναγθρώπησεως.

Στὸ πλαίσιο τῆς λειτουργικῆς καὶ εὐχαριστιακῆς Συνάξεως στὸν ἱερό Μητροπολιτικό Ναὸ Πάμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ἐδῶ καὶ μία δεκαετία, μετὰ Πράξη τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, καθιερώθηκε, κατὰ

τὴν «Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐκάστου ἔτους, ἡ τέλεση ἱεροῦ Ἀρχιερατικοῦ μνημοσύνου ὑπὲρ μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν 102 ἱστορικῶς μεμαρτυρημένων ἀοιδίμων Τεσσαρακοστών, ποὺ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἀκόμη χριστιανικοὺς αἰῶνες (4ος μ.Χ. αἰὼν) ἐκοπίασαν γιὰ τὴν σπορὰ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου, ἁγίασαν Ἀρχιερατικῶς τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, διεποίμαναν εὐαγγελικῶς καὶ ἀποστολομιμήτως τὴν Σερραϊκὴ Ἐκκλησία.

Πρώτη Κυριακὴ τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, σήμερον καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, ὄρισε νὰ τιμοῦμε λειτουργικῶς καὶ εὐχαριστιακῶς τὴν μεγάλη ἑορτὴ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν εἰκόνων, ἡ ὁποία ἔχει πολλὰ καὶ ὠφέλιμα νὰ μᾶς διδάξει γιὰ τὸ χθές, ἀλλὰ καὶ τὸ σήμερον τῆς ζωῆς μας.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας, τῆς ὁποίας χάριτι Θεοῦ εἴμεθα μέλη, ἡ μία καὶ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, φανερῶναι στὸν κόσμον τὸ ὑπέρογλον καὶ φιλανθρωπότατον μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον βιοῦται ἡσυχαστικῶς, εὐχαριστιακῶς,

Λειτουργικῶς μέσα στὸν ἁγιασμένο χῶρο τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία, τὸ διδασκαλεῖο τῆς ἀγιότητος καὶ τὸ ἀγνευτήριο τῶν ἀνθρωπίνων ψυχῶν διασώζει τὴν πραγματικὴ ἀξία τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου ὡς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ. Ἡ δυναμικὴ αὐτὴ πορεία τοῦ ἀνθρώπου μαζί με τὸν Χριστὸ καὶ με προσορισμὸ τὸν Ἴδιο τὸν Χριστὸ κρύβει μέσα της ἓνα πλοῦτο, ἓνα σωτήριο κάλλος, τὸ μεγαλεῖο τῶν ὁποίων ἴσως στὸν παρόντα αἰῶνα ποτὲ δὲν θὰ ἀντιληφθοῦμε στὸ σύνολό του.

Ἡ ἁγία Μητέρα μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ὡς τὸ θεανθρώπινο Σῶμα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πορεύεται δύο χιλιάδες χρόνια στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, παραμένουσα ὀρθία, ὑπηρετοῦσα τὸ μυστήριο τοῦ Χριστοῦ, δεικνύουσα τὸν δρόμο γιὰ τὸν οὐρανὸ καὶ ἀναπαύουσα τὶς ἀνάγκες τοῦ λαοῦ μας. Κατέκτησε τὶς πνευματικὲς της περγαμνὲς με βαρὺ κάθε φορὰ φόρο αἱμάτος καὶ ἀγώνων. Ἡ ὀφειλομένη τιμὴ πρὸς Αὐτὴν εἶναι σὺγχρόνως εὐλογία καὶ εὐθύνη.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὑπερούσιες ἀλήθειες, ποὺ περιγράφουν τὸ κάλλος καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας ἐκφράζονται μέσα στις ἱερὲς παραδόσεις τῆς Πατρίδος μας, ἡ ὁποία ἔχει μπολιαστῆ ζωηφόρα, ἀπὸ τὴν εὐλογημένη διακονία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Κάνουν λάθος ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἓνα ἐγκόσμιο μέγεθος. Πολλὲς φορές οἱ ἄνθρωποι, ἐγκλωβισμένοι στὸν μικρόκοσμο τῆς ἀνάρκειάς τους ἀγωνίζονται νὰ περιορίσουν, νὰ ἀπομειώσουν, νὰ θαμπώσουν καὶ νὰ πε-

ριθωριοποιήσουν τὸν Χριστό. Μάταιος καὶ ἐπιβλαβὴς κόπος. Τὸ μαρτυροῦν οἱ αἰῶνες, τὸ ἐπιβεβαιώνει ἡ σταυροαναστάσιμη ἐμπειρία τῆς Ἐκκλησίας μας. Τὸ ἀγιώτατο μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει τὴν ἀρχὴ του στὸν ὑπέρφωτο γνόφο τοῦ μυστηρίου τῆς Παναγίας Τριάδος.

Οἱ Πατέρες μας μέσα ἀπὸ τὴν εὐσέβειά τους με ἓναν ἀπλό, ἀνεπιτήδευτο, ἀλλὰ καὶ οὐσιαστικὸ τρόπο διέσωσαν τὴν ὁμορφιὰ τῆς πίστεώς μας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας ὡς πορεία, ἐμπειρία, θεοκοινωνία. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἐμπειρία πίστεως καὶ ζωῆς, θεωρία καὶ πράξις, λόγος καὶ ἦθος, ἀλήθεια καὶ ἐλευθερία, κλήσις καὶ κοινωνία, ἀποστολή καὶ διακονία, μαρτυρία καὶ μαρτύριο, φῶς καὶ ἀνάστασις. Ἡ πολῦτιμη Ὁρθοδοξία μας, ὁ πνευματικὸς καὶ ἐθνικὸς μας πλοῦτος, δὲν εἶναι θεωρητικὸ ἀφήγημα, οὔτε μουσειακὸ εἶδος, ἀλλὰ ἀποτελεῖ δύναμη, τρόπο καὶ ποιότητα ζωῆς. Ὅτι πιστεύουμε αὐτὸ καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ ζοῦμε. Ἡ ὀρθόδοξη πίστις μας εἶναι ἡ βάση καὶ τὸ θεμέλιο ὁλόκληρης τῆς ζωῆς μας!».

Τέλος, μετὰ τὴν ἀπόλυση τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας πραγματοποιήθηκε, ἡ πέριξ τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, λιτάνευση τῶν πανσεβασμιῶν εἰκόνων, κατὰ τὴν ὁποία ἀνεγνώσθησαν ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου τὸ «Σύμβολο τῆς Πίστεως» καὶ τὸ «Συνοδικὸ τῆς Ὁρθοδοξίας», συμφώνως πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξη καὶ παράδοση.

Κηφισίας Κύριλλος: «Σοὶ παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα Φιλάνθρωπε»

Ἡμέρα εὐφρόσυνος ἀνέτειλε γιὰ τὴν κατὰ Σέρρας φιλομάρτυρα Ἐκκλησία, τὸ Σάββατο Α' ἑβδομάδος τῶν Νηστειῶν τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καθὼς πανευκλεῶς ἐόρτασε τὴν ἀνάμνηση τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγ. ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, κατὰ τὴν ὁποία, μετὰ πάσης λαμπρότητος, πανηγυρίζει ὁ παλαίφατος ἱερός Καθεδρικός καὶ Προσκυνηματικός Ναός τῶν, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, προστατῶν καὶ ἐφόρων τῆς ἱστορικής Μητροπόλεως τῶν Σερρών, Ἀγ. Θεοδώρων.

Τὸ Σάββατο 28 Φεβρουαρίου, στὸν ἐορτάζοντα ἱερό Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικό Ναὸ Ἀγ. Θεοδώρων Σερρών,

τελέσθηκε πανηγυρική, πολυαρχιερατική θ. Λειτουργία, συνιερουρηγῶν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Ὠρωποῦ καὶ Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Τὸν ἱεροψαλτικὸ χορὸ ἐκόσμησε λαμπρῶς ὁ Πρωτοψάλτης τοῦ ἱεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας Θεσσαλονίκης κ. Στυλιανὸς Ζαχαρίου. Στὸ πλαίσιο, μάλιστα, τῆς πανηγυρικής αὐτῆς Συνάξεως, μετεφέρθη ἡ ἀκεραία καὶ ἄφθορος ἀριστερὰ χεὶρα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προερχομένη ἐκ τῆς παλαιφάτου ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Πάντων Βαρλαάμ Μετεώρων, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς Τετάρτης 25 Φεβρουαρίου, εὕρισκετο στὴν ἀνδρῶα ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς Σερρών πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῶν εὐλαβῶν πιστῶν.

Στὴν ἐόρτιο λατρευτικὴ αὐτὴ Σύναξι παρέστησαν, ἐπίσης, μεταξύ ἄλλων καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν σὲ θέματα Μακεδονίας – Θράκης κ. Κων/νος Γκιουλέκας, οἱ Βουλευτὲς τοῦ Ν. Σερρῶν κ. κ. Αναστάσιος Χατζηβασιλείου, Φωτεινὴ Αραμπατζῆ καὶ Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρῶν κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, Δημοτικοὶ καὶ Περιφερειακοὶ Σύμβουλοι, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, ἡ Αστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρῶν κ. Εὐαγγελία Δούμα, ἐκπρόσωποι τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου καὶ μέγα πλῆθος φιλαγίων χριστιανῶν, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ λάβουν τὴν χάρη τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν Ἀγίων.

Τὸν θεῖο λόγο ἐκήρυξε ἐμπνευσμένως καὶ μὲ θεολογικὸ βάθος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς κατὰ Σέρρας Ἐκκλησίας γιὰ τὴν εὐγενεστάτη καὶ φιλάδελφη, ὡς ἐτόνισε, πρόσκληση στὴν ἐφετεινὴ πανήγυρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, ἀναφέρθηκε στὴν ζείδωρη χάρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, καθὼς καὶ στὴν δύναμη τῆς ἱεραῆς ἀμεριμνησίας, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐσημείωσε, τῆς ἀπροϋπόθετης, δηλαδή, ἐμπιστοσύνης στὴν ἀγαθὴ πρόνοια τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐλπίδος τοῦ ἀνθρώπου στὸ ἀπειρο ἔλεος τῆς θείας ἀγάπης.

«Ὁ ἄνθρωπος, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, καλεῖται νὰ ἀγωνισθεῖ, μέσα στὸν ἀγιασμένο χῶρο καὶ τρόπο ζωῆς τῆς

Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν πνευματικὴ καὶ ὄντολογικὴ του ἀνακαίνιση, ὥστε μὲ τὴν παντοδύναμη χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ καὶ συμπληρώνει τὰ ἐλλείποντα, νὰ ἐργάζεται γιὰ τὴν σωτηρία του.

Ἡ Ἐκκλησία ὡς τὸ ἱερὸ πανδοχεῖο θεραπείας καὶ σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου ὑποστασιάζει τὸ αἰώνιο σήμερὰ τοῦ Θεοῦ, ὅπου κάθε ἄνθρωπος προσκαλεῖται μυστηριακῶς καὶ μέσα ἀπὸ τὴν πίστὴ καὶ τὴν μετάνοια νὰ ἐπιστρέψει στὸν Οἶκο τοῦ Πατρὸς του, στὸν Ὅποιο ἐμπιστεύεται ὀλόκληρη τὴν ζωὴ του, ὥστε νὰ τὴν διευθύνει κατὰ τὸ ἰδικό Του πανάγιο θέλημα. Ὅλη του τὴν ζωὴ ὁ πιστὸς τὴν ἀναθέτει στὴν πατρικὴ θεία ἀγάπη, χωρὶς καμιὰ ἐπιφύλαξη, χωρὶς κανένα δισταγμὸ».

Ἀκολουθῶς, εὐλογήθηκαν τὰ ἐόρτια κόλλυβα τῶν Ἀγ. Θεοδώρων καὶ τελέσθηκε ἱερὸ μνημόσυνο ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν 57 ἀθῶν θυμάτων κατὰ τὸ τραγικὸ σιδηροδρομικὸ δυστύχημα, ποὺ ἐπισυνέβη κατὰ μῆνα Φεβρουάριο τοῦ ἔτους 2023 στὴν κοιλάδα τῶν Τεμπῶν, καθὼς καὶ τῆς ψυχῆς τῆς μεγάλης ἡρωικῆς μορφῆς τοῦ Ἀρχιστρατήγου τῆς ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας τοῦ 1821, Θεοδώρου Κολοκοτρώνη, κατόπιν πρωτοβουλίας τοῦ Συλλόγου Πελοποννησίων Ν. Σερρῶν.

Στὴν συνέχεια, ὁ σεπτὸς Ποιμενάρχης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν εὐχαρίστησε, μὲ θερμοὺς λόγους τοὺς δύο ἐκλεκτοὺς Ἱεράρχες τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ποὺ ἐλάμπρυναν

μέ τὴν ἱεροπρεπῆ καὶ ἀρχοντικὴ λειτουργικὴ τους παρουσίᾳ τὴν ἐφετεινὴ πανήγυρη τῶν Ἁγ. Θεοδώρων, τοὺς Σεβ. Μητροπολίτες Κηφισίας κ. Κύριλλο καὶ Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεο.

Μὲ τὸν δυναμικὸ καὶ ἐπίκαιρο λόγο του, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, ἀναφέρθηκε καὶ στὸ πάντοτε ἐπίκαιρο ζήτημα τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ τῶν «Ἑλγινείων» τῆς Μακεδονίας, τῶν ἱερῶν δηλαδὴ κειμηλίων, ποὺ ἐκλάπησαν ἐκ τῶν ἱερῶν Μονῶν καὶ Ναῶν τῆς Μακεδονίας, ὑπὸ ὁμοδόξων γειτόνων ἐπιδρομέων, κατὰ τὰ ἔτη 1913, 1917 καὶ 1942 καὶ παρακρατοῦνται παρανόμως ἕως καὶ σήμερα στὰ Μουσεῖα καὶ τὶς Βιβλιοθήκες τῆς Βουλγαρίας.

«Εἶναι ἀνάγκη στὴν συνάφεια τοῦ λόγου, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, νὰ τονισθεῖ ὅτι, ὁ ἐνδοξος τόπος μας, ἡ ἑλληνικωτάτη Μακεδονία μας, ἡ περιβλεπτος γῆ ἡρώων καὶ ὁ ὀλόφωτος τόπος μαρτύρων, εἶναι αὐτή, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς αὐγῆς τῆς

ἐθνικῆς μας ἱστορίας, ἀπετέλεσε τὸν ἀκλόνητο προμαχῶνα καὶ τὸν ἰσχυρὸ κυματοθραύστη τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ ἥρωικοὶ Μακεδόνες, τὸ περιδοξο αὐτὸ ἑλληνικὸ φύλο, μὲ αἷμα καὶ θυσιές πολλές, ἐσταμάτησαν τὶς ὀρδὲς τῶν παλαιῶν καὶ νεότερων ἐπιδρομέων.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ Ὑποπρόξενος τοῦ ἑλληνικοῦ Προξενείου τῶν Σερρών (1903), μεγάλος Ἕλληνας λογοτέχνης, πολιτικός καὶ διπλωμάτης Ἴων Δραγούμης (1878-1920), στὸ ἐμβληματικὸ του ἔργο "Μαρτύρων καὶ Ἡρώων Αἷμα" ἔγραφε, "Τρέξετε Ἕλληνες νὰ σώσετε τὴν Μακεδονία, γιατί ἡ Μακεδονία θὰ σώσει τὴν Ελλάδα!".

Ὁ ἥρωικὸς λαὸς τῶν Σερρών ἔχει μίᾳ "πληγὴ" στὴν ψυχὴ του, ποὺ συνεχίζει νὰ πονᾷ! Τὸ πάντοτε ἀνοικτὸ γιὰ ἐμᾶς ζήτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν βιαίως ἀφαιρεθέντων Μητροπολιτικῶν καὶ μοναστηριακῶν κειμηλίων, ἀπὸ τὴν γείτονα χώρα Βουλγαρία στὰ πικρὰ καὶ

πέτρινα χρόνια τῶν πολέμων.

Τὰ ἱερὰ σεβάσματα καὶ κειμήλια τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, οἱ εἰκόνες, τὰ σκευῆ, τὰ ἄμφια, τὰ ξυλόγλυπτα, τὰ αυτοκρατορικὰ χρυσοβουλα, τὰ πατριαρχικὰ σιγίλλια καὶ τὰ περγαμηνά, τὰ ἐκκλησιαστικά "Ἐλγίνεια" τῆς Μακεδονίας, ποὺ ἔχουν "ψυχὴ" καὶ "φωνή" ἑλληνική, εἶναι καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν στοὺς χώρους, ποὺ ἀνήκουν! Στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρῶν, στίς Μονές καὶ στοὺς παλαιάτους Ναοὺς Τῆς καὶ στίς ὑπόλοιπες Ἱερές Μητροπόλεις τῆς Ανατολικῆς Μακεδονίας.

Τὸ θεοφιλὲς αὐτὸ αἴτημα τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν κειμηλίων, ὡς ἔργο δικαιοσύνης, εἶναι πάντα ἐπίκαιρο καὶ ἀνοικτό! Παρακαλοῦμε τοὺς Ἀρχοντες σὲ τοπικὸ καὶ ἔθνικὸ ἐπίπεδο νὰ συνεχίσουν νὰ πράττουν τὰ ἀναγκαῖα ἀκόμη πιὸ δυνατὰ καὶ συντονισμένα γιὰ τὴν εὐτυχῆ κατάληξη τοῦ ζητουμένου. Ἡ Ἐκκλησία μας, ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγωνίζεται μὲ δύναμη καὶ συνέπεια, χωρὶς νὰ ὑποστέλλει τὴν σημαία τοῦ δικαίου αὐτοῦ πανσερραϊκοῦ αἰτήματος».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἔκανε εἰδικὴ ἀναφορὰ καὶ στὴν ἐξόχως θλιβερὴ παγκόσμια ἐπικαιρότητα, ὅπως αὐτὴ διαμορφώνεται, ἐξ αἰτίας τῆς πολεμικῆς συρράξεως στὴν Μέση Ἀνατολή καὶ εὐχήθηκε ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς εἰρήνης, τῆς νηφαλιότητος, τῆς δικαιοσύνης, τῆς ψυχραιμίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσεως.

«Ἡ ὀλόθερμη προσευχὴ μας αὐτὴν τὴν ὥρα, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι

καὶ γιὰ τὸ παλαίφατο ἑλληνορθόδοξο Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καὶ τοὺς Ἁγιοταφίτες πατέρες στὴν Ἀγ.Γῆ.

Ὁ πόλεμος εἶναι μία πραγματικὴ τραγωδία, ἕνας παραλογισμὸς ἀναιρετικὸς τοῦ θεοῦ θελήματος καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξίας. Ὁ Θεὸς νὰ ἐλεήσει τὸν κόσμον Του καὶ νὰ ἀποσοβῆσει μία τέτοια καταστροφικὴ ἐξέλιξη. Παρακαλοῦμε θερμῶς, ἰδιαίτερος σήμερα, μετὰ καὶ τὶς τελευταῖες θλιβερὲς ἐξελίξεις στὴν Μέση Ἀνατολή, τὴν Κυρία Θεοτόκο, τοὺς Ἀγ. ἐνδόξους μεγαλομάρτυρες Θεόδωρον τὸν Τήρωνα καὶ Θεόδωρον τὸν Στρατηλάτη, ποὺ σήμερα ἐορτάζουν καὶ ὄλους τοὺς ἁγίους, νὰ καταπαύσουν τὸν πολεμικὸ κλύδωνα καὶ νὰ ἀποσοβῆσουν μία περαιτέρω κλιμάκωσή του, ὥστε ἡ εἰρήνη, ἡ σύνεση, ἡ ἀσφάλεια καὶ ἡ δικαιοσύνη νὰ κυριαρχήσουν στὴν ταραγμένη αὐτὴ περιοχὴ».

Ἀπευθυνόμενος ὁ Σεβασμιώτατος στὸν συμπροσευχητικῶς παριστάμενον Ὑφυπουργὸ Ἐσωτερικῶν σὲ θέματα Μακεδονίας – Θράκης κ. Κων/νο Γκιουλέκα, τὸν καλωσόρισε στὴν ἀγιοτόκο καὶ ἡρωτόκο πόλη τῶν Σερρῶν, προσφέροντάς του ἕνα ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῆς Παναγίας «ΠΟΝΟΛΥΤΡΙΑΣ», τῆς ὁποίας τὸ χαριτόβρυτο καὶ θαυματοργό, ἀνάγλυφο εἰκόνισμα (11ος μ.Χ. αἰών) φυλάσσεται στὸν ἱερὸ Καθεδρικὸ Ναὸ τῶν Σερρῶν.

Ἀντιφωνώντας ὁ κ. Γκιουλέκας, εὐχαρίστησε μὲ θερμούς καὶ ἐγκαρδίους λόγους τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκλησή του νὰ συμμετάσχη συμ-

προσευχητικῶς στὴν ἐόρτια Σύναξη τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, γεγονός τὸ ὁποῖο πολὺ τὸν ἐχαροποίησε καὶ τὸν ἀνέπαυσε πνευματικῶς.

«Ἡ ἀκοίμητος προσευχὴ τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶπε ὁ κ. Ὑφυπουργός, ἀποτελεῖ ἀσφάλεια καὶ πνευματικὴ ἀσπίδα γιὰ τὴν ζωὴ ὅλων μας, θεῖα δωρεὰ γιὰ τὴν εὐημερία καὶ τὴν προκοπὴ τοῦ εὐλογημένου τόπου μας, πὺν διατελεῖ πάντοτε κάτω ἀπὸ τὴν κραταιὰ σκέπη τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ θωρακίζεται πνευματικῶς, ἀπὸ τὶς εὐχὲς καὶ τὶς εὐλογίες τῆς Μητέρας μας Ἐκκλησίας».

Τέλος, πραγματοποιήθηκε, στὶς πέριξ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ὁδοῦς, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δημοτικοῦ Διαμερίσματος Τερπνῆς, ἡ λιτάνευση τῆς ἀφθάρτου ἀριστερᾶς χειρὸς τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τῶν Ἀγ. Θεοδώρων καὶ τῆς χαριτοβρύτου Κάρας τοῦ μεγαλομάρτυρος Θεοδώρου τοῦ Στρατηλάτου, τιμαλφιστατοῦ δώρου βυζαντινοῦ Ἀυτοκράτορος στὸν περιώνυμο Καθεδρικό Ναὸ τῶν Σερρών.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱερᾶς λιτανείας, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος εὐχαρίστησε ὅσους ἠργάσθησαν φιλοτίμως γιὰ τὴν κατὰ πάντα ἀρτία προετοιμασία τῆς ἐφετεινῆς ἐκκλησιαστικῆς πανηγύρεως.

Θεσσαλιώτιδος Τιμόθεος:
**«Οἱ μνήμες τῶν ἁγίων
βεβαιώνουν ὅτι ὁ Θεὸς
εἶναι παρὼν στὴν ζωὴ μας,
εὐεργετικά
καὶ προστατευτικά»**

Μὲ λειτουργικὴ λαμπρότητα καὶ σεμνοπρεπὴ ἱεροπρέπεια ἐορτάζει ἡ ἁγία Ἐκκλησία μας τὴν ἱερὰ μνήμη τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος, ἀλλὰ καὶ τὴν λαμπρὰ Σύναξη τῶν Ἀγ. ἐνδόξων μεγαλομαρτύρων Θεοδώρων, τοῦ Τήρωνος καὶ τοῦ Στρατηλάτου. Ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων οἱ φύλακες, οἱ προστάτες καὶ οἱ πρεσβευτὲς τῆς ἱστορικῆς πόλεως καὶ Μητροπόλεως τῶν Σερρών.

Τὴν Παρασκευὴ 27 Φεβρουαρίου, παραμονὴ τῆς μεγάλης ἀγωνύμου ἐορτῆς, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικός, πολυαρχιερατικός Ἑσπερινός, στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικό Ναὸ Ἀγ. Θεοδώρων Σερρών, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου, συγχοροστατησάντων τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Κηφισίας, Ἀμαρουσίου, Ὠρωποῦ καὶ Μαραθῶνος κ. Κυρίλλου καὶ τοῦ οἰκείου Ποιμενάρχου, Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου.

Στὸν Ἑσπερινὸ παρέστησαν, ἐπίσης, μεταξὺ ἄλλων καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Ἀναστάσιος Χατζηβασιλείου, ὁ Δήμαρχος Ἑμμ. Παπᾶ κ. Δημήτριος Νό-

τας καὶ μέγα πλῆθος τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πού προσήλθαν γιὰ νὰ λάβουν την χάρη τῶν μεγάλων στρατιωτικῶν Ἀγίων.

Στὸ πλαίσιο, μάλιστα, τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς λατρευτικῆς Συνάξεως, μετεφέρθη ἡ ἀκεραία καὶ ἄφθορος ἀριστερὰ χεῖρα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, προερχομένη ἐκ τῆς παλαιφάτου ἱερᾶς Μονῆς Ἀγ. Πάντων Βαλαάμ Μετεώρων, ἡ ὁποία, ἀπὸ τῆς Τετάρτης 25 Φεβρουαρίου, εὑρίσκετο στὴν ἀνδρῶα ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς Σερρών πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τῶν εὐλαβῶν πιστῶν.

Μετὰ τὴν εὐλόγηση τῆς ἐόρτιας ἀρτοκλασίας, τελέσθηκε ἡ ἀκολουθία τῶν Α' Χαιρετισμῶν πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Τιμοθέου.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος,

στὸν σύντομο χαιρετισμὸ του, καλωσόρισε μὲ θερμούς λόγους τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς στὴν ἀγιοφύλακτη πόλη τῶν Σερρών, ἐκλεκτὰ καὶ διακεκομμένα μέλη τῆς Σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εὐχαρίστησε τὸν φιλάγιο λαὸ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ὅλως συγκινητικὴ συμμετοχὴ του στὶς ἐφετεινὲς ἐορταστικὲς ἀκολουθίες τῶν Ἀγ. Θεοδώρων.

Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ὑπογράμμισε, ἐπίσης, τὴν μεγίστη πνευματικὴ ὠφέλεια, πού λαμβάνουν οἱ πιστοί, ἀπὸ τὴν βιωματικὴ συμμετοχὴ τους στὶς μνήμες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ὁ Ἀγ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τὸ χρυσὸ στόμα τῆς Ἐκκλησίας μας, τονίζει ὅτι, ὅπως ὁ ταξιδιώτης χρειάζεται τὸ πανδοχεῖο γιὰ νὰ ξεκουρασθεῖ ἀπὸ τὸν κόπο τῆς ὁδοιπορίας, ἔτσι καὶ ὁ πιστὸς ἄνθρωπος ἔχει ἀνάγκη, ἀπὸ τὴν συμ-

μετοχή του στὶς ἐορτὲς τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας, γιὰ νὰ ἀναπαυθεῖ, ἀπὸ τὶς βιοτικὲς μέριμνες, νὰ ἀνανεωθεῖ πνευματικά, νὰ στηριχθεῖ καὶ νὰ ἐμπνευσθεῖ στὸν πνευματικὸ του ἀγῶνα, νὰ παρηγορηθεῖ, ἀπὸ τὴν βεβαιότητα ὅτι εἶναι μέλος τίμιο τῆς μεγάλης Οἰκογένειας τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ.

Ἔχουμε ἀνάγκη, ἀπὸ τὴν φιλόστροφη καὶ φιλόστοργη, πρεσβευτικὴ μεσιτεία τῶν ἁγίων μας, τῶν μεγάλων καὶ σπουδαίων ἀδελφῶν μας γιὰ τὸν προσωπικὸ πνευματικὸ μας ἀγῶνα, ἀλλὰ καὶ συνολικῶς γιὰ τὴν ζωὴ μας. Εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι, ὡς φωτεινοὶ ὁδοδείκτες μας δείχνουν μὲ ἀσφάλεια τὸν δρόμο τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καὶ τῆς πίστεως στὸν Ἰησοῦ Χριστό, πὺν ἱεροποιοῦν, ὁμορφαίνουν καὶ ἀγιάζουν τὸν ἄνθρωπο».

Στὴν συνέχεια, ὁ χοροστατήσας Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος κ. Τιμόθεος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς κατὰ Σέρρας Ἐκκλησίας γιὰ τὴν εὐγενεστάτη καὶ φιλάδελφη, ὡς ἐτόνισε, πρόσκληση στὴν ἐφετεινή πανήγυρη τῶν Ἀγ. Θεοδώρων, ἐκήρυξε τὸν θεῖο λόγο, ἀναφερόμενος μὲ γλαφυρότητα καὶ θεολογικὴ ἐνάργεια στὸ ἐορταζόμενο γεγονός τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος τοῦ Ἀγ. Θεοδώρου τοῦ Τήρωνος καὶ στὴν ζεῖδωρη χάρη τῶν ἁγίων, καθὼς καὶ στὴν δύναμη τῆς πίστεως, προτρέποντας τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ χάνουν τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν αἰσιοδοξία τους, ἔχοντες βαθιὰ πίστη στὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ Χριστό.

«Οἱ μνήμες τῶν ἁγίων τῆς πίστεώς

μας, ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, ὀδηγοῦν ὅλους μας σὲ πνευματικὸ ἀναβαπτισμό, ἐπικαιροποιοῦν καὶ παροντοποιοῦν, μὲ ἕναν τρόπο μοναδικὸ καὶ συγκλονιστικὸ τὸ μυστήριο τῆς πίστεώς μας στὸν Χριστό. Μᾶς στερεώνουν στὴν πίστη μας στὸν Θεὸ καὶ μᾶς βεβαιώνουν ὅτι Ἐκεῖνος εἶναι παρὼν στὴν ζωὴ μας, εὐεργετικὰ καὶ προστατευτικὰ.

Ὁ Κύριός μας διὰ τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας Του, πὺν εἶναι ἡ ταμιοῦχος τῆς χάριτος, στῦλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας καὶ διὰ τῶν ἁγίων Της, πὺν εἶναι βλαστήματα Της, ἐργάζεται τὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Τὸ μυστήριο αὐτὸ κρύπτει μίᾳ ἀκαταγώνιστη δύναμη, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐμπνεύσθηκαν, ὀπλίσθηκαν καὶ θωρακίσθηκαν οἱ ἅγιοι Μάρτυρες, ὡς οἱ τιμώμενοι Ἀγ. Θεόδωροι, οἱ ὅποιοι ἐθυσιάσαν καὶ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθείας».

Ὁ Σεβ. κ. Τιμόθεος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν φιλόστοργη παρουσία τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου στὴν ζωὴ τῶν πιστῶν κάτω ἀπὸ τὴν Ὅποια διατελεῖ διαχρονικῶς καὶ θωρακίζεται πνευματικῶς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

«Στὴν ὑπερευλογημένη Μητέρα τοῦ Θεοῦ μας, τὴν χαρὰ τῶν Ἀγγέλων καὶ σκέπη τῶν ἀνθρώπων, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, μὲ εὐλάβεια, σεβασμὸ, τιμὴ καὶ ἀγάπη, ἀναπέμπουμε ἀπόψε ἱκετήριες ὠδὲς καὶ δεήσεις. Ἀπὸ Ἐκεῖνη, πὺν εἶναι τὸ ἀσφαλέστατο καταφύγιο τῶν ἀπελπισμένων, ἡ κραταιὰ προστασία καὶ τὸ καύχημα τῶν πιστῶν, ἡ ἀνεξάντλητη βοήθεια τῶν ἀβοήθητων, ἡ σκέπη τοῦ

κόσμου καὶ τὸ ἀπροσμάχητο τεῖχος, ἐκζητοῦμε, μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας, νὰ πρεσβεύει συνεχῶς πρὸς τὸν Υἱὸ Τῆς, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, τὸν Κύριο καὶ Θεὸ μας Ἰησοῦ Χριστό, νὰ ἀγιάζει, νὰ περιφρουρεῖ καὶ νὰ προστατεύει τὴν κληρονομία Τῆς. Ἀμήν!».

«Ὁ χρυσορρήμων Ἰωάννης πρότυπο ἀληθοῦς ποιμένος, διδασκάλου, ὁμολογητοῦ»

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, ποιμαντικῶς ἀποβλέπουσα στὸν ἀγιασμό, τὴν πνευματικὴ στερέωση καὶ ἐνίσχυση τῶν πιστῶν καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ψυχοσωτήριό αὐτὴν περίοδο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μὲ τιμὴ, εὐλαβικὸ σεβασμὸ, ἀλλὰ καὶ βαθιὰ κατάνυξη, ὑποδέχθηκε τὴν ἀκεραία καὶ ἀφθορο ἀριστερὰ χεῖρα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀπὸ

τὴν παλαίφατο ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Πάντων Βαρολαῦ Μετεώρων, στὴν ἀνδρῶα ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Παρασκευῆς Σερρών, τὴν Τετάρτη 25 Φεβρουαρίου, στίς 5:30 τὸ ἀπόγευμα.

Ἡ ὑποδοχὴ τοῦ θαυματοβρύτου λειψάνου, πραγματοποιήθηκε μέσα σὲ κλίμα βαθιάς συγκινήσεως καὶ πνευματικῆς ἀνατάσεως, ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο, μὲ τὴν παρουσία τῆς ἱερᾶς Ἀδελφότητος τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς, τοῦ εὐαγοῦς Κλήρου, τοῦ Ἀντιπεριφερειάρχου Σερρών κ. Παναγιώτου Σπυροπούλου, καθὼς καὶ πλήθος εὐσεβῶν χριστιανῶν, ποὺ προσήλθαν γιὰ νὰ προσκυνήσουν καὶ νὰ λάβουν τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ μεγάλου Ἱεράρχου τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀκολουθῶς, τελέσθηκε ἐπίσημος Δοξολογία, ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, στὸ τέλος τῆς ὁποίας, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε, διὰ θερμῶν

λόγων, τόσο τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σταγῶν καὶ Μετεώρων κ. Θεόκλητο καὶ τὸν σεπτὸ Καθηγούμενο τῆς Μονῆς Αγ. Πάντων Βαρλαάμ, πανοσιολ. Αρχιμανδρίτη π. Βενέδικτο, ὅσο καὶ τοὺς κομισαντες τὸ ἱερό λείψανο, π. Βαρλαάμ καὶ π. Σάββα, ὁμίλησε πρὸς τὸ πολυπληθές ἐκκλησίασμα, τονίζοντας μεταξύ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Εὐρισκόμενοι ἤδη, μὲ τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Θεοῦ, στὸ μέγα πέλαγος τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τέσσαρακοστής, στὸν καιρὸ τῶν πνευματικῶν ἀγωνισμάτων, ἡ ἁγία Μητέρα μας Ἐκκλησία ἐντατικοποιεῖ τὴν προσφορά Της γιὰ τὴν πνευματικὴ μας θωράκιση καὶ ἐνδυνάμωση, ὥστε ὁ ἀγῶνας αὐτὸς νὰ εἶναι καρποφόρος καὶ σωτήριος. Αὐτὸς ὁ ἱερός σκοπὸς ἐπιτυγχάνεται μὲ ὅλα τὰ σωτήρια μέσα καὶ τὶς ἱερὲς πνευματικὲς παραδόσεις, πὺν διαθέτει ἡ Ἐκκλησία μας αἰῶνες τώρα καὶ πὺν προσφέρονται στὴν καλὴ διάθεση καὶ ἐλεύθερη βούληση τοῦ κάθε ἀνθρώπου.

Συμπαράστατες ἐνθερμοὶ στὸν εὐλογημένο αὐτὸν ἀγῶνα μας εἶναι οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας. Οἱ ἅγιοι, παλαιότεροι καὶ νεότεροι, καρποὶ εὐλογημένοι τοῦ θεοφύτευτου δένδρου τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ φιλόθεοι ἀγωνιστὲς καὶ φιλόανθρωποι προστάτες τοῦ κόσμου, μᾶς ἐνισχύουν, μᾶς διδάσκουν ἐμπειρικῶς, μᾶς ἐμπνέουν δημιουργικῶς καὶ μᾶς σκεπάζουν φιλοστόργως μὲ τὶς θεοπειθεῖς καὶ ἐνδύναμες προσευχὲς τοὺς πρὸς τὸν Θεό. Τὰ δὲ ἱερά τοὺς λείψανα, στὰ ὁποῖα ἐπαναπαύεται ἡ παντοδύναμη καὶ πανσθενὴς χάρις τοῦ Θεοῦ ἀποτελοῦν

ἀστείρευτους ποταμοὺς θαυμάτων καὶ ἱαμάτων γιὰ ὅλους ἐκείνους, πὺν τὰ ἀσπάζονται μὲ αὐθεντικὴ εὐλάβεια καὶ ὑγιὴ πίστη, ζητώντας μὲ θερμὴ καρδιάς τὴν πρὸς τὸν ἅγιο Θεὸ μεσιτεία τοὺς.

Μέσα, λοιπόν, σὲ αὐτὸ τὸ πνευματικὸ πλαίσιο καὶ πρὸς πνευματικὴ ἐνίσχυση τοῦ πληρώματος τῆς τοπικῆς μας Ἐκκλησίας, μὲ αἰσθήματα βαθυτάτης συγκινήσεως, ἀλλὰ καὶ δοξολογίας πρὸς τὸ ὑπερῦμνητο Ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑποδεχθήκαμε τὸ χαριτόβρυτο ἱερό λείψανο τοῦ Αγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τὸ ὁποῖο ἦλθε, ὡς μία εὐλογία ἐξαιρετικὴ, ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Σταγῶν καὶ Μετεώρων, μὲ τὴν φιλάδελφη εὐχή τοῦ ἐπιχωρίου Σεβ. Μητροπολίτου κ. Θεοκλήτου, πρὸς ἁγιασμὸ καὶ ἐνίσχυση τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ δισχιλιόχρονη παράδοση τῆς ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, διδάσκει τὴν βαθιὰ τιμὴ, τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν ἐνθερμὴ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἁγίους μας, πὺν ὡς ζωντανὲς καὶ ἀκέραιες εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, κατὰ χάριν Χριστοῦ, βᾶδισαν μὲ πιστότητα καὶ ἀφοσίωση ἕως θανάτου στὰ χνάρια τοῦ Κυρίου μας καὶ δοξάσθηκαν ἀπὸ Αὐτὸν καὶ ὅσο ζοῦσαν καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸ τοὺς ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ, μὲ πλῆθος σημείων καὶ θαυμάτων.

Ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία φροντίζει μὲ πολὺ στοργὴ καὶ ἀγάπη γιὰ τὴν πνευματικὴ τροφοδοσία καὶ ἐνίσχυση ὅλων μας, ὥστε μὲ τὴν χάρι του Θεοῦ καὶ τὴν σκέπη τῶν ἁγίων μας νὰ μπορούμε νὰ ὠριμάζουμε πνευματικῶς, "ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ". Στὸν

καθένα ἀπὸ ἐμᾶς ἐπαφίεται πλέον, ἐὰν καὶ πὼς θὰ ἀξιοποιήσουμε αὐτὴν τὴν δυνατότητα, πὸ μᾶς χαρίζεται ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Δοξάζουμε τὸ ὑπερύμνητο Ὄνομα τοῦ ἀγίου Θεοῦ, μὲ εὐγνώμονα διάθεση καὶ βαθιὰ εὐλάβεια, τιμοῦμε καὶ σεβόμεθα ὑπερβαλλόντως τοὺς ἀγίους μας, ὡς φανερώσεις τοῦ Ἰδίου τοῦ Κυρίου μας, ὡς πολυτίμητα δῶρα τοῦ Του, ὡς διδασκάλους τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς θεογνωσίας, ὡς ἀπλανεῖς ὁδηγοὺς στὴν χριστοζωή, ὡς φιλοστόργους εὐεργέτας καὶ φύλακας τῆς ζωῆς μας, ὡς ὁμολογητὰς τῆς σωζούσης πίστεως, ὡς ὑφηγητὰς τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς, ὡς νοητὸν νέφος προστασίας καὶ ἀσφαλείας καὶ εὐχαριστοῦμέ, ἀπὸ μέσης καρδίας, τὸν πολὺ ἀγαπητὸ μας ἀδελφὸ, Μητροπολίτη Θεόκλητο, στὸν ὁποῖο ἐγκαρδίως εὐχόμεθα καὶ γιὰ τὰ σεπτὰ ὀνομαστήριά του, ἔτη πολλά, σωτήρια, ἀγλαόκαρπα καὶ ἀπὸ Θεοῦ δαψιλῶς εὐλογημένα

στὴν Ἀρχιερατικὴ του διακονία στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου.

Ἄς προσέλθουμε λοιπὸν, στὴν ἀρχὴ τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐκκλησιαστικῆς περιόδου, μὲ ταπεινὸ φρόνημα καὶ πίστη θερμὴ, ὥστε νὰ λάβουμε τὴν εὐλογία τοῦ μεγάλου διδασκάλου τῆς μετανοίας, τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, γιὰ νὰ διαπλεύσουμε μὲ ἀσφάλεια τὸ ψυχοφελὲς πέλαγος τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς "πρὸς καθαρισμόν ψυχῶν καὶ σωμάτων, πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν, πρὸς ἐλπίδα ἀναστάσεως"».

Ἀμέσως μετὰ, ἀντιφώνησε ὁ ἱερομόναχος π. Βαρλαάμ μὲ ὠραῖο, γλαφυρὸ καὶ πνευματικὸ λόγο. Στὴν συνέχεια, μετὰ τὴν πάνδημη Δοξολογία, ἐπὶ τῇ ὑποδοχῇ τοῦ ἱεροῦ λειψάνου, τελέσθηκαν, μὲ τὴν πολυπληθῆ παρουσία εὐλαβῶν χριστιανῶν, οἱ ἀκολουθίες τοῦ ἱεροῦ Εὐχελαίου καὶ τῶν Προηγιασμένων Τίμ. Δώρων, ἱερουργήσαντος τοῦ

Σεβ. Ποιμενάρχου τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγου.

«Ἄγια καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή: Καιρὸς συγχωρήσεως καὶ νηστείας, ὑψοποιοῦ ταπεινώσεως, ἁγιασμοῦ»

Τὴν Κυριακὴ τῆς «Τυρινῆς», 22 Φεβρουαρίου, στὶς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, τελέσθηκε, μὲ Ἀρχιερατικὴ χοροστασία καὶ ἐποικοδομητικὴ ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγου, στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, ὁ Ἀ' Κατανυκτικὸς Ἑσπερινὸς τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, μὲ τοὺς ὠραιό-

τατους ὕμνους περὶ νηστείας, μετανοίας, ταπεινοφροσύνης καὶ συγχωρητικότητος, ποὺ καλλιεργοῦν στὴν ψυχὴ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα καὶ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Νυμφίον Χριστό.

Νωρὶς τὸ ἀπόγευμα, εἶχαν τοποθετηθεῖ στὸ κέντρο τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, ἡ θαυματουργὸς βυζαντινὴ εἰκόνα τοῦ Κυρίου Παντοκράτορος, προερχομένη ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν Στεφανινῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῶν Σερρών καὶ χαριτόβρυτα ἀποτμήματα ἱερῶν λειψάνων, πρὸς προσκύνηση καὶ πνευματικὴ ἐνίσχυση τοῦ μεγάλου πλήθους πιστῶν, ποὺ εἶχε κυριολεκτικῶς κατακλύσει τὸν Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῶν Σερρών.

Στὸ τέλος, ἀναπέμφθηκε ἀπὸ τὸν Σεβασμιώτατο, ἡ συγχωρητικὴ εὐχή καὶ πραγματοποιήθηκε, κατὰ τὸ ἱερὸ ἔθος, ὁ ἀσπασμὸς τῆς συγχωρήσεως, πρὶν τὴν εἴσοδο στὴν ἀγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή.

Λαμπρὸς ἑορτασμὸς τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Νιγρίτης καὶ Σύναξη κληρικῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν

Μὲ δοξολογικὴ διάθεση προσευχῆς πρὸς τὸν Τρισάγιο Θεό, γιὰ τὸ μεγάλο ἀγαθὸ τῆς ἐλευθερίας, πολύτιμο δῶρο τῆς φιλοστόργου προνοίας Του, ἀλλὰ καὶ μὲ αἰσθήματα ὀφειλομένης τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἐνδόξους πατέρες τῆς, γιὰ τὴν μέχρι αἵματος θυσία τους, ἡ ἥρωικὴ πόλις τῆς Νιγρίτης, ἑόρτασε καὶ ἐφέτος τὴν 113ῃ ἐπέτειο,

ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεώς της, ἀπὸ τῶν βουλγαρικῶν στρατευμάτων κατοχῆς (1913).

Τὸ Σάββατο 21 Φεβρουαρίου, στὸν ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Γεωργίου Νιγρίτης, πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς πανηγυρικῆς θ. Λειτουργίας, τελέσθηκε ἐπιμνημόσυνος δέηση ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μεγάλου ὀπλαρχηγοῦ τοῦ Μακεδονικοῦ Ἀγῶνος, Γεωργίου Γιαγκλή (1869 – 1946), καθὼς καὶ ὅλων τῶν ἥρωικῶν μορφῶν, ποὺ ἀγωνίσθηκαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τόπου καὶ θυσιάσθηκαν ὑπὲρ Πίστεως καὶ Πατρίδος. Ὁ ἥρωικὸς αὐτὸς Ἕλληνας Μακεδονομάχος, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη εἰρηνικῶς, ἀσκούμενος ἐν Ἀγ. Ὁρειᾷ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ἐπίγειας ζωῆς τοῦ μὲ τὸ μοναχικὸ ὄνομα Γαβριήλ, εἰσήλθε ὡς ἐλευθερωτὴς στὴν πόλη τῆς Νιγρίτης, τὴν 24ῃ Ὀκτωβρίου 1912, κατόπιν νικηφόρου μάχης, ποὺ ἔδωσε γενναίως

μαζί με ἄλλους Νιγηρινοὺς ἄνδρες, ἐναντίον ἐνόπλου τουρκικοῦ σώματος, ἐνῶ τὴν 20η Φεβρουαρίου 1913, σὲ σφοδρὴ σύγκρουση στὴν θέση «ΠΛΑΤΑΝΟΥΔΙΑ» στὴν Τερπνὴ Βισαλτίας, κατόρθωσε νὰ κατανικήσει τὶς δυνάμεις τῶν Βουλγάρων ἐπιδρομέων, με ἀποτέλεσμα τὴν ἀτακτὴ ὑποχώρηση τῶν κατόχικῶν τῶν στρατευμάτων.

Στὴν ἐπίσημη Δοξολογία, ποὺ τελέσθηκε στὶς 11:00 τὸ πρωί, στὸν ὡς εἴρηται ἱερό Ναό τῆς Νιγηρίτης, χοροσταστήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγηρίτης κ. Θεολόγου, παρόντες μεταξύ ἄλλων ἦταν καὶ ὁ Ὑφυπουργὸς Ἐσωτερικῶν σὲ θέματα Μακεδονίας – Θράκης κ. Κων/νὸς Γκιουλέκας, ὡς ἐκπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, οἱ Βουλευτὲς Ν. Σερρών κ. κ. Αναστάσιος Χατζηβασιλείου, Φωτεινὴ Αραμπατζῆ καὶ Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ Ἀντιπεριφερειάρχης Σερρών κ. Παναγιώτης Σπυρόπουλος, οἱ Δήμαρχοι Ἡρακλείας κ. Κλεάνθης Κοτσακιάχιδης, Ν. Ζίχνης κ. Παντελεῆμων Μπόζης, Ἐμμ. Παπᾶ κ. Δημήτριος Νότας καὶ Βισαλτίας κ. Εὐανθία Πλιάκου, Δημοτικοὶ καὶ Περιφερειακοὶ Σύμβουλοι, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, ἡ Ἀστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρών κ. Εὐαγγελία Δούμα, ὁ Διοικητὴς τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών κ. Πρόδρομος Καλαϊτζίδης, καθὼς καὶ ἀντιπροσωπεῖες σχολικῶν τμημάτων με τὶς γαλανόλευκες σημαῖες καὶ Πολιτιστικοὶ Σύλλογοι με τὶς παραδοσιακὲς φορεσιὲς καὶ τὰ λάβαρα τους.

Τὸν πανηγυρικὸ τῆς ἡμέρας λόγο,

ἐξεφώνησε ἡ ἐκπαιδευτικὸς κ. Σουλτάνα Αρβανιτάκη, Διευθύντρια τοῦ 2ου Δημοτικοῦ Σχολείου Νιγηρίτης.

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβασμιώτατος, μαζί με τὸν ἱερό Κλῆρο, τοὺς Ἀρχόντες καὶ τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, μετέβησαν ἐν πομπῇ, στὸν ἄντρο τῆς κεντρικῆς πλατείας τῆς Νιγηρίτης. Ἐκεῖ, ἐψάλη ἐπιμνημόσυνος δέηση, κατετέθησαν στέφανοι, τηρήθηκε ἐνὸς λεπτοῦ σιγῆς τὴν μνήμη ὄλων ὄσων θυσιάσθηκαν γιὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς Βισαλτίας, ἐψάλη ὁ Ἐθνικὸς μας Ὑμνος καὶ πραγματοποιήθηκε ἡ καθιερωμένη παρέλαση τῶν μαθητικῶν, στρατιωτικῶν καὶ πολιτιστικῶν τμημάτων.

Ἀκολούθως, στὶς 12:30 τὸ μεσημέρι, στὸ προσφάτως ἐγκαινισθὲν (2-11-2025), πολυδύναμο πνευματικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἐκκλησιαστικὸ Κέντρο «ΕΣΤΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ» τῆς πόλεως τῆς Νιγηρίτης, ἔλαβε χώρα ἡ Γενικὴ Σύναξη τῶν ἐφημεριῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγηρίτης, ἐν ᾧ ψει καὶ τῆς εἰσόδου στὸ φιλάνθρωπο στάδιο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

Μετὰ τὴν ἐναρκτήριο προσευχὴ, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε διεξοδικὰ στὴν ἐπιθύραιο εὐρισκομένη ψυχοφελὴ περίοδο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καθὼς καὶ σὲ διάφορα ὑπηρεσιακὰ θέματα, ποὺ ἀπασχολοῦν τοὺς κληρικούς, σὲ σύγχρονα προβλήματα καὶ προκλήσεις, ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ Ἐκκλησία μας, δίδοντας τὶς ἀπαραίτητες κατευθύνσεις καὶ διευκρινήσεις, εὐχήθηκε δὲ πατρικῶς κάθε ἀπὸ Θεοῦ εὐλογία καὶ ἐνίσχυση στὸ προκείμενο

Ἐκκλησιαστικὲς Ἐιδήσεις καὶ Χρονικά

πνευματικό, ἀγιαστικό καὶ ἱεραποστολικὸ ἔργο τους, κατὰ τὴν κατανυκτικὴ περίοδο τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς.

«Τὸ πνευματικό μας ἔργο κατ' αὐτὴν τὴν ἀγία καὶ κατανυκτικὴ περίοδο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας ἔτους, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ἔχει συγκεκριμένο πνευματικὸ στόχο, τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν χώρα τῆς ἀπαράκλητης πνευματικῆς φτώχειας καὶ σκλαβιάς καὶ τὴν διὰ τῆς μετανοίας ἐπιστροφή μας στὸν Οἶκο τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς μας.

Ὁ πνευματικὸς ἀγὼνας τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς μᾶς ὀδηγεῖ μὲ ἀσφάλεια, διὰ τοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου μας, στὸ ὀλόφωτο κατώφλι τῆς Ἀναστάσεώς Του, πὺ σηματοδοτεῖ τὴν νίκη κατὰ τοῦ θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς καὶ τὸ σωτήριο πέρασμά μας στὴν πληρότητα τῆς ζωῆς».

Ἐθιμοτυπικὴ ἐπίσκεψη τῆς νέας Ἀστυνομικῆς Διευθύντριας στὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών

Τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο, ἐπισκέφθηκε, τὴν Πέμπτη 12 Φεβρουαρίου, στὶς 12:00 τὸ μεσημέρι, στὸ Ἐπισκοπεῖο Σερρών, ἡ νέα Ἀστυνομικὴ Διευθύντρια Σερρών κ. Εὐαγγελίτσα Δούμα, στὸ πλαίσιο τῶν ἐθιμοτυπικῶν ἐπισκέψεων, πὺ πραγματοποιεῖ, ἐπὶ τῆ ἀναλήψει τῶν νέων τῆς καθηκόντων, μετὰ καὶ ἀπὸ τὴν πρόσφατη προαγωγή στὸν βαθμὸ τοῦ Ὑποστρατήγου τοῦ ἀπερχομένου Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Σερρών κ. Εὐαγγέλου Τσιώτα.

Ἡ κ. Δούμα εὐχαρίστησε τὸν Σεβ. Ποιμενάρχη τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών γιὰ τὴν ἐγκάρδια ὑποδοχή, καθὼς καὶ γιὰ τὶς πολύτιμες σκέψεις του καὶ τὸν γόνιμο διάλογο. Ἐξέφρασε δὲ τὸν σε-

βασμό της πρὸς τὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὴν βαθιὰ ἐκτίμησή της γιὰ τὸ ἐπιτελούμενο ποιμαντικὸ, φιλανθρωπικὸ καὶ ἐν γένει πνευματικὸ ἔργο της.

Ὁ Σεβασμιώτατος, συνεχάρη ἐγκαρδίως τὴν νέα Διευθύντρια τῆς Αστυνομίας Σερρών, γιὰ τὰ νέα καθήκοντά της, εὐχόμενος τὴν ἐνίσχυση καὶ εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοῦ στὸ ὑψηλὸ καὶ εὐθυνοφόρο ἔργο της.

Τέλος, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος, προσέφερε στὴν κ. Δούμα, σὲ ἀνάμνηση τῆς συναντήσεως, ἀκριβὲς ἀντίγραφο τῆς Παναγίας «ΠΟΝΟΛΥΤΡΙΑΣ», τῆς ὁποίας τὸ χαριτόβρυτο καὶ θαυματουργό, ἀνάγλυφο εἰκόνισμα (11ος μ.Χ. αἰών) φυλάσσεται στὸν ἱερό Καθεδρικό καὶ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἁγ. Θεοδώρων Σερρών.

Εὐλόγησις τῆς ἁγιοβασιλειόπιτας στὸ ΔΙ.ΠΑ.Ε. Σερρῶν

Μὲ τὴν παρουσία τοῦ Πρυτάνεως κ. Σταματίου Ἀγγελοπούλου, τῶν Ἀντιπρυτάνεων, μελῶν τοῦ Συμβουλίου Διοικήσεως, τοῦ Ἐκτελεστικοῦ Διευθυντοῦ, διοικητικῶν στελεχῶν καὶ λοιπῶν μελῶν τοῦ Διεθνoῦς Πανεπιστημίου τῆς Ἑλλάδος, τοῦ Βουλευτοῦ Ν. Σερρῶν κ. Θεοφίλου Λεονταρίδη, τῆς Δημάρχου Σερραίων κ. Βαρβάρας Μητλιάγκα, ἐκπροσώπων τῶν στρατιωτικῶν, αστυνομικῶν καὶ λοιπῶν ἀρχῶν τοῦ τόπου, πραγματοποιήθηκε, τὴν Πέμπτη 5 Φεβρουαρίου, στὶς 12:00 τὸ μεσημέρι, στὴν ἐπίσημη αἴθουσα δεξιῶσεων τοῦ ὡς εἴρηται πανεπιστημιακοῦ Ἰδρύματος τῶν Σερρῶν, ἡ εὐλόγησις τῆς πατροπαράδοτης ἁγιοβασιλειόπιτας, ἀπὸ τὸν Σέβ. Μητροπολίτη Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο.

Στὸν σύντομο καὶ ἐγκάρδιό χαιρε-

τισμό του, ὁ Σεβασμιώτατος, ἀφοῦ εὐχαρίστησε γιὰ τὴν εὐγενεστάτη πρόσκληση τοῦ κ. Πρωτάνεως, εὐχήθηκε πατρικῶς, τὴν ἐξ ὕψους εὐλογία, δύναμη καὶ φωτισμὸ στὴν ἀκαδημαϊκὴ κοινότητα, ὑγεία καὶ πρόοδο στοὺς φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες τοῦ ΔΙ.ΠΑ.Ε. Σερρών, τὸ ὁποῖο, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐτόνισε, κατέχει σπουδαία θέση ἀνάμεσα στὰ Πανεπιστήμια τῆς Πατρίδος μας.

«Τὸ Διεθνὲς Πανεπιστήμιο τῆς Ἑλλάδος στὶς Σέρρες, ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, καλεῖται, ἐκτὸς τοῦ καθαρῶς ἐκπαιδευτικοῦ τοῦ ἔργου, νὰ λειτουργήσει ἀκόμη περισσότερο καὶ ὡς ἓνας ἰδιαίτερος χρήσιμος καὶ ἀποδοτικὸς μοχλὸς ἀνάπτυξης τῆς πρωτεύουσας πόλεως τοῦ Νομοῦ Σερρών, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐρύτερης περιοχῆς.

Ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι κοντὰ σας μὲ ἀγάπη καὶ διάκριση, μὲ τὴν προσευχὴ Τῆς, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν βαθιὰ Τῆς ἐκτίμηση γιὰ τὸ οὐσιαστικὸ ἔργο, πὺν ἐπιτελεῖται στὸ σπουδαῖο αὐτὸ πανεπιστημιακὸ Ἰδρυμα τῆς πόλεως τῶν Σερρών, ὅπου σπουδάζουν πάνω ἀπὸ 6.500 φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες ἀπὸ ὀλόκληρη τὴν Ἑλλάδα».

Ἀκολούθησε δεξίωση καὶ συνομιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου μὲ τοὺς πανεπιστημιακοὺς καθηγητὲς τῆς πόλεως τῶν Σερρών σὲ ἐγκάρδιο καὶ ζεστὸ κλίμα.

«Βαθὺς ὁ παραπικρασμὸς μας γιὰ τὴν ἀκατανόητη καὶ ἄδικη ἐπίθεση ἀπὸ ὁμόδοξα χεῖλη κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου!»

Στὸν ἐορτάζοντα ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρών, ἱερούργησε τὴν Δευτέρα 2 Φεβρουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐορτῆς τῆς ἁγίας Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς συνάξεως τῆς χαριτοβρύτου εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς «Ἱεροσολυμιτίσσης».

Ὁ Σεβασμιώτατος, στὴν σύντομη ἀλλὰ μεστή νοημάτων ὁμιλία του, εὐχήθηκε ἔτη πολλά, εὐλογημένα καὶ παναγιοσκεπάστα στὶς χριστιανὲς μητέρες, ἐπικαλούμενος σ' αὐτὲς τὴν κραταιὰ προστασία καὶ σκέπη τῆς μεγάλης Μητέρας ὅλου τοῦ κόσμου, ὑπεραγίας Θεοτόκου, σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἐξῆς:

«Στὸ πρόσωπο τῆς Μάνας-Παναγίας, σήμερα, ἐορτάζουν κατὰ τὴν Ὁρθόδοξον παράδοσιν, οἱ μάνες ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες φέρουν μέσα τους τὴν ἴδια τὴν ζωὴ καὶ κρατοῦν στὴν ἀγκάλη τους τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, οἱ μητέρες ὄλων μας, εἴτε αὐτὲς εὐρίσκονται κοντὰ μας καὶ μᾶς ἐνισχύουν μὲ τὴν στοργὴ καὶ τὴν θαλπωρὴ τους, εἴτε εὐρίσκονται πλησίον τῆς μεγάλης Μητέρας ὅλου τοῦ κόσμου, τῆς Παναγίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μᾶς σκεπάζουν μὲ τίς προσευχὲς καὶ τὴν

ἀγάπη τους, καθὼς ἡ πιὸ φωτεινὴ καὶ ἡ πιὸ ἀγνὴ ἀγάπη, αὐτὴ τῆς μητέρας εἶναι ἰσχυροτέρα καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου.

Μπροστὰ σ' αὐτὲς τὶς μάνες, τὶς "μικρὲς Παναγίες" τῆς ζωῆς μας, ὑποκλινόμεθα, σήμερα, μὲ βαθύτατο σεβασμὸ καὶ ἀσπαζόμεθα μὲ εὐγνώμοσύνη τὸ χέρι τους! Χρόνια πολλὰ κι εὐλογημένα στὶς μάνες ὅλου τοῦ κόσμου! Ἰδιαίτερος στὶς πονεμένες μάνες τῆς Ἑλλάδος, στὶς βασανισμένες μάνες, τῶν ὁποίων τὶς καρδιὲς διαπερνᾷ ἡ δορμεῖα ρομφαία τοῦ πόνου γιὰ τὰ παιδιὰ τους.

Ἐορτάζει ὁμως καὶ ἡ πνευματικὴ Μητέρα μας Ἐκκλησία, ἡ Ὅποια μᾶς κρατᾷ μὲ ἀγάπη μέσα στὴν στρογγυλὴ ἀγκάλη Της, μᾶς ἀναγεννᾷ στὴν αἰώνια ζωὴ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, μᾶς τρέφει πνευματικῶς διὰ τῶν θείων μυστηρίων Της, μᾶς ὑπομένει μακρόθυμα παρὰ τὴν ἀνθρώπινη ἀτέλειά μας, μᾶς παρηγορεῖ, μᾶς ἐνισχύει, μᾶς συγχωρεῖ, μᾶς περιμένει πάντοτε, μᾶς ἐμπνέει, μᾶς διδάσκει, μᾶς καταλαβαίνει, μᾶς θεραπεύει, μᾶς χειραγωγεῖ στὴν ἀλήθεια, σκουπίζει τὰ δάκρυά μας καὶ ἐπουλώνει τὶς πληγὲς μας».

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε στὴν σκληρότατη καὶ ἀδίκη λεκτικὴ ἐπίθεση ἀπὸ κρατικὰ κέντρα μεγάλης ὁμόδοξης χώρας κατὰ τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τροφοῦ καὶ μητρὸς πολλῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀνά τὴν οἰκουμένη καὶ τοῦ σεπτοῦ Προκαθημένου αὐτῆς, Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου.

Κίνηση ἀκατανόητη, ἀδίκη, ἀχρείαστη καὶ ζημιογόνος, πὺν ἀποτελεῖ ἀφορμὴ πικρίας καὶ βαθυτάτου προβληματισμοῦ γιὰ ὀλόκληρη τὴν χριστιανοσύνη, τὴν Ἐκκλησία μας, ἀλλὰ καὶ τὴν παγκόσμια Ὁρθόδοξη κοινότητα, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐσημείωσε ὁ Σεβασμιώτατος, τονίζοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Κινήσεις ὅπως ἡ συγκεκριμένη εἶναι πολλαπλῶς ἐπιζήμιες καθὼς δημιουργοῦν ἐπικίνδυνα ρήγματα στὴν ἐνότητα τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν λαῶν τους, ἀποσταθεροποίηση καὶ ἔνταση, συνθηκὲς διχασμοῦ, ἐργαλειοποίησης τῆς Ἐκκλησίας, ἀπαράδεκτης πρακτικῆς ἀπ' ὅπου κι ἂν προέρχεται.

Ἡ Ἐκκλησία μας, ἡ σώτεια τοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων ἔχει πικρὰν πείραν, μέχρι καὶ προσφάτως, ἀκαίρων καὶ θλιβερῶν παρεμβάσεων καὶ ἐπεμβά-

σεων κρατικῶν ἐξουσιῶν στό ἐσωτερικά Της, πού Τήν ἐπύκρναν, τραυμάτισαν τήν ἀξιοπιστία τοῦ ἠθους καί τῆς μαρτυρίας Τῆς ἀνά τόν κόσμο. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει χρέος νά μὴν ἐπιτρέψει νά ἐργαλειοποιηθεῖ ἀπό κανέναν! Στις ἀδίκες ἐπιθέσεις ἡ Ἐκκλησία ἀπάντᾳ πάντοτε μέ τήν προσευχή Της, τήν μακροθυμία καί τήν ἀγάπη Της.

Στήν ἀγία Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία μας, στήν οἰκουμενικότητά Της, εἴμεθα μία οἰκογένεια πίστεως, ἀγάπης καί ἀδελφοσύνης. Αὐτή τήν ποιότητα ἠθους καί μαρτυρίας πρέπει νά διαφυλάξουμε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ!».

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς πανηγυρικῆς θ. Ἱερουργίας τελέσθηκε Ἀρχιερατικό μνημόσυνο ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καί αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν πασῶν τῶν ἀειμνήστων Ὁρθοδόξων χριστιανῶν μητέρων.

Ἀκολούθως, στίς 11:30 τὸ πρωί, ὁ Σεβασμιώτατος δέχθηκε στό γραφεῖο του στό Ἐπισκοπεῖο Σερρών τοὺς ἄρτι ἐγκαταστάθέντες νέους Διοικητὲς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππο Γιαλαμά καί τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών κ. Πρόδρομο Καλαϊτζίδη, στοὺς ὁποίους εὐχήθηκε πατρικῶς τὴν ἐξ ὕψους ἐνίσχυση καί εὐλογία τοῦ ἀγίου Θεοῦ στήν ἀνάληψη τῶν νέων ὑψηλῶν καθηκόντων τους.

«Ἀγαπῶ, ἄρα ὑπάρχω!»

Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Σερρῶν καί Νιγρίτης, μὲ ἀφορμὴ τὴν μεγάλη Δεσποτοθεομητορικὴ ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ ἐπίκεντρο τὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ Ναὸ Παμμ. Ταξιαρχῶν Σερρῶν, ὅπου φυλάσσεται τὸ περίπυστο εἰκόνισμα τῆς Παναγίας «Ἱεροσολυμιτίσσης», ἀκριβὲς ἐκτύπωμα τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνος τῆς Θεοτόκου στό πάνσεπτο θεομητορικὸ μνημα στήν Γεθσημανή, ἐτίμησε καί ἐφέτος ἱεροπρεπῶς καί ἀξιοχρέως τὸ σεβάσμιο πρόσωπο τῆς μητέρας.

Συγκεκριμένως, τὴν Κυριακὴ 1 Φεβρουαρίου, στίς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, στὸν ὡς εἴρηται ἐορτάζοντα Μητροπολιτικὸ Ναὸ τελέσθηκε ὁ μέγας πανηγυρικὸς Ἑσπερινός, χοροστατήσαντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σερρῶν καί Νιγρίτης κ. Θεολόγου. Παρόντες ἦταν ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρῶν κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, ὁ Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, καθὼς καί μέγα πλῆθος φιλοπάρθενων χριστιανῶν.

Μετὰ τὴν εὐλόγηση τῆς ἐορτίας ἀρτοκλασίας, ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρῶν «ΠΑΝΑΓΙΑ Ἡ ΠΙΟΝΟΛΥΤΡΙΑ», αἰδεσιμολ. Πρωτοπρεσβύτερος π. Χριστόδουλος Καμπεριδῆς ἀναφέρθηκε μὲ ἀναλυτικὰ στοιχεῖα καί τεκμηριωμένο λόγο στό φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πού

πραγματοποιεῖται στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ πρὸς ἀνακούφισή τῶν ἐμπεριστάτων ἀδελφῶν μας. Ομίλησε γιὰ τὶς δράσεις φιλανθρωπικοῦ χαρακτήρος τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, πού συνολικῶς ἀγγίζουν τὶς 783.000,00€ γιὰ τὸ ἔτος 2025, ὅσο καὶ γιὰ τὴν κατὰ πάντα ἐπιτυχῆ καὶ ἀυξητικῆ, σὲ ἀποτελεσμα, ἔκβαση τοῦ διενεργηθέντος «Ἐράνου Ἀγάπης».

«Καὶ τὸν παρελθόντα χρόνο, εἶπε ὁ π. Χριστόδουλος, μὲ τὴν χάρη τοῦ ἁγίου Θεοῦ, παρὰ τὶς ἐξωτερικὲς ἀντίξοες συνθήκες, χορηγήθηκαν χρηματικὰ ποσά, τόσο ἀπὸ τὸ Γενικὸ Φιλόπτωχο Ταμεῖο, ὅσο καὶ ἀπὸ τὰ Ἐνοριακὰ Φιλόπτωχα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, γιὰ τακτικὰ καὶ ἔκτακτα οικονομικὰ βοηθήματα, γιὰ τὸ Κοινωνικὸ Παντοπωλεῖο "ΚΙΒΩΤΟΣ ΑΓΑΠΗΣ", γιὰ τὸ Διαμητροπολιτικὸ Συσσίτιο "Ο ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ ΑΡΤΟΣ", γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ Κατασκήνωση "ΓΑΛΙΛΑΙΑ", γιὰ τὸν Ξενῶνα φιλοξενίας "ΣΤΟΡΓΗ", γιὰ τὴν τράπεζα ἐνδύσεως καὶ ὑποδήσεως "ΑΓ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΕΛΕΗΜΩΝ", γιὰ τὸ Κοινωνικὸ Ἰατρεῖο καὶ Φαρμακεῖο, γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή, γιὰ ἀποφυλακίσεις κρατουμένων καὶ γιὰ ἄλλες φιλανθρωπικὲς δράσεις, ὅπως αὐτὲς κατεγράφησαν ἀπὸ τοὺς ὑπευθύνους ἱερεῖς τῶν ἐνοριῶν τους. Ἐπίσης, ἐδόθησαν ὑποτροφίες-φοιτητικὰ ἐπιδόματα σὲ 55 συνολικῶς φοιτητὲς καὶ φοιτήτριες τῆς περιοχῆς, πού διακρίνονται γιὰ τὴν πρόοδο στὶς σπουδές, τὸ ἦθος τους καὶ ἀντιμετωπίζουν σοβαρὲς οικονομικὲς δυσκολίες, ὡς προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν σπουδάζουσα νεολαία τοῦ τόπου μας».

Ἀκολουθῶς, ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήθυνε τὸν δίκαιο ἔπαινο τῆς Ἐκκλησίας τόσο στὸν ὑπεύθυνο τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμεῖου, π. Χριστόδουλο, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐπωμισθεῖ μὲ φόβο Θεοῦ, φιλότιμο καὶ ἀποτελεσματικότητα τὸν συντονισμό τῆς φιλανθρωπικῆς διακονίας τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, ὅσο καὶ στοὺς λοιποὺς κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς ἀφοσιω-

μένους ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σεργῶν, πού μὲ ἔνθεο ζήλο, αὐταπάρνηση, ἀρχοντικό φιλότιμο καὶ ἐνθουσιασμό διακονοῦν τὸ φιλανθρωπικὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας μας.

«Εὐχαριστοῦμε ὅλους σας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, κληρικούς καὶ λαϊκούς, οἱ ὁποῖοι ἐμπνέεσθε ἀπὸ τὸ ἱερό ὄραμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προσφορᾶς πρὸς τὸν συνάνθρωπο. Παρὰ τὶς δυσκολίες τῶν ἡμερῶν ἐξακολουθεῖτε νὰ κρατᾶτε τὸ ὄνομα τῆς ἀγάπης ζωντανὸ μέσα στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, γιατί ἂν πάψει νὰ ὑπάρχει ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης καὶ νὰ θερμαίνει τὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, τότε ἡ ἐλπίδα θὰ χαθεῖ ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ἡ κόλαση θὰ ἔχει ἀνοίξει. Αὐτὸ δὲν εἶναι ἔργο ἑνός, εἶναι ἔργο συλλογικὸ καὶ κυρίως τοῦ Θεοῦ, τὸν Ὅποιο πρέπει εὐγνωμόνως νὰ εὐχαριστήσουμε καὶ νὰ δοξολογήσουμε. Μὴν σταματήσετε νὰ ἀγαπᾶτε μὲ ἀγάπη χριστοειδῆ, ἀνιδιοτελεῆ, ἀρχοντική, διακριτική, εὐγενική. Ἡ κατὰ Χριστὸν ἀγάπη εἶναι προϋπόθεση ζωῆς. Ἡ μεγίστη ἀρετὴ τῆς ἀγάπης συγγενεῦει τὸν ἄνθρωπον μὲ τὸν Θεόν. Ζοῦμε μόνον ὅταν ἀγαπᾶμε. Συνεχίστε αὐτὸ τὸ ἔργο τῆς ἀγάπης καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μαζί σας».

Ἰδιαίτερους, ἐπίσης, λόγους εὐχαριστίας ἀπηύθυνε ὁ Σεβασμιώτατος καὶ στὴν Πρόεδρο κ. Στέλα Ἐλευθεριάδου καὶ στὰ ἔντιμα μέλη τοῦ «ΛΥΚΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ» Σεργῶν, τόσο γιὰ τὴν σπουδαιότητα, πολυετή, πολιτιστικὴ καὶ πνευματικὴ προσφορὰ τοῦ ἱστορικοῦ αὐτοῦ Συλλόγου στὴν κοινωνία τῶν Σεργῶν, ὅσο καὶ γιὰ τὴν προσφορὰ,

ὅπως κάθε χρόνο, τῆς ἐορτίας ἀρτοκλασίας, σὲ ἔνδειξη τιμῆς καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, πού ἀποτελεῖ καὶ τὸ ἀξεπέραστο πρότυπο τῆς χριστιανῆς μητέρας.

Ὁ Σεβασμιώτατος, εὐχήθηκε ἔτη πολλά, εὐλογημένα καὶ παναγιοσκεπάστα στὶς μητέρες ὅλου τοῦ κόσμου, ἐπικαλούμενος σ' αὐτὲς τὴν κραταιὰ προστασία καὶ σκέπη τῆς μεγάλης Μητέρας Παγαγίας, σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Στὸ πρόσωπο τῆς μεγάλης Μητέρας, τῆς ἀειπαρθένου Μαρίας, ἐορτάζουμε κατὰ τὴν Δεσποτικὴ καὶ Θεομητορικὴ ἐορτὴ τῆς ἀγίας Ὑπαπαντῆς καὶ οἱ μάνες ὅλου τοῦ κόσμου, οἱ ὁποῖες φέρουν μέσα τους τὴν ἴδια τὴν ζωὴ καὶ κρατοῦν στὴν ἀγκάλη τους τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου, τὰ παιδιὰ τους. Ἡ μητέρα τοῦ καθενός μας, εἴτε εὐρίσκεται κοντὰ μας καὶ μᾶς ἐνισχύει μὲ τὴν προσευχή, τὴν στοργὴ καὶ τὴν θαλπωρὴ της, εἴτε εὐρίσκεται στὸν οὐρανό, ἀπὸ ὅπου μᾶς σκεπάζει μὲ τὶς προσευχὲς καὶ τὴν ἀγάπη της, εἶναι τὸ ἱερότερο καὶ πιὸ γλυκὸ ὄνομα καὶ πρόσωπο στὴν ζωὴ μας. Ἡ ἀγάπη τῆς μητέρας εἶναι ἰσχυρότερα καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου.

Χρόνια πολλά κι εὐλογημένα σ' ὅλες τὶς μάνες, ἰδιαίτερος στὶς πονεμένες καὶ βασανισμένες, τῶν ὁποίων τὶς καρδιές διαπερνᾷ ἡ δριμεῖα ρομφαία τοῦ πόνου γιὰ τὰ παιδιὰ τους, πού χάνονται στὸν παραλογισμό τῶν πολέμων, τῶν τραγικῶν ἀτυχημάτων, τῶν ναρκωτικῶν, τοῦ παρασιτικοῦ βίου, ἑνὸς ἀβίωτου βίου χωρὶς πίστη, ὄραμα, προοπτικὴ,

ἀγάπη καὶ ἐλπίδα. Τὸ ἀγιώτατο καὶ προσφιλέστατο σ' ὅλους μας πρόσωπο τῆς μητέρας ἀποτελεῖ τὸ ἀξεπέραστο πρότυπο τῆς θυσιαστικῆς καὶ ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης, φωτεινὸ μετέωρο ζωῆς, καταφύγιο ἐλπίδος καὶ παρακλήσεως».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, μὲ βαθιὰ συγκίνηση στὶς πέντε ἐργαζόμενες μητέρες, ποὺ προσφάτως βρῆκαν τραγικὸ θάνατο σὲ ἐργατικὸ ἀτύχημα στὰ Τρικάλα, τονίζοντας τὸ ἱερὸ καθῆκον τῆς ὀλοθύμου προσέυχῆς γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους καὶ παρακλήσεως τῶν περιλειπομένων τέκνων καὶ οἰκείων τους, καθὼς καὶ στὶς μητέρες, ποὺ θρηνοῦν ἐπάνω στοὺς νωποὺς τάφους τῶν ἑπτὰ νέων, ποὺ ἀνοιξαν τόσο πρόωρα τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν στοὺς οὐρανοὺς σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὴν χώρα τῆς Ρουμανίας.

«Ἰκετεύουμε θερμῶς τὴν Μητέρα ὄλου τοῦ κόσμου, τὴν ὑπεραγία Θεοτόκο, τὴν Μητέρα τοῦ ἐλέους, τὴν φιλόστοργη Μάνα τοῦ πόνου καὶ τῆς καρτερίας νὰ ἔχει στὴν ἀγκαλιά Της στὸν οὐρανὸ τίς ψυχές ἐκείνων τῶν μητέρων, ποὺ προσφάτως ἔχασαν τὴν ζωὴ τους, τόσο τραγικὰ καὶ ἀπροσδόκητα τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας τους, ἀλλὰ καὶ νὰ παρηγορήσει τίς κομματιασμένες ἀπὸ τὸν πόνο ψυχές ἐκείνων τῶν μητέρων, ποὺ σήμερα θρηνοῦν ἐπάνω στὰ μνήματα τῶν παιδιῶν τους, ἐπισταλάζουσα τὸ βάλσαμο τῆς θείας ἐνισχύσεως καὶ παρακλήσεως», ἐτόνισε χαρακτηριστικῶς ὁ Σεβασμιώτατος.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ

Σεβασμιώτατος πραγματοποίησε τὴν κοπὴ τῆς πατροπαράδοτης Ἀγιοβασιλειόπιτας γιὰ τοὺς ὑπευθύνους κληρικούς καὶ τὰ μέλη τῶν Ἐνοριακῶν Φιλοπτώχων Ταμείων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρῶν καὶ Νιγρίτης, τῶν συνεργείων τοῦ «Ἐράνου Ἀγάπης» καὶ γιὰ τὰ μέλη, ποὺ ἐθελοντικῶς διακονοῦν στὸ Κοινωνικὸ Συσσίτιο, Ἰατρεῖο, Φαρμακεῖο καὶ Παντοπωλεῖο, προσέφερε δὲ στὸν ἱερὸ Μητροπολιτικὸ καὶ Ἀρχαγγελικὸ Ναὸ τῶν Σερρῶν, κατ' ἰδίαν φιλοτιμία καὶ προαίρεση, ἀπότμημα ἐκ τῶν χαριτοφόρων λειψάνων τοῦ ἐκ Πλατάνου Τρικάλων καταγομένου νέου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας, Δημητρίου τοῦ φιλαγγέλου (Γκαγκαστάθη, +1975), ὡς μόνιμο σημεῖο εὐλογίας καὶ ἁγιασμοῦ τῶν πιστῶν. Τὸ χαριτόβρυτο αὐτὸ ἱερολειψανικὸ θησαύρισμα, ἀποθησαυρισμένο στὴν ἱερὰ Μονὴ Ἀγ. Ἰωάννου Θεολόγου Ζάρκου Τρικάλων ἐδωρήθη προφρόνως ἀπὸ τὴν σεβαστὴ Ἡγουμένη τῆς ἐν λόγῳ Μονῆς, Γερόντισσα Ἰσιδώρα, μὲ τὴν ἄδειά καὶ εὐλογία τοῦ φιλαγίου καὶ σεπτοῦ Ποιμενάρχου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Τρικκαίων, Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης, Γαρδικίου καὶ Πύλης κ. Χρυσοστόμου στὸν Σεβ. Μητροπολίτη Σερρῶν καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγο καὶ ἀποτελεῖ πλέον, ὅπως χαρακτηριστικῶς ἐσημείωσε ὁ Σεβασμιώτατος, τιμαλφέστατο πνευματικὸ θησαυρὸ τοῦ ἱεροῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ, μόνιμη καὶ ἀπτή πηγὴ ἁγιασμοῦ, δοχεῖο χωρητικὸ καὶ παρεκτικὸ τῆς ἀγιάζουσας καὶ σώζουσας τὸν ἄνθρωπο, θείας χάριτος.

«Ἱστορικὴ Μητέρα μας Ἐκκλησία ἐκφράζει τὴν βαθιὰ Τῆς συμπάθεια καὶ λύπη γιὰ τὰ δύο τραγικὰ ἀτυχήματα»

Ἡ Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ ὁ σεπτὸς τῆς Ποιμενάρχης κ. Θεολόγος, ἐξ ἀφορμῆς τῆς πικρᾶς συγκυρίας τῶν τελευταίων ἡμερῶν, τῆς τραγικῆς δηλαδὴ ἀπώλειας πέντε ἐργαζομένων γυναικῶν σὲ ἐργατικὸ ἀτύχημα, ποὺ συνέβη σὲ γνωστὴ βιομηχανία τῶν Τρικάλων, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀδοκίτου θανάτου ἑπτὰ νέων σὲ αὐτοκινητιστικὸ δυστύχημα στὴν χώρα τῆς Ρουμανίας, δέονται ὑπὲρ μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίου ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀδικοχαμένων κεκοιμημένων ἀδελφῶν μας καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνωθεν παρηγορίας καὶ στηριγμοῦ τῶν οἰκογενῶν καὶ οἰκειῶν τους.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, εὐρισκόμενος

στὴν πόλη τῶν Πατρῶν, τὴν Τρίτη 27 Ἰανουαρίου, στὴν προσλαλιά του κατὰ τὴν θ. Λειτουργία, ποὺ τελέσθηκε στὸν ἱερὸ Ναὸ τοῦ πολιοῦχου τῆς Αἰαϊκῆς πρωτεύουσας, Ἀγ. Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἀναφέρθηκε στὸ ἱερὸ καθήκον τῆς ὀλοθύμου προσευχῆς γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τῶν τόσο ἀδόκητα καὶ τραγικὰ κεκοιμημένων ἀδελφῶν μας καὶ παρακλήσεως τῶν περιλειπομένων οἰκειῶν τους.

«Γιὰ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὶς ἀδελφές μας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, ποὺ βρῆκαν βίαιο καὶ τόσο ἀδόκητο θάνατο, ποὺ ἀνοιξαν τόσο πρόωρα τὰ φτερά τους καὶ πέταξαν στοὺς οὐρανούς, ἡ Ἐκκλησία, ὡς φιλόστοργη Μητέρα, ἐκφράζει τὴν βαθιὰ Τῆς συμπάθεια καὶ λύπη.

Συμπονοῦσα ἡ Ἐκκλησία μας, μαζί με τοὺς ψυχικῶς καταρρακωμένους γονεῖς καὶ οἰκειούς, δέεται πρὸς τὸν Κύριο νὰ τοὺς παρηγορήσει μετὰ τὸ βάλασμα τοῦ θεοῦ ἐλέους Του, γιὰ δὲ τοὺς πολυτραυματίες τῶν δύο τραγικῶν ἀτυχημάτων, εὐχεται τελειὰ ἀνάρρωση καὶ ταχεῖα ἀποκατάσταση τῶν σωματικῶν καὶ ψυχικῶν πληγῶν καὶ τραυμάτων τους».

«Ἡ Ἐκκλησία διακονεῖ συνεργατικῶς τὴν κοινωνία μετὰ κάθε ἄνθρωπο καὶ θεσμικὸ φορέα καλῆς διαθέσεως»

Τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα γιὰ τὶς Σχολές καὶ τὶς κοινωνικὲς καὶ φιλανθρωπικὲς δράσεις τοῦ «ΜΑ-

ΕΙΜΕΙΟΥ» Ἰδρύματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, εὐλόγησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Κυριακὴ 25 Ἰανουαρίου, στὶς 7:00 τὸ ἀπόγευμα, στὴν αἴθουσα «ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ» τῆς ἐκκλησιαστικῆς Βιβλιοθήκης «ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ».

Μεταξὺ ἄλλων παρέστησαν καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης, ὁ νέος Διοικητὴς τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Φίλιππος Γιαλαμᾶς, ἐκπρόσωπος τῆς Πυροσβεστικῆς Ὑπηρεσίας Σερρών, ἡ Δήμαρχος Σερραίων κ. Βαρβάρα Μητλιάγκα, ὁ νέος Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Σερρών κ. Αθανάσιος Παπαδόπουλος, ὁ Διευθυντὴς τῆς Πρωτοβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως Σερρών κ. Ἰωάννης Καραβασίλης, ὁ Γεν. Γραμματέας τῆς Γεν. Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν, Βιοτεχνῶν, Ἐμπόρων Ἑλλάδος (Γ.Σ.Ε.-Β.Ε.Ε.) καὶ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Ἐπαγγελματικῶν, Βιοτεχνικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Σωματείων Σερρών (Ο.Ε.-Β.Ε.Σ.) κ. Σωτήριος Κοτσαμπᾶς, ἐκπρόσωπος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Παραρτήματος Σερρών, Περιφερειακοὶ καὶ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι καὶ πλήθος κόσμου.

Τὸ «ΜΑΞΙΜΕΙΟ» Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας, πὺν ἐφέτος συμπληρῶνει 28 χρόνια συνεχῶς καὶ καρποφόρου λειτουργίας, ἐγκαινιάσθηκε ἀπὸ τὸν ἀείμνηστο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυρὸ Χριστόδουλο, τὸν Νοέμβριο τοῦ ἔτους 1998 καὶ ἀπετέλεσε καρπὸ τῆς ἀγάπης,

τῆς ἀνύστακτης ποιμαντικῆς μερίμνης καὶ τῆς προσωπικῆς φιλοτιμίας τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου, τοῦ ὁποίου καὶ τὸ ὄνομα φέρει.

Τὸ ἐκκλησιαστικὸ αὐτὸ Καθίδρυμα συνιστᾶ μία δημιουργικὴ πνευματικὴ κυψέλη, ὅπου ὑπηρετοῦνται καὶ διδάσκονται οἱ ἐκκλησιαστικὲς τέχνες καὶ ὁ πολιτισμὸς, δηλαδὴ ἡ πατροπαράδοτη βυζαντινὴ ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, ἡ παραδοσιακὴ δημοτικὴ καὶ ἔντεχνη κοσμικὴ μουσικὴ, ἡ ἀγιογραφία κ.λπ..

Παράλληλα, στὸν ἴδιο φιλόξενο χῶρο, μὲ τοὺς δύο ἐπιπλέον ὀρόφους, πὺν προσετέθησαν τὸ ἔτος 2009, στεγάζονται καὶ ἄλλες πνευματικὲς, κοινωνικὲς καὶ πολιτιστικὲς δραστηριότητες τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σερρών, ὅπως λ.χ. ἡ πολυθεματικὴ Βιβλιοθήκη «ΜΥΡΙΟΒΙΒΛΟΣ» μὲ 40.000 βιβλία, οἱ συνάξεις τῆς Σχολῆς γονέων, τὰ μαθήματα σπουδῆς στοὺς ἀρχαίους κλασσικοὺς συγγραφεῖς, τὸ ἰατρεῖο καὶ τὸ φαρμακεῖο κοινωνικῆς ἀντίληψης, ἡ χορωδία νέων «ΑΓΓΕΛΩΝ ΦΩΝΕΣ», ἡ παραδοσιακὴ χορωδία, ὁ Σύλλογος Τριτέκνων Σερρών, ἡ Σχολὴ παραδοσιακῶν χορῶν καὶ ὀργάνων, τὰ Τμήματα τῆς Ρομποτικῆς καὶ τῆς προετοιμασίας γιὰ τὴν εἰσαγωγή τῶν μαθητῶν στὰ μουσικὰ σχολεῖα κ.λπ..

Ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς τῶν Σερρών καὶ Νιγρίτης Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος μετὰ τὸ πέρας τῆς ἱεραῆς ἀκολουθίας εὐχαρίστησε διὰ θεορῶν λόγων τὰ ἐντιμα μέλη τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ», τοὺς διδασκάλους

καὶ διδασκόμενους, τὸ Διοικητικὸ καὶ λοιπὸ προσωπικὸ, τοὺς φίλους, τοὺς συνοδοιπόρους καὶ συμπαραστάτες τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Κέντρου, ἀλλὰ καὶ τὴν Σερραϊκὴ κοινωνία, πὺ στηρίζουν μὲ ἕναν συγκλονιστικὸ τρόπο, ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ αὐτὴν τὴν προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας, γεγονός, πὺ γεμίζει ὅλους μὲ ἐλπίδα καὶ χαρὰ. «Ἄς δοξάσουμε, ἐτόνισε ὁ Σεβασμιώτατος, τὸ ὑπερύμνητο ὄνομα τοῦ ἁγίου Θεοῦ μας γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ εὐλογία Του στὴν τοπικὴ μας Ἐκκλησία».

Ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ἐμνημόνευσε, ἐπίσης, τοῦ σεπτοῦ ὀνόματος τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κυροῦ Χριστοδούλου, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια καὶ εὐλόγησε Πρωθιεραρχικῶς τὸ «ΜΑΞΙΜΕΙΟ» Ἴδρυμα, τοῦ ἀειμνήστου κτίτορος, Μητροπολίτου Σερρών καὶ Νιγρίτης κυροῦ Μαξίμου, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἐμπνευση καὶ τὸ ὄραμα τῆς συστάσεως καὶ λειτουργίας τοῦ Ἰδρύματος, γιὰ τὴν δημιουργία τοῦ ὁποῖου διέθεσε ἱκανὸ μέρος τῆς οἰκογενειακῆς του περιουσίας καὶ τοῦ τέως

Δημάρχου Σερραίων (1991-1994, 1999-2002) κ. Ζήση Μητλιάγκα, ὁ ὁποῖος μὲ ἰδική του πρωτοβουλία καὶ κατόπιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Σερρών, προσέφερε προφρόνως τὴν ἔκταση τοῦ οἰκοπέδου στὴν Σερραϊκὴ Ἐκκλησία μὲ σκοπὸ τὴν ἀνέγερση τοῦ πνευματικοῦ Ἰδρύματος.

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἀφοῦ εὐχήθηκε πλούσια καρποφορία στὶς δραστηριότητες τοῦ «ΜΑΞΙΜΕΙΟΥ» γιὰ τὸ νέο πολιτικὸ ἔτος 2026, διένειμε τὰ εὐλογημένα τεμάχια τῆς Ἀγιοβασιλειόπιτας, ἐπικαλούμενος σὲ ὅλα τὰ μέλη τοῦ νέου Διοικητικοῦ Συμβουλίου, τοὺς διδασκάλους καὶ διδασκόμενους, τὸ Διοικητικὸ καὶ λοιπὸ προσωπικὸ, δαψιλῆ τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἁγίου Θεοῦ.

**«Ἡ μετάνοια τοῦ Ζακχαίου,
μάθημα ζωῆς, δυνατὸ καὶ
πάντοτε ἐπίκαιρο»**

Στὸν ἱερὸ Προσκυνηματικὸ Ναὸ Ἀγ. Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ, ἱερούργησε,

τὴν Κυριακὴ 25 Ἰανουαρίου, ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος. Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς θ. Τερουργίας, στὴν ὁποία συμμετεῖχε μετὰξὺ ἄλλων καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Αναστάσιος Χατζηβασιλείου, ὁ Σεβασμιώτατος ἐμπνεόμενος ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ «Ζακχαίου» (Λκ. ιθ', 1-10), ἀνέφερε μὲ λόγῳ διδακτικὸ καὶ ἐλπιδοφόρο:

«Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ "Ζακχαίου", γνωστὴ καὶ προσφιλὴς σὲ ὅλους μας, προβάλλει τὴν μεγάλη σημασία τῆς μετανοίας, τῆς ἐλπίδος στὸ ἄπειρο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ὁ καλὸς Ποιμένας, ὁ φιλάνθρωπος Ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, διερχόμενος τὴν Ἱερὴν ἀπευθύνει κάλεσμα μετανοίας στὸν ἀρχιελὼν Ζακχαῖο, ἀψηφώντας προκαταλήψεις, ἰδεολογικὲς καὶ κοινωνικὲς ἀγκυλώσεις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἡ ταπείνωση τοῦ ἁμαρτωλοῦ Ζακχαίου, πού συνοδεύεται ἀπὸ μία ἐσωτερικὴ συντριβή, μετάνοια καὶ ἐπίγνωση τῶν ἁμαρτιῶν του, ἐπιβεβαιώνει, ὄχι μόνον διὰ τῶν λόγων, ἀλλὰ κυρίως διὰ τῶν πράξεων, τὴν ἀπόφασή του νὰ ἀλλάξει τρόπο ζωῆς.

Ὁ Κύριός μας, σήμερα, μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία, πού μπορεῖ νὰ ὑπερβῆ τὴν ἄπειρη φιλάνθρωπία Του. Ἡ εἰλικρινὴς μετάνοια, ἢ χωρὶς δικαιολογίες καὶ ὠραιοποιήσεις, αὐτὴ, πού συνοδεύεται μὲ ταπείνωση καὶ συντριβὴ καρδίας, ἐλκύει τὴν συγχώρηση τοῦ Θεοῦ. Ἡ μετάνοια, ὅταν δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα αἶσθημα μεταμέλειας,

ἀλλὰ στιβαρὴ κίνηση ἐπιστροφῆς στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἀμετακίνητη ἀπόφαση ἐγκατάλειψης τῆς ἁμαρτίας, ἔχει τὴν δύναμη νὰ ἀναστήσει τὴ νεκρωμένη ἀπὸ τὰ πάθη καρδιά μας, νὰ μεταμορφώσει τὴν ζωὴ μας, νὰ διαγράψει ὅλα ἐκεῖνα τὰ λάθη, πού μᾶς βαραίνουν καὶ φαντάζουν ἀνυπέροβλητα. Ἐφ'ὅτι μᾶς σ' αὐτὸν τὸν σκληρὸ ἀγῶνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ὑπαρξιακῆς φτώχειας εἶναι ἡ βαθιὰ πίστη, ἢ ὑποποῖός ταπείνωση, ἢ ἀμνησικακία, ἢ σωφροσύνη, τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, ἢ μυσταγωγικὴ συμμετοχὴ στὴν θεραπευτικὴ χάρις τῶν θείων μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἢ ὀλοκληρωτικὴ ἐγκατάλειψη στὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατέρα, πού κεφαλοποιεῖ καὶ περιφρουρεῖ ὅλες τὶς ἀρετές.

Σὲ ἄλλο σημεῖο τῆς ὁμιλίας του, ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε καὶ στὸ δημογραφικὸ πρόβλημα, στὸ φλέγον θέμα τῆς ὑπογεννητικότητας, τὸ ὁποῖο, ὅπως χαρακτηριστικῶς εἶπε, καθίσταται ὅλο καὶ περισσότερο, ὡς τὸ σπουδαιότερο πρόβλημα τῆς σύγχρονης Ἑλλάδος, ἀφοῦ συναρτᾶται μὲ τὸ ἴδιο τὸ μέλλον τοῦ ἔθνους μας, ταλανίζει τὴν Πατρίδα μας καὶ χρήζει προσεκτικῆς καὶ ὑπευθύνου μελέτης καὶ προσεγγίσεως ἀπὸ ὅλους, στὸ μέτρο τῆς εὐθύνης βεβαίως τοῦ καθενός. «Καθημερινῶς γινόμαστε μάρτυρες τοῦ μείζονος αὐτοῦ ἐθνικοῦ προβλήματος, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, τὸ ὁποῖο πλήττει τὴν Πατρίδα μας, θέτει ὅλους μας πρὸ τῶν εὐθυνῶν μας γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῆς συνεχιζόμενης αὐτῆς δημογραφικῆς ἀπομειώσεως τοῦ ἔθνους μας.

Ἡ Πατρίδα μας βρίσκεται ἀντιμέτωπη πλέον μὲ ποικίλες καὶ σοβαρὲς προκλήσεις, ὡς εἶναι ἡ σημαντικὴ μείωση τῶν γεννήσεων, ἡ γήρανση τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ οικονομικὴ καὶ ἠθικὴ κρίση, ἡ φυγὴ τῶν νέων μας στὸ ἐξωτερικὸ πρὸς ἀναζήτησις ἐργασίας, τὰ ζέοντα ἔθνικα μας θέματα. Ἡ πολιτεία καὶ ἡ κοινωνία μας καλοῦνται νὰ δοῦν τὴν δύσκολη αὐτὴ κατάστασις μὲ μεθοδικότητα, ἀποφασιστικὴτητα, ὁμοψυχία, ἐγρήγορη, μελετημένους πρωτοβουλίες καὶ οὐσιαστικὲς προτάσεις, προκειμένου ἐγκαίρως νὰ ἀντιμετωπισθεῖ τὸ δημογραφικὸ θέμα στὴν ὁλότητά του καὶ ἀπὸ τὴν βάση του.

Ἡ Ἐκκλησία μας παραμένει ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων, ἐνισχύει πνευματικὰ, ἠθικὰ καὶ ὑλικά μὲ τὴν παρουσία καὶ τὸ ἔργο Της τὴν ἐπαρχία καὶ λειτουργεῖ, ὡς ἓνα ἀνασχετικὸ φράγμα ἐλπίδος στὸ μέγα πρόβλημα τῆς πληθυσμιακῆς συρρικνώσεως τῆς περιφερείας, ποὺ ἀποκτᾶ καὶ ἄλλες διαστάσεις, ὅταν μιλοῦμε γιὰ

τὶς ἀκριτικὲς περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας.

Στὴν ἐπαρχία, ποὺ καθημερινῶς φυλλοροεῖ πληθυσμιακῶς, ὅπου τὰ σχολεῖα κλείνουν, οἱ δομὲς διοικήσεως ἀπομειοῦνται, ἡ ἐπιχειρηματικὴ φθίνει, ἡ νέοι ἀναζητοῦν ἐργασιακὴ διέξοδο στὰ μεγάλα ἀστικά κέντρα, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος, εὐτυχῶς, ποὺ ὑπάρχει καὶ ἐργάζεται ὁ ταπεινὸς ὀρθόδοξος ἱερέας στὰ χωριά μας, ὅπου χτυπώντας τὴν κἀμπάνα τῆς Ἐκκλησίας κρατᾶ μὲ θυσίες καὶ πολλὲς δυσκολίες τὴν ἐλπίδα ζωντανή!».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπαίνεσε διὰ πατρικῶν λόγων τὸν καλὸ ἐφημέριο τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου Στρυμονικοῦ, αἰδεσιμ. Σταυρ. Οἰκονόμο π. Ἀντώνιο Παπαγερίδη καὶ τοὺς καλοὺς του συνεργάτες γιὰ τὸ πλούσιο καὶ καρποφόρο ἔργο, ποὺ μὲ φόβο Θεοῦ ἐπιτελεῖται στὸν λατρευτικὸ, φιλανθρωπικὸ καὶ πνευματικὸ τομέα τῆς ἐνορίας.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη στὴν Μονάδα Φροντίδος Ἡλικιωμένων «ΑΛΚΜΗΝΗ» στὴν Τερπνὴ Βισαλτίας, ὅπου κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τῆς Διευθύντριας κ. Ἀλκινόης Ἀναστασιάδου, εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα γιὰ τὴν διοίκηση, τοὺς ἐργαζομένους καὶ τοὺς τροφίμους τῆς πρότυπης προνοιακῆς αὐτῆς δομῆς, ποὺ ἀποτελεῖ στολίδι γιὰ τὴν περιοχὴ τῶν Σερρών, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς Μακεδονίας.

«Ἡ ἀγιότητα εἶναι τὸ ἀεὶ τῆς Ἐκκλησίας»

Στὸν πανηγυρικό Ἐσπερινό, πὺν τελέσθηκε στὸν ἑορτάζοντα ἱερό Ναὸ Ἀγ. Ἀντωνίου καὶ Μαρίνης Σερρών, χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, τὴν Παρασκευὴ 16 Ἰανουαρίου. Συγκινητικὴ ὑπῆρξε ἡ συμμετοχὴ τῶν εὐλαβῶν χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι προσήλθαν ἀπὸ νωρὶς τὸ ἀπόγευμα γιὰ νὰ συμπροσευχηθοῦν καὶ νὰ συμπανηγυρίσουν στὴν χάρη τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ Ἀγ. Ἀντωνίου. Μεταξὺ τοῦ πυκνοῦ ἐκκλησιασματος, παρέστη καὶ ὁ Βουλευτὴς Ν. Σερρών κ. Θεόφιλος Λεονταρίδης.

Πρὸ τῆς ἀπολύσεως τῆς ἱεραῆς ἀκολουθίας τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὁ Σεβ. Ποιμενάρχης τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας κ. Θεολόγος ὁμίλησε μὲ δυνατὸ, ἀφυπνιστικὸ τρόπο στοὺς πολυπληθεῖς πιστοὺς, τονίζοντας, μεταξὺ ἄλλων, ὅτι οἱ

μνήμες τῶν ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας ἀποτελοῦν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἀφορμὴ γιὰ τὸν προσωπικό μας ἁγιασμό καὶ τὴν φανέρωση τοῦ μυστηρίου τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἐργαστηρίου ἀγιότητος, ἀλλὰ καὶ ὡς εὐκαιρία γιὰ πνευματικὴ ἀφύπνιση, διδαχὴ καὶ οἰκοδομὴ.

«Ὁδηγοὶ στὴν πορεία μας νὰ γνωρίσουμε τὸν Θεό, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι οἱ ἅγιοι, τὸ πνευματικὸ φῶς καὶ τὸ ἅλας τοῦ κόσμου, τὰ ὑπαρκτὰ καὶ ἀξεπέραστα πρότυπα τῆς χριστοζωῆς, οἱ ἀληθινοὶ εὐεργέτες τῶν ἀνθρώπων, σ' ἕναν κόσμο, πὺν κλυδωνίζεται μέσα στὰ κύματα τῆς ἀπιστίας, τῆς παρακμῆς, τῆς ἀντινομίας, τῆς ἀχαριστίας, τῆς ἀποστασίας.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἐμπειρικό διδασκαλεῖο τῆς ἀγιότητος, τὸ ἀκένωτο θησαυροφυλάκιο τῶν θείων εὐλογιῶν μέσα στὸν κόσμο. Αὐτὴ πλουτίζει τὸν οὐρανὸ μὲ ἁγίους, πὺν φανερώνουν στὸν κόσμο τὴν παρουσία, τὴν δόξα, τὴν δύναμη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ μέγας στὴν ἀρετὴ, τὴν πίστη καὶ τὴν ὑπομονή, ἀσκητὴς Ἀντώνιος, ὁ προστάτης καὶ ἔφορος τῆς εὐλογημένης αὐτῆς ἐνορίας τῆς Μητροπολιτικῆς μας παροικίας, ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν κόσμο τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, πὺν κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ, ἀπό-φλογερὴ ἀγάπη γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφιερώθηκε ἀποκλειστικά στὸν Θεὸ καὶ διὰ τῆς ἐνθέρμου προσευχῆς του καὶ τῶν θαυμαστῶν ἀσκητικῶν του ἀγώνων στὴν ἀφιλόξενη ἔρημο, εἴλκυσε τὴν πα-

ντοδύναμη χάρις τοῦ Θεοῦ. Ὑπομένοντας μάλιστα μὲ θαυμαστὴ καρτερίαν ὀγδόντα καὶ πλέον ἔτη τὸ ψῦχος τῆς νυκτός, τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας, κυρίως δέ, τὴν σφοδρότητα τῶν ἐπιθέσεων τοῦ μισόκαλου καὶ μισάνθρωπου πονηροῦ, ἀνεδείχθη ἀστέρας ὀλόφωτος τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ φωτίζει καὶ καθοδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους στὸν Χριστό, τὸν μόνον Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἡ ἀγιότητα εἶναι μία συνεχῆ πρόσκληση τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀποτελεῖ τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργο τῆς Ἐκκλησίας ἕως τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, συνιστᾷ τὴν κατ' ἐξοχὴν εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο, δὲν περιορίζεται σὲ μία μόνον ἐποχὴ, ἀλλὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγ. Πνεύματος μέσα στὴν Ἐκκλησία. Δὲν εἶναι ἓνα ξεχασμένο ὄραμα, δὲν εἶναι τὸ χθές, ἀλλὰ τὸ αἰεὶ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ μόνη πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας, ὁ καθημερινός μας ἀγώνας. Τοῦτο ἀποδεικνύεται ἀπὸ τοὺς ἀγίους μας, ὅπως καὶ οἱ ἀπὸ ἀπόψε λαμπρῶς τιμώμενοι ἅγιοι. Ὁ μέγας καὶ θεοφόρος Ἀντώνιος (251 μ. Χ. – 356 μ. Χ.), ὁ ἱερός Ἀντώνιος ὁ νέος, ὁ ἐν Βεροῖαν ἀσκήσας (9ος μ. Χ. αἰών.) καὶ ὁ σεπτὸς νεομάρτυς Γεώργιος, ὁ ἐν Ἰωαννίνοις μαρτυρήσας (1810 μ. Χ. – 1838 μ. Χ.), χάρισε ὁ ἅγιος Θεὸς στὴν ζωὴ καὶ τὸν πνευματικὸν μας ἀγῶνα, ὡς προστάτες, φύλακες, ἐμπνευστὲς καὶ φίλους ἀληθινούς.

Στὴν βαρὴν σημερινὴν ἀτμόσφαιρα τῆς βαθιᾶς καὶ πολυεπίπεδης κρίσεως, ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τὸ ἦθος καὶ τὸ κάλλος τῆς πίστεως στὸν θεάνθρωπο

Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀγάπης, ὡς κινητηρίου δυνάμεως μεταμορφώσεως τῆς ζωῆς μας, ὅπως τὰ ἔζησαν οἱ ἅγιοι τῆς πίστεώς μας, οἱ θεούμενοι ἄνθρωποι.

Τιμοῦμε μὲ εὐγνωμοσύνη καὶ πνευματικὴ ἀγαλλίαση τὸν μέγα καθηγητὴ τῆς ἐρήμου, Ἁγ. Ἀντώνιο, τὸ καύχημα τῆς Βεροῖας, Ἁγ. Ἀντώνιο τὸν νέον, τὸν ἔνδοξο νεομάρτυρα Ἁγ. Γεώργιο, ποὺ ἐμαρτύρησε στὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων κατὰ τοὺς ἀσέληνους χρόνους τῆς τουρκικῆς σκλαβιάς, ἐκζητοῦντες μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μας τίς φιλανθρωπότερες πρεσβεῖες τοὺς πρὸς τὸν Θεὸν γιὰ ἐμᾶς, τὴν Ἐκκλησίαν Του, τὸν κόσμον ὀλόκληρον».

Ὁ Σεβασμιώτατος ἀναφέρθηκε, ἐπίσης, στὴν ἱερὰ ἀποδημία στοὺς Ἁγ. Τόπους, ποὺ διοργάνωσε, ἐφέτος, ἡ κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίταν Ἐκκλησία, ἀπὸ τὸ Σάββατο 17 ἕως καὶ τὴν Παρασκευὴν 23 Ἰανουαρίου, μὲ ἀφορμὴ τὴν πάνσεπτη Δεσποτικὴ ἑορτὴ τῶν Θεοφανείων (19 Ἰανουαρίου μὲ τὸ π. ἡμ.). Ὁ Σεβασμιώτατος, ὁ ὁποῖος συνόδευσε, ὅπως κάθε χρόνο, τὴν προσκυνηματικὴ θεωρία στὴν Ἁγ. Γῆ, εὐχήθηκε τὸ ἱερὸ αὐτὸ προσκύνημα ἀποβῆ κατὰ πάντα εὐλογημένο μὲ πλούσιο καὶ καρποφόρον πνευματικὸ ἀμνητό.

Ἀκολούθως, ὁ Σεβασμιώτατος μετέβη στὴν Λέσχη Ἀξιωματικῶν Φρουρᾶς Σερρών, ὅπου, κατόπιν εὐγενοῦς προσκλήσεως τοῦ Διοικητοῦ τῆς 10ης Μηχανοποιημένης Ταξιαρχίας κ. Γεωργίου Λιάμπα, εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἀγιοβασιλειόπιτα.

«Τὸ ἔργο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου, δομικὸ στοιχείο γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας»

Πραγματοποιήθηκε, τὴν Κυριακὴ 11 Ἰανουαρίου, στίς 6:00 τὸ ἀπόγευμα, ἡ γενικὴ Σύναξη τῶν κληρικῶν – Προέδρων καὶ λαϊκῶν – Ἐπιτρόπων τῶν ἐκκλησιαστικῶν Συμβουλίων τῶν ἱερῶν Ναῶν καὶ Παρεκκλησιῶν τῆς κατὰ Σέρρας καὶ Νιγρίτα Ἐκκλησίας στὸν ἱερό Ναο Ἁγ. Σπυρίδωνος Σερρών.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σερρών καὶ Νιγρίτης κ. Θεολόγος, ἀφοῦ εὐλόγησε τὴν πατροπαράδοτη Ἁγιοβασιλειόπιτα, εὐχήθηκε πατρικῶς πλούσια τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὴν ζωὴ καὶ καρποφόρο ἀμητὸ στὴν διακονία τῶν μελῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν γιὰ τὴν νέα ἐπιτροπικὴ περίοδο 2026–2028.

Ἀκολουθῶς, ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμανδριτῆς π. Γαβριὴλ Παλιούρας, Πρωτοσύγκελλος τῆς Σερραϊκῆς Ἐκκλησίας,

μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτάτου, ὁμίλησε γιὰ τὶς βασικὲς πνευματικὲς, ἐκκλησιολογικὲς, κανονικὲς καὶ νομικὲς ἀρχὲς αὐτοῦ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔργου, γιὰ τὸν σκοπὸ τῆς ἐπιτροπικῆς διακονίας συνολικῶς, τὶς προϋποθέσεις καὶ τὶς προοπτικὲς τῆς.

Στὴν συνέχεια, ὁ Σεβ. κ. Θεολόγος ὁμίλησε ἐπικαίρως γιὰ τὸ λειτούργημα τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτρόπων σημειώνοντας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς: «Τὸ ἱερό καὶ σπουδαῖο ἔργο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου, ὡς ἔκφραση τῆς συμμετοχικῆς λειτουργίας τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου στὴν ζωὴ καὶ μαρτυρία τῆς Ἐκκλησίας μας, πρέπει νὰ ὑπηρετεῖται κατὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου πάντοτε "εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν" (Α' Κόρ. 14, 40). Ὡς ἐκκλησιαστικὸ ἔργο, πρέπει νὰ διακονεῖται μὲ δοξολογικὴ διάθεση, ταπεινὸ φρόνημα καὶ ὑψηλὴ συναίσθηση τῆς τιμῆς, τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς εὐθύνῃς ἐναντι τοῦ Κυρίου μας, τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Τὸ ἱερό αὐτὸ ἔργο γιὰ νὰ τελεσφορήσει προϋποθέτει, βαθιὰ πίστη καὶ ἀγάπη στὸν θεῖο Δομήτορα Χριστό, ἀγιοπνευματικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος καὶ ποιότητα ζωῆς, ὁλόθυμη προσευχή, λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἐμπειρία, ὑπακοή στὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἐπίσκοπο, ἐπιμέλεια, θυσιαστικὸ φρόνημα καὶ ζῆλο, ἔμπνευση, ταπείνωση, γνώση τῆς συγχρόνου πραγματικότητος, σοβαρότητα, πνεῦμα συνεργατικότητος, ὑπομονή, ἐργατικότητα.

Τὸ ἔργο τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου, ὅταν ἐπιτελεῖται μὲ αὐτὲς τίς προϋποθέσεις εἶναι μίᾳ ἀξιόπιστη μαρτυρία καὶ προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας μας στὸν σύγχρονο κόσμο. Ὁ ἅγιος Θεὸς εἶναι Ἐκεῖνος, ποῦ εὐλογεῖ τοὺς κόπους καὶ τίς ἀγωνίες αὐτοῦ τοῦ ἔργου καὶ τὸ κάνει νὰ καρποφορεῖ. Διότι σὲ ὅλα τὰ ἔργα τῆς Ἐκκλησίας ἰσχύει ἡ Παύλειος διαπίστωση: "οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεοῦντος Θεοῦ" (Ρωμ. 9, 15–16)».

Σὲ ἀποστροφή τοῦ λόγου τοῦ ὁ Σεβασμιώτατος, δὲν παρέλειψε νὰ εὐχαριστήσῃ μὲ βαθιὰ εὐγνωμοσύνη ὅλους τοὺς παρισταμένους, τοὺς συνεργάτες του στὸν Ἀμπελώνα τοῦ Κυρίου, κληρικούς καὶ λαϊκοὺς γιὰ τὴν καρποφόρο συνεργασία καὶ συνοδοιπορία τῶν 23 ἐτῶν στὴν Ἀρχιερατικὴ διακονία του στὴν Ἐκκλησία τῶν Σερρών καὶ τῆς Νιγρίτης, ἀπευθύνοντας πρὸς ὅλους πατρικὲς εὐχὲς καὶ πολλὰς εὐχαριστίες γιὰ τὴν εὐλογημένην συνεργασία τους πρὸς δόξαν Θεοῦ, χαρὰ τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ στηριγμὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ὁ Σεβα-

σμιώτατος ὁμίλησε, ἐπίσης, γιὰ τὴν πνευματικὴ σχέση τοῦ Ἐπισκόπου μὲ τοὺς κληρικούς καὶ τοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες κάθε τοπικῆς Ἐκκλησίας.

«Ἡ σχέση Ἐπισκόπου μὲ τοὺς κληρικούς του καὶ τοὺς λαϊκοὺς συνεργάτες τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶπε ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι μίᾳ σχέση ἱερῆ, ἐξαγιασμένη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριό μας, μίᾳ σχέση γεμάτῃ Χριστό, στοργή, ἐνδιαφέρον, ἀγάπη, ἀλληλοπεριχώρηση, κατανόηση, μὲ ξεκάθαρο ἀγιοπνευματικὸ καὶ ἐκκλησιολογικὸ ὑπόβαθρο καὶ θεμέλιο. Ἡ κοινωνία αὕτη δὲν ἐξαντλεῖται μόνον σὲ διοικητικὲς ἀποφάσεις καὶ ὑπηρεσιακὲς συνεργασίες, ἀλλὰ φανεροῦνται καὶ ὀλοκληροῦνται, πρωτίστως συλλειτουργικῶς καὶ προσευχητικῶς περίξ τοῦ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἀπ' ὅπου ἀναβλύζουν ἀενάως ὅλες οἱ εὐλογίες τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἔργο μαρτυρίας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο. Δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου, ὁ Θεὸς δοξάζεται, ἡ Ἐκκλησία στολιζεται, ἡ ἐνότητα διασώζεται, τὸ ἔργο καρποφορεῖ, ἡ μαρτυρία πιστοποιεῖται, ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται ἀναπαυμένος καὶ ἀσφαλῆς».

Τέλος, ὁ Σεβασμιώτατος ἐπέδωσε τὰ διοριστήρια ἔγγραφα στοὺς ἐκκλησιαστικούς Συμβούλους καὶ διένειμε τὰ τεμάχια τῆς εὐλογημένης Ἀγιοβασιλειόπιτας, ἐπικαλούμενος σὲ ὅλους δαφιλὴ τὴν χάρη καὶ τὴν εὐλογία τοῦ ἀγίου Θεοῦ.

Πανηγυρική Πολυαρχιερατική Θεία Λειτουργία εις τόν έορτάζοντα Ιερόν Καθεδρικόν και Προσκυνηματικόν Ναόν τών Αγίων Θεοδώρων Σερρών (28-02-2026).

Θεία Λειτουργία εις τόν Ιερόν Μητροπολιτικόν Ναόν Παμμεγίστων Ταξιαρχών Σερρών (01-03-2026).